

Jusso, severè jubeo. Est & *jusso*, pro *jussero*. ||
Jüsso, nis: *Jullus,* us: & *Jullum*, id est, mandatum. { *מצווה* *mitsvâh.*
קומנדאמענט. GALL. *Commandement.* ITAL. *Commandamento.*
 GERM. Ein *gehuyss.* HISP. *El mandamiento.* ANGL. *A bidding or*
commanding. } Plaut. *in Amph.* Jovis jussu venio. Idem *in Curcul.*
se. 3. a. 2. Post suo jussu profectus perveni in Cariam. Idem *Asin. se. 2.*
a. 1. Tuo facit jussu, tuo imperio pareat. Vide Ovid. *Eleg. 1. lib. 2.* &
Eleg. ult. lib. 4. & Eleg. 3. lib. 5. Trist. Item *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*
 Nontamen idcirco legum contraria jussis
 Sunt ea.

(à nominativo *Jullum*, i.) Virg. 4. *Aeneid.*
Ille patris jussa exequitur.
Sifen. lib. 3. Tamen Tuderitibus senatusconsulto & populi jussu dat
 civitatem. A *jussus* componitur *Injussus*, us. Terentius *in Heecyr.*
 Quamobrem incendor ira, te esse autum facere injussu meo, *ἀνω-*
ρηγυλάτω.

Jubilus, annus ex septies septenis factus. ||
Jubilum, i, dicitur id quod ex gaudio voce significatur: nec tamen ver-
 bis explicatur. { *קרינת כהן* *terubâh. אגניאנוא.* GALL. *Cry de joye.*
 ITAL. *Giubilo.* GERM. Ein *freudgeschrey*/ *jauchzung* vor *freud.* HISP.
La grita à alborolas como de Moros. ANGL. *Any out cry for joye.* }
Silius lib. 43.
Et latus scopulis auidiuit jubila Cyclops.

Jubilo, as: Est rustica & incondita voce gaudium testari. { Descen-
 dit à Græcis particulis *iô iô*, quæ erant voces triumphatorum ; su-
 perstites enim vitam Apollini acceptam ferebant, cui canerent pæa-
 na in victoria, *ιὸ βῶ πῶνα.* Scaliger. { *יבב* *jibbâb. הרהב* *herâb. הרהב*
hitrehab. אגניאנוא. GALL. *S'écrier de joye.* ITAL. *Jubilare, far fe-*
sta. GERM. *Jauchzen vor freuden wie die bauer.* HISP. *Hazer albor-*
bolos, con grito como los Moros. ANGL. *To shout for joye.* } *Jubilare* (in-
 quit Fest.) est rustica voce inclamare.

Jubilârus, est clamor rusticorum. *Quiritatus urbanorum*, ut ostendit
Valla ex *Varronis* auctoritate.

Jububa, herba. Jun. ||
Jucundus, as, um: *Suavis, gratus, læticiam & voluptatem afferens,* à ju-
 vando, quasi *juvicundus*. Aliis *iocundus*, tanquam à *jocando*, teste
Cicer. 2. de fin. propterea quod quæ jucunda sunt, mentem, & sensus
 juvent. { *נחם* *nâhim, טוב* *tôb. נחמה* *nâhâm. נחום* *nâhôm.* GALL. *Plaisant,*
joyeux, recreatif, qui donne plaisir, agreable. ITAL. *Suave, giocondo,*
dilettofo, dolce. GERM. *Liebtlich/kurzweilich/ergetzlich.* HISP. *Co-*
sa que da plazer à otro. ANGL. *That maketh sport to another, plea-*
sant, delectable. } Unde jucundæ litteræ, jucunda oratio, jucundus
 aspectus. Cic. *ad Attic.* Fuit mihi sæpe & laudis nostræ gratulatio
 tua jucunda, & timoris consolatio grata. Idem 4. *in Catil.* Est mihi
 jucunda in malis, & grata in dolore vestra erga me voluntas. Ovid.
Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Jucundum nostræ noscitur tempus agis.
 Plaut. *Pseud. se. 3. a. 1.* Non jucundum est nisi amans facit stultè. Ju-
 cundus homo alteri: *Obsequiosus & obtemperans.* Cic. *pro Sestio,*
 Qui instituta majorum neglexerunt, imperitæ atque concitatae mul-
 tudini jucundi esse voluerunt. *Jucundior.* *Tibull. lib. 7.*
 ——— *cunctis jucundior hospes*

Jucunditas, Oblectatio quædam ex qua nascitur voluptas. { *נחם*
nâhim. נחמה *nâhâm. נחום* *nâhôm. נחומים* *nâhômim.* GALL. *Réjouissance,*
plaisir, recreation. ITAL. *Piacere.* GERM. *Liebtigkeit/ergetzigkeit/Aust.*
 HISP. *Aquel plazer y alegria.* ANGL. *Pleasantness, rejoicing, wirth*
which is doone to some body. } Cic. *ad Attic.* Nihil mihi unquam ex
 plurimis tuis jucunditatibus gratius accidisse, quam quod meam
Tulliolam diligentissimè coluisti.

Jucunde, adverb. *Suaviter, dulciter.* { *נחם* *nâhim. נחמה* *nâhâm. נחום*
nâhôm. נחומים *nâhômim.* GALL. *Joyusement, plaisamment, avec recreation.* ITAL. *Giocondamente,*
con diletto. GERM. *Liebtlich/ergetzlich.* HISP. *Alegremente.* ANGL.
Pleasantlie, merilie. } Cic. 1. *de fin.* Clamat Epicurus is, quem vos
 nimis voluptatibus esse deditum dicitis, non posse jucundè vivi, ni-
 si sapienter, honestè, justèque vivatur, &c.

Jucundor, aris, voluptate, & delectatione afficior. { *נחם* *nâhim.*
נחמה *nâhâm. נחום* *nâhôm. נחומים* *nâhômim.* GALL. *Se recreer, se réjoir.* ITAL. *Haver piacere, ricever*
dilettatione. GERM. *Belustiget oder ergetzt werden.* HISP. *Alegrearse.*
 ANGL. *To make joye full or merry.* } *Lactant. lib. 4.* Quotidie autem
 jucundabar ante faciem ejus, quum lætaretur orbè perfecto gaudio
 affici. { *J* invenitur etiam *Jucundo*, as. August. *lib. 17. de Civitate*
Dei, Exaltasti dexteram, jucundasti omnes inimicos ejus. Apud
Classicos neutrum facilè invenias.

Juda, filius Jacobi, quartus ex Lia. Secundum Hebræam scriptu-
 ram est *Iehudâh*: Græcis *Ιούδα*, vel *Ιούδας*, assumpto s, & h sublato
 de medio. ||

Judæa, as. { *יהודה* *juhûdhah. יודא* *iudâia.* GERM. Das Judische land in
 Syrien gaden. } *Quæ & Palæstina* dicitur: Syria regio est, à qua
 Judæicus, as, um; sicur, Achaicus, Euboicus: pro Hebræo, Achæo,
 Eubæo. *Juvenal. Satyr. 14.* Judæicum jus ediscunt. Dividitur autem
 Judæa in Galilæam, hoc est, in cam partem, quæ Syriae juncta est &
 Petream, hoc est ulteriorem, quæ Arabia & Aegypto proxima est,
 à cæteris Judææ partibus Jordane amne discretâ. Reliqua autem
 Judæa dividitur in decem Toparchias: quas vide apud *Plin. lib. 5.*
cap. 14. Dicitur autem est Judæa à *Juda* filio Jacob, quum antea terra
 Chanaan diceretur.

Judæi, { *יהודים* *juhûdhim. יודאים* *iudâios.* GERM. Die Juden. } à *Juda* filio Ja-
 cob dicti sunt. Nam licet fuerint duodecim tribus, quæ à duodecim
 filiis Jacob descenderunt, à *Juda* tamen primogenito omnes Judæi
 sunt appellati: quia (ut Augustinus inquit) de stirpe ejus regnum
 veniebat Judæis. Prophetaverat enim Jacob, dicens: Non deficiet
 Princeps Judæi, nec dux de femoribus ejus, donec veniat qui pro-
 missus est. De tribu autem *Juda* venit Dominus noster *Jesus-*
CHRISTUS. Imò Ruben fuit primogenitus ipsius Jacob. *Genes. 46.*
v. 8. & 1. Paralip. 2. v. 1. *Juda* verò quartus filius numeratur inter fi-
 lios Jacob, *ibid.* & ubique passim. Itaque pro his verbis (à *Juda* ta-
 men primogenito) repono (à *Juda* tamen inter fratres fortissimo &
Calepini Pars I.

principe.) Hoc enim elogio insignitur ille *Juda* lib. 1. *Paralip. 5. v. 2.*
Judæicus lapis. { *יהודה ימאן* *ebën juhûdhith. יודאים ימאן.* } Inde
 nomen accepit, quòd in sola Judæa nascitur. Candidus est, figura
 glandis, lineis distinctus inter se æqualibus, velut toro factis. Au-
 thor *Dioscor. lib. 5.* Retinet nomen in officinis. { *Judæici ritus,* Suet.
in Tiber. cap. 36. *Judæicos ritus* compescuit.

Judex, Judicatio, Judicium: vide *Judico.*

JUDICO, as: *Jus dico, judicium exerceo, statuo, decerno.* { *שפט* *schep-*
phât, דין *din. אגניאנוא, אגניאנוא.* GALL. *Juger.* ITAL. *Giudicare.* GERM. *Nichten/urtheilen.* HISP. *Juzgar.* ANGL. *To judge.* } *Cicer. pro Flacco,*
 Itaque recuperatores contra istum, rem minimè dubiam prima
 actione judicant. Plaut. *Curc. se. 3. a. 5.* Istâ rem judicasti perfidiosè
 Phædrome. { *Liv. lib. 1. ab urb.* Duum viros facio, qui Horatio per-
 duellionem judicent. Et paulò post, P. Horati tibi perduellionem ju-
 dico (id est, te in causâ perduellionis judico.) { *Judicare, pro Ju-*
dices ferre, judicium indicere, sive diem dicere. *Livius lib. 6. bell. Pun-*
nic. Cum tribuni plebis appellati negarent se esse in causa, & c. quoad
 vel capitis, vel pecuniæ judicasset privato: tum *Sempronius* per-
 duellionis se judicare *Cn. Fulvio* dixit. { *Judicare sub formula, pro*
eo quod dicunt, ad rigorem juris. *Senec. de Clem. c. 2.* Clementia li-
 berum arbitrium habet, nec sub formula, sed ex æquo & bono ju-
 dicat. *Cicer. Attic. lib. 6.* Consulibus permissum erat, ut de Cæsaris
 actis cognoscerent, statuerent, judicarent. { *Interdum idem est*
quod æstimare, & opinionem de re aliqua in animo concipere. Idem
pro Marcello, Ser vi itaque etiam iis judicibus, qui multis post secu-
lis de re judicabunt, & quidem haud scio an incorruptius quàm
nos, & Cum accusativo personæ idem valet quod condemnare: ut,
Judicare aliquem capitis. *Terent. in Adelp. Hominem maximè*
pretii esse hodie te judicavi animo meo. Cicer. de Amic. Sed ut mihi
 videris, non rectè judicas de *Catone.* *Liv. lib. 6. ab Urb.* *Centurionem*
nobilem militaribus factis judicatum pecuniæ quum duci vidisset,
medio foro accurrat. Judicatum pecuniæ dixit, pro eo quod est, ju-
dicatum, vel condemnatione actione pecuniæ. *κατάδικε τῶν χρη-*
μάτων. *Gell. lib. 20. cap. 1.* Quæque pecuniæ judicati essent, præ-
 dicabatur. { *Hujus composita sunt, Abjudico, Adjudico, Dijudico,*
& Præjudico, de quibus suis locis, & Judicatum facere, est parere
judicato, & persolvere, quod judex dependendum esse pronuntiavit.
καταδικῶσθαι τὸ πρῶτον, καὶ αὐτὸν ἢ ἐπιτιμῶν τῶν καθ' ἕκαστον. *Cicer. pro*
Flacc. Quum judicatum non faceret, addictus Hermippo, & ab hoc
ductus est. & Judicare quempiam creditori, est debitorem ei addi-
cere, ita ut abduci possit & vinciri. Plaut. Menach. Nam ego ad Me-
næchmum, cui jamdiu sum judicatus, ultro eo, ut me vinciat. & Ju-
dicasset, pro Judicaverit, antiquè. Cic. 3. de legib. Quum magistratus
judicasset, interrogasset, per populum multa pænæ certatus est.

Judicatus, as, um, participium: *Cognitus, condemnatus.* { *שפט* *nischpât-*
ן *nâshpân. אגניאנוא, אגניאנוא.* GALL. *Jugé.* ITAL. *Giudicato.*
 GERM. *Gerichtet.* HISP. *Juzgado.* ANGL. *Judged.* } *Cicer. 4. Verr.*
 Atque ut aliquando de rebus ab isto cognitæ, judicatisque, & de
 judiciis datæ dicere desistamus. Ne judicatum sit, id est, ne valeat
 sententia, apud *Ulpian. de feriis.* *Plaut. Asin. se. 2. a. 5.* Judicatum
 me uxor abducit domum (i. damnatum.) Et *Gell. cap. 1. lib. ult.*
Confessi igitur æris, ac debiti judicatis triginta dies sunt dati, con-
quirendæ pecuniæ causâ, quam dissolverent (ubi r. confessi, passi-
vè significat, ut suo loco notavimus supra.) Senec. cap. 2. de consol. ad
Marc. Sed illud inter res nondum judicatas habeatur.

Judicatio, nis: *Actus, vel facultas judicandi.* { *שפט* *mischpât, דין*
din. אגניאנוא. GALL. *Jugement.* ITAL. *Giudicio.* GERM. Ein *urtheilung/*
entscheydung. HISP. *Juzzio.* ANGL. *A judging.* } *Quint. lib. 6. cap. 5.*
Consilium est ratio quædam altè petita, habetque in se inventionem
& judicationem. & Interdum prædicationis nomine id dicitur, quod
in judicium venit, & in quo præcipuus causæ rotine causæ dæctur.
τὸ καθ' ἕκαστον. *Cicer. 2. de Inventio. Quæstio in conjæcturali eadem*
quæ judicatio.

Judicatus, us, ui: *Judicatio, judicandi facultas, vel officium judicis.*
 { *שפט* *mischpât, דין* *din. אגניאנוא.* GALL. *Jugement, pouvoir &*
authorité de juger. ITAL. *Giudicio.* GERM. Das *ampt oder der gewalt*
zu urtheilen. HISP. *Juzzio.* ANGL. *A judging or power to judge.* }
Cic. ad Attic. lib. 12. De *Cocceio* & *Libone*, quæ scribis, approbo
 maximè quod de judicatu meo responsum sit. *Gell. lib. 14. cap. 2.*
Juravi mihi non liquere, atque ita judicatu illo solutus sum (i. judi-
candi munere.)

Judicatum, i: *In judicio statutum.* { *שפט* *schepphât. τὸ καθ' ἕκαστον*
κατὰ δικαστήριον. GALL. *Chose jugée & décidée.* ITAL. *Cosa giudicata.*
 GERM. Ein *gerichtes rechtlicher ausspruch.* HISP. *Cosa juzgada.*
 ANGL. *That is decreed by judgement.* } Est, ut ait *Cicer. 2. de Invent.*
 de quo jam antè sententiâ alicujus, aut aliquotum, constitutum est.
Ibid. lib. 1. Judicatum est res assensio, aut auctoritate, aut judicio
 alicujus, aut aliquorum comprobata. Idem *pro Flocco, Frater meus*
 pro sua æquitate, prudentiæque decrevit, ut si judicatum negaret,
 in duplum iret.

Judicatò, adverb. *Maturo judicio, & non temerè.* { *ἀνελευστος* *ἀνελευ-*
στος. GALL. *Avec jugement.* ITAL. *Con giudicio.* GERM. Mit *zeitigem*
urtheil. HISP. *Con juyzio.* ANGL. *With faking adviseement, not rashly.* }
Gell. lib. 14. cap. 1. An ita seriò judicatòque pronuntiaret.

Judex, icis: *Cognitor controversiæ & disceptator: dicitur autem ju-*
dex quasi jus dicens, aut jure disceptans. { *שפט* *schepphât, דין* *dajân.*
אגניאנוא, אגניאנוא. GALL. *Juge.* ITAL. *Giudice.* GERM. Ein *richter.* HISP.
El juez. ANGL. *A judge.* } Jure autem disceptare, est justè judica-
 re. Est itaque judex, qui ex jurisdictione propria, aut sibi delegata
 & commissa, jus habet causas litigantium cognoscendi. Et qui ex
 propria jurisdictione illud habet, dicitur judex ordinarius: qui
 verò ex delegata, dicitur delegatus, seu extraordinarius. Itaque
 olim omnes judices fuerant extraordinarii. Non enim ex propria
 sua potestate judicabant, sed pro potestate sibi à pratore commissa.
 Prator enim omnium privatarum causarum judices dabat. { *Judex*
est justitiæ antistes. *Gell. cap. 4. lib. 14.* In *judicem legi*, & de *judicis*
officio. Idem cap. 2. lib. 14. { *Judices tricesimo quinto anno allegi*
soliti. *Augustus Cæsar* primus à tricesimo ætatis anno allegit, id est,

quinquennio maturius quam solebant, ut auctor est Suet. *in Aug. cap. 32.* Judices ex animi sui sententia pronuntiabant. Quintil. *de declam. 312.* Plaut. *Pseud. se. 2. a. 2.* Res agitur apud Judicem. Senec. *cap. 4. de consol. ad Marc.* Fama judex principum liberrima. Plaut. *Most. se. 2. a. 4.* Ad populum, vel in jure apud Judicem res est. Ovid. *Eleg. 1. lib. 1. Trist.*

Judicis officium est ut res, ita tempora rerum Quare.

Cicer. *pro Sext. Rosc. L.* Cassius ille, quem populus Romanus verissimum & sapientissimum judicem putabat, identidem in causis quarere solebat, cui bono fuisset. ¶ *Judex rerum, pro aëstimatore.* Horat. *2. Serm. Satyr. 7.*

— *at ipse*

Subtilis rerum judex & callidus audis.

Cicer. *3. de fin.* Quia te æquissimum habeo eorum studiorum, quæ mihi communia tecum sunt, aëstimatorem & judicem. Ovid. *13. Metam.*

Difficilem tonni sub iniquo judice causam.

Idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Res quoque privatas statui sine crime judex.

I i m,

Nec mea (fuge) selecto judice, & .

Idem *Eleg. 7. lib. 3. Trist.*

Sape tui judex (in scriptis scilicet,) sape magister eram.

Idem *Eleg. 4. lib. 4. Trist.*

Ingeniumque meum (potes hoc meminisse) probabat,

Plus etiam quam me judice dignus eram.

Judicium, ii, est legitima disceptatio duorum, aut plurium coram judice. ¶ *ἰσχυρῶν* mischpát, *דן* din. *עש* es. Gall. Jugement. Ital. Giudicio. Germ. Ein gericht. Hisp. El juizio. Angl. Judgment. Plaut. *Cure. se. 3. a. 5.* Hoc judicium meum est paulò antè, ut scire possit meam sententiam (de arbitro.) Idem *Pseud. se. 1. a. 1.* Nihil hoc Jovis ad Judicium attingit (i. arbitrium & potestatem.) Livius *lib. 1. decad. 5.* Sub jus judiciumque suum redegit (i. potestatem.) Cæsar *lib. 1. de bell. civil.* Docent sui judicii rem non esse (i. voluntate sua non fieri.) Idem *lib. 2. de bell. civil.* Judicia in privatos reddere. *Ibidem.* Judicium de re facere, pro judicare. ¶ *Judicia suprema* (i. testamentum.) Quintilian. & Sueton. *in August. cap. 66.* Amicorum tamen suprema judicia morosissimè pensitavit, &c. Plaut. *Amphitr.* Rationes jacent, judicium silet (i. ea res discerni & judicari non potest.) Senec. *cap. 12. de tranquill.* Prosequi judicium læpè nubentis. Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*

Ora iudicio semper amata meo.

Velleius, Perulantis convitii judicium histrionum ex alto redditur. ¶ *Privata judicia.* Gell. *cap. 2. lib. 14.* Cic. *pro Cecinna.* Omnia iudicia aut distrahendarum controversiarum, aut puniendorum malefactorum causà reperta sunt. Idem *Qu. Rose.* Aliud est judicium, aliud arbitrium: judicium est pecuniæ certæ, arbitrium incertæ. Capitale judicium. Quint. *lib. 4. cap. 1.* Judicium capitis. Cic. *1. Tusc.* Accipitur etiam judicium pro existimatione, sive opinione alicujus. Idem *de clar. Orat.* Intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo quidem meo iudicio est consequutus.

Judicialis, e, quod ad iudicium pertinet, iudiciarius: ut, Judiciale genus causarum. ¶ *δικαστικός.* Gall. Judicial, des appartenances de jugement. Ital. Ciò che à giudicio appartiene. Germ. Das zu dem gericht gehôrt. Hisp. Cosa perteneciente al juizio. Angl. That perteneth to judgement. Cic. *1. de Invent.* Judiciale est, quod positum in iudicio, habet in se accusationem & defensionem, aut petitionem & reculationem. Judiciales suppreffiones. Idem *pro Cluent.* Judicialis molestia. Idem *ad Attic.* Officium iudiciale. Gell. *cap. 2. lib. 14.* De his, & cæteris hujuscemodi iudicialis officij tractatibus, cum erit otium, dicere quid sentiamus, conabimur.

Judicialis, a, um, quod ad iudicem, sive ad iudicium pertinet: ut, Controversiæ iudiciariæ, *δικαστικός.* Cic. *3. Verr.* Ut finis aliquando iudiciariæ controversiæ constitueretur. Idem *pro Cluent.* Hic ille planus improbißimus quæstu iudiciario pastus, &c. Idem *in Pisonem.* Ecquid vides, ecquid sentis, lege iudiciaria lata, quos posthac iudices simus habituri? Leges iudiciariæ, i. civiles. Suet. *in Aug. cap. 56.* ut legibus iudiciariis tenerentur. Res iudiciaria. Gell. *cap. 2. lib. 14.* Ut ad iudicandas lites vocatus, rem iudiciariam, ex mutis, quod aiunt, magistris (id est, libris) cognoscerem.

Juvernâ, *Ἰουερνία.* Steph. Insula est in Septentrionali Oceano, tantum ferè Britannia distans, quantum Britannia ipsa distat à continente. Cæf. Hyberniam vocat, Mela Juverniam: quo nomine etiam Juven. eam appellat. *Satyr. 7.*

— *arma quid ultra*

Littora Juverna promovimus, & modò captas

Orceadas, & minima contentos nocte Britannos.

Strabo etiam *Ἰουερνίας* nominat: quem videtur sequutus Claud. *de 4. Honorii Consulatu,*

Scotorum cumulos flevit glacialis Ierne.

Vulgus Irlandiam vocat.

Jugalis, Jugamentum: vide Jugum.

Jugere dicuntur milvi, quum vocem emittunt. Festus.

JUGERUM, i. *ἵππεδος* *μαῆανὰν*. τὸ πῆλον, τὸ ἀπὸ πρὸς. Gall. Autant de terre que deux bœufs accouplés peuvent labourer en un jour, deux arpens de terre. Ital. Campo, spatio di terra che un giorno si ara con un paio di buoi. Germ. Ein tauchart/ist ein feld 240. schuch lang/und 120. schuch breit. Hisp. Vna obrada de un par de bueyes, espacio de tanto campo quanto puede arar un par de bueyes en un dia. Angl. Halfanacre so much land as two oxen yoked together can plough in a day. ¶ In singulari frequentius est secundæ declinationis, & in plurali sæpius per tertiam declinatur, jugera, jugerum, jugeribus, ab antiquo nominativo juger, vel jugus, à quo adhuc in usu sunt genitivus jugeris, & ablativus jugere. Similiter à nominativo jugerum legitur adhuc dativus & ablativus pluralis jugeris. Varro *lib. 1. de re rust.* In Hispania ulteriore metiuntur jugis, in Campania vcribus, apud nos in agro Romano ac Latino jugeris. De genitivo

jugeris, testimonium est apud Pomponium Melam. Sed ultra (inquit) quam canalem habet, evchi plus jugeris spatio sublimis. Ablativo jugere usus est Tibullus.

Vt multo innumeram jugere pascat ovem.

Et Plaut. *Menach. se. 5. a. 5.* Non potest hæc Elleboi jugere obtinerier. Est autem jugerum mensura, quam Hieronymus Mathematicus ducentis pedibus contineri scribit. *πλῆθρον* v. Quintilian. autem ducentis quadraginta pedibus in longitudinem, dimidii in latitudinem: à jugo dictum, teste Plin. *lib. 8.* eo quòd tantum ferè spatii uno jugo bouum in die arari possit. Gellius *cap. 3. lib. 7.* Colonis prohibitum plus quingenta jugera habere. Liv. *lib. 2. d. 5.* Jugerum agri pater mihi reliquit. Varr. *lib. 1. cap. 10.* Jugerum, quòd quadratus duos actus habeat. Actus quadratus, qui & latus pedes centum viginti, & longus totidem: is modius, ac mina, Latine appellatur. Juger pars minima dicitur serupulum, i. decem pedes, & longitudine & latitudine quadratum. Alii jugerum inde dictum putant, quòd totum est ex duobus actibus quadratis simul junctis. Col. *lib. 5. cap. 1.* loquens de actu quadrato, Hoc duplicatum facit jugerum: & ab eo quod erat junctum, nomen jugeri usurpavit. ¶ *A jugerum* fit compositum semijugerum, quod continet dimidium jugeri, hoc est, centum viginti pedes in longitudinem, & sexaginta in latitudinem. Galli olim etiam vocaverunt *Arepennum*, ut testatur Colum. *lib. 1. cap. 1.*

JUGERATIM, per singula jugera. *ἕκαστον ἀπὸ τῆς γῆς.* Gall. Par chaque deux arpens. Ital. Per ciascum cosi fatto spatio. Germ. Don tauchart zu tauchart, durch alle tauchart. Hisp. De obrada en obrada. Angl. Arre by acre. ¶ Columell. *lib. 3. cap. 3.* Ut primæ vineæ centenas amphoras jugeratim præberent.

Juges, is: vide Jugum.

Juglans, est quæ per antonomasiam nux appellatur, & inter nuces primum locum obtinet. *ἰσχυρῶν* κῆρυον βασιλικόν. Gall. Noix. Ital. Noce. Germ. Ein baumnuss. Hisp. La nuez. Angl. A walnut. Dicta quasi Jovis glans, teste Macrobio. Creditum est enim hoc nucis genus Jovi sacrum esse, quòd hæc arbor inter omnes suavissimum ferat fructum. Cloatius, referent Macrobio, Diuglandem primò vocatam scribit, quasi *διὸς βάλανος*: postea detractone primæ literæ, Juglandem. Cic. *5. Tusculan.* Instituitque ut candentibus juglandium putaminibus barbam sibi & capillum adurent. Constat sanè apud antiquissimos maximo in honore fuisse glandem, antequam mortales ad miriorem vitæ cultum se converterent, ut quæ simplici vitæ atque innocuæ alimenta præbebat. Hinc veteres quædam honori gratiâ, Jugulandem quasi Jovis cibum nuncupaverunt. ¶ Hanc nucem ob excellentiam Græci basilicam appellant, quæ nucem regiam. Plinius, Et juglandes è Perside à regibus translatae, indicio sunt Græca nomina. Optima earum genera sunt, quæ Persica atque basilica vocant. Persica quidem in tantum augentur, ut putamen rumpant, idèoque molluscæ nuces, à putaminis mollitie vocitantur. ¶ Est aliud nucis juglandis genus, quæ Tarentina dicitur, fragili putamine, & ita mollis, ut vix atrectata frangatur & avium furto semper sit exposita. Unde quidam Tarentum appellatum putant, quòd nuces juglandes, & pincas molles habeat, ac similes oves. Tarentum autem Sabini vocant, quod nos dicimus molle: ad quod alludens Horatius molle Tarentum vocavit. ¶ Secundum inter nuces locum obtinet pinea, exiles nucleos habens, quantum totius corporis magnitudine alias superet. Hæc Sylvestris pinus dicitur, ad differentiam alterius, quæ urbana vocatur. ¶ Est & tertium genus ejus, quæ pinus picea appellatur, quòd picea potius quam pino similis sit: idcirco etiam apinam vocant, quasi minimè pinum. Nux hæc eutem verius, quam putamen, adeò mollem habet, ut simul mandatur. ¶ Quartum genus, apinastium vocant. Tertio loco numerantur avellanæ, quas antea abellinas patrio nomine constat vocitatas, ab Abellino Campaniæ oppido, ubi abundant, cæteris minorè: unde à Satyrico poëta Numæ nuces vocantur. Proprium arboris nomen est Corylus. Eadem & Prænestina vocantur, quòd his Prænestini abundant: vel quòd à Pœnis obselli hoc nucis genere firmem tolerarent, ut refert Macrobius *lib. 3. Saturn.* & Pontica, quòd in Asiam Græciamque primò de Ponto venère, inquit Plinius. Hinc illud Papinii *ex Hendecasyll.* Quicquid nobile Pontici nuceris. Dehinc sequitur amygdala, nucleum habens dissimilem latitudine. Hæc & nux Græca vocatur, & Thasia, à Thaso insula Thraciæ adjacente, è regione Nessi fluvii, olim Æria & Æthria dicta: cujus populi Thasi vocantur. Postea nux castanea armata echynato calyce, quæ & Heracleotica. Sunt & castaneæ triangulari forma, quæ in aqua nascuntur, & coctivæ vocantur. ¶ David Kyberus in *Lexico rei herbaria*, conjicit Juglandem dictam, quòd glandem jugulet, propterea quòd nativum quoddam dissidium sit inter juglandem & quercum, ut quercus emoriatur, si juglandi sit vicina. Plin. *lib. 14. cap. 1.* Sunt verò Juglandis partes Gulioca, Carina, Nauci. Guliocæ juglandium summa & viridia putamina apud veteres nominantur. Carina, metaphoricè loculamentum, seu cortex durior in juglande, Nauci membranula quæ in nucis juglandis est medio.

Jugo, as: vide Jugum.

JUGULÀ, æ: Signum est cæleste, quod & Orion dicitur. *ἀείων.* De quo Varro, Jugula signum est, quod Accius appellat Oriona, quum ait, Citius Orion patet. Hujus signi caput dicitur ex tribus stellis: quas infra duæ claræ, quas appellant humeros: inter quas quod videtur, jugulum: unde Jugula dicta. Plaut. *in Amphitr.* Neque Jugula, neque Vesperugo, neque Vergiliæ occidunt. ¶ *Jugula* in cæcri fidere. Manil. *lib. 5.*

Nunc cancro vicina canam, qui parte sinistra Consurgunt jugula.

Ubi Scal. jugulas vocat, quos alii *ὄφεις*, asellos in *μορφώσσι*. ¶ **JUGULVS**, i, vel in neutr. gener. jugulum, à Jugum. Jugulum ferè accipitur pro colli parte anteriori, in qua aspera arteria cernitur emittere. *ἰσχυρῶν* Gall. Le gopher ou gavian. Ital. Coia, strozza. Germ. Das gürgelin umb den knopff am hals. Hisp. El cuello d gargancia, d asilla. Angl. The fore parte of the neck where the wind pipe is, the throate. ¶

throta. } Periti tamen rei anatomicae jugulos appellant concavitate
duas in summa thoracis parte sub clavibus sitas, quorum alterum
dextrum, alterum sinistrum jugulum nominant, Græcè σφαγῶν dicunt.
Plin. lib. 11. Uni homini sunt duo jugula, dextrum, & sinistrum. Corn.
Cellus. lib. 8. A dextro jugulo si id factum est, ad alam sinistram; à si-
nistro, ad dextram. Neutro genere usus est Cic. de Fato, Quod jugula
concaxa non haberet. Passim tamen jugulus pro parte anteriore colli
accipitur, qui locus quia maximè lethalis est, & penetrabilis, factum
est, ut Jugulare accipiatur pro quovis modo perdere. ¶ Dare, præbe-
re jugulum, & petere jugulum. Cic. pro Mil. Quod si ita putasset,
certè optabilius Miloni fuisset dare jugulum P. Claudio, non semel
ab illo, neque tum primùm petitum, quàm jugulari vobis, quia se il-
li non jugulandum tradidisset. Senec. cap. 11. de tranq. Præbere ju-
gulum. ¶ Ostentare jugulum pro capite alicujus, est se obicere pe-
riculo capitis pro vita alterius. Cic. ad Attic. lib. 1. Me verò teste
producto, credo te ex acclamatione Clodii advocatorum audisse,
quæ consurrectio Judicum facta sit, ut me etiam circumsteterint, ut
apertè jugula sua pro meo capite P. Clodio ostentarent. ¶ Virg. 10.
Æneid.

Hac loquitur, jugulòque haud inscius accipis enses.

Ovid. 1. Metam.

Obsidis unius jugulum mucrone resolvit.

¶ Jugulare curas. Martial. epigr. 50. lib. 8. ¶ In agendis causis ju-
gulum petere dicitur Orator, cùm id, quod firmissimum in causa
adversarii habent, invadit, ut illius tanquam jugulum petere videat-
ur. σφάγιον. Quint. lib. 8. cap. 6. Nam illa agendis causis jam detri-
ta. Pedem conferre, & jugulum petere, & sanguinem mittere, inde
sunt, nec offendit tamen.

Jugulo, as: Jugulum incido, interficio. { חבאח *habách*, שחש *scha-
ché*, σφαγήον, σφαγήον. Gall. Couper la gorge, égorger. Ital. Scannar-
e. GERM. Die gurgel oder den halß abstechen / tödten. Hisp. Degollar,
cortar el cuello. ANGL. To kill, to cut a throta. } Cic. 5. Tusc. Nec grun-
nitum audiunt, quum jugulatur sus. Liv. 4. bell. Pun. Inter hæc abstra-
ctam penetrantibus jugulant. Et non solum de gladio, sed etiam de
morbo dicitur. Cell. lib. 3. Quartana neminem jugulat. ¶ Trans-
fertur interdum ad inanem est. Jugularis,

—scolus est jugularis Falernum.

¶ Jugulare hominem suis verbis. Terent. in Eunuch. Pulchrè me-
herclicè dictum, & sapienter, papè! Jugularas hominem, quid ille?
Sic apud Cic. Verr. Jugulari sua confessione. Jugulari suo gladio suo-
que telo dicitur, qui sui ipsius dictis revincitur, aut qui suo invento,
dolore capitur: denique in quem quocunque modo seu dictum, seu
factum retorquetur, quod ab ipso profectum sit. Vide Adagia Erasmi.
Jugulate gladio plumbeo, hoc est, facilè, nullòque negotio aliquem
convincere, seu reum peragere. Cic. ad Attic. lib. 1. Quum illum
plumbeo gladio, jugulatum tamen iri diceret.

Jugulatio, nis: Cædes, interfectio. { חרת *tibcháh*, שחש *tébacé*, σφά-
γιον. Gall. Egorrement, coupement de gorge. Ital. La scannare.
GERM. Ermörung, tödtung. Hisp. Degollamiento, obra de cortar el
cuello. ANGL. A throta cutting. } Martius, seu Oppius 6. bell. Hispan.
Jugulatione oppidanorum facta.

Jugum, i, à ζυγός. Vertex, sive cacumen montis. { ροσχ *rosch*, ἄξω *áxō*,
ἀξω. Gall. Le sommet ou cacumen d'une montagne. Ital. Sommità di
monti. GERM. Der spitz oder gipfel eines bergs. Hisp. La cumbre del
monte alto. ANGL. The toppe of a montane. } Virg. 5. Eclog.

Dum juga montis aper, fluvios dum piscis amabit.

Caesar 4. bell. Gall. Tandem Germani à dextro latere summum ju-
gum nacti hostem loco depellunt. Ovid. 1. de remed. amor.

Nunc tua frondosis vetis tendè jugis.

¶ Est & ligneum instrumentum, quo junguntur boves, & arctantur.
Deductum à Græco ζυγός, z in j, & w in u mutata. { ἵα *hol*, ζυ-
γός, ζυγός. Gall. Un joug, un couple. Ital. Giogo, paio. GERM. Ein
ioch. Hisp. El yugo para unir los animales. ANGL. A yoke or cou-
ple. } Plin. lib. 8. cap. 16. de leonibus: Jugo subdidit eos, primisque
Romæ ad currum junxit M. Antonius. Idem lib. 10. cap. 54. Leones
jugum subeunt. ¶ Accipitur & pro pari boum. { ἵα *rséméd*, Gall.
Un couple de bœufs, une paire de bœufs. Ital. Un paio di buoi.
GERM. Ein par ochen oder rinder. Hisp. La yunta de un par de bueyes
à otros animales. ANGL. A yoke of oxen. } Cic. 5. Verr. Quid qui in
singulis jugis arant, qui ab opere ipsi non recedunt, &c. Plin. lib. 9.
cap. 15. Nec nisi boum jugis extractus. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Præbet & incurvo colla premeda iugo.

Idem ibidem,

Scilicet & veteres fugiunt juga sapè juveni.

¶ Et metaphor. mulier dicitur ferre jugum, quæ cubat eum vitis.
Plaut. Curcul. se. 1. a. 1. Jâmne ea fert jugum? Paulò infrà Phædro-
mus ita responder: Illa est pudica, nequedum cubitat cum viris.
¶ Ad servitutis malum atque incommodum crebriò Cic. transfert
1. Philipp. Patriæ liberatores urbe carebant ea, cujus à cervicibus ju-
gum servile dejecerant. Senec. cap. 1. de consol. ad Marc. Subactis
omnium cervicibus, & ad Sciani jugum adactis. Hinc jactare jugum
apud Juvenalem, pro incommodè ferre servitutis necessitatem.
Translatam à bobus nondum assuetis iugo. ¶ Item lignum quo tex-
tores telam convolvunt. Ovid. lib. 9. Metam.

Tela iugo juncta est: stamen secernit arundo.

¶ Præterea Jugum dicebatur sub quo ignominia gratiâ victi hostes
traducebantur. Nam fixis in terra duabus hastis, super eas ligabatur
tertia: tunc victi hostes discingebantur, & sub illa transire cogeban-
tur inertes. Cic. 3. Officior. At Tit. Verurius, & Sp. Posthumius, quum
iterum Consules essent, quia quum malè pugnatum apud Caudium
esset, legionibus nostris sub jugum missis, pacem cum Samnitibus
fecerant, dedisti sunt his. Livius lib. 3. ab Urbe, Sed ut exprimat
tandem confessio, subactam, domitiamque esse gentem, sub jugum
abituos. Tribus hastis jugum sit, humi fixis duabus, superque eas
transversa una deligata. Aufonius in monosyllabis:

Hostilis qua forma iugi est, hanc efficiet Il.

Sub hoc jugo Dictator equos misit. Hinc subjugare, pro debellare,
as subjicere. ζυγός. ¶ Item jugum in vinea dicitur, quum duabus,
Cato in Pars 1.

aut pluribus perticis fixis, alix super alias alligantur, in quibus vire
conjunguntur, & quali jugum, id est, summitatem quandam faciunt:
à quo vites ipsæ, seu vineæ jugatæ dicuntur. Quod si hastilibus in
terra defixis, singulari transversa perticæ in unam tantum partem or-
dinis annectantur, unijugæ vineæ dicuntur: & genus ipsum jugi,
Canterium rustici vocant. Plin. lib. 16. cap. 37. Salices quædam in
proceritatem magnam emittunt jugis vinearum perticæ. Idem
lib. 17. cap. 21. Simpliciter iugo constat porrecto ordine, quem Can-
terium appellant. Hinc Jugari vineæ dicuntur, quæ in jugum consti-
tuuntur. Columella, Sequitur jam adminiculandæ, jugandæque vi-
neæ cura. ¶ Item jugum (ut Varro inquit lib. 1. de re rust. cap. 10.)
in Hispania ulteriore vocatur, quod juncti boves uno die exarare
possunt, quod Romani vocant jugerum. ¶ Jugum etiam in curru di-
citur. Propert.

Esseda calatis sisto Britannia jugis.

Item,

—Rotis saliens juga desertis.

Et Livius lib. 7. decad. 4. ¶ Dicitur etiam jugum, ferrum, vel li-
gnum transversum in libra, à quo lances dependent, quod & Græci
ζυγός appellant. ¶ Rusticè juga, ζυγός, sunt tabulæ navium in qui-
bus remiges sedent, quæ & Transstra vocantur. Virg. 6. Æneid.

Inde alias animas, qua per juga longa sedebant,

Deturbat, laxatque fores.

¶ Bos sub jugum, βός ἐν ζυγός, ubi quis assidue laborat, aut ubi se
quis laborioso involvit negotio. Ductum à bobus agricolis, Zeno-
dorus refert. Ego ac tu idem traximus jugum, ἐγώ τε καὶ σὺ αὐτὸν ζυ-
γόν. De iis qui similibus vitiis, aut malis obnoxii sunt.
Translatum à bobus arantibus. ¶ Jugum Christi, Matth. 11. 29. 30.
dicitur doctrina & omninò dominium ejus. ¶

Jugo, as: Conjugo, quasi ad unum jugum alligo. { ἵα *rsimmédh*, ἵα *rsim-
hidh*, היבית *hidvik*, ζυγών. Gall. Accoupler, lier ensemble.
Ital. Congiungere. GERM. Zusammen iochen / zusammen fügen. Hisp.
Ayuntar. ANGL. To yoke, to couple, to tie together. } Col. lib. 11. cap.
39. Inter quaternos pedes figure, & perticæ jugare. Cic. 2. Tusc. Hoc
quidem est commune virtutum: omnes enim inter se nexæ & jugatæ
sunt. ¶ Dicitur etiam de iis qui maritali iugo, instar boum colla sub-
jiciunt. ¶ Hujus composita sunt, Abjugo, adjugo, conjugo, dejugo,
subjugo: quæ omnia habent pen. corr.

Jugosus, a, um: quod in jugum acuitur, arduus, acclivis, jugis abun-
dans. { ἵα *ποδας ἀκρωτιας ἵγος*, ἵα *πολυδυστος*, πολυαδυστος. Gall.
Montagneux. Ital. Pieno de monti. GERM. Gipflächig / storzschichtig.
Hisp. Llento de montes. ANGL. Full of ridges or hills. } Ovid. 1.
Amor Eleg. 1.

Quis prohibet Ceryrem in sylvis regnare jugosis?

Lege phætreata virginis arva coli?

¶ Jugabilis, e, ζυγιλός, dr. Macrobi. Comment. lib. 16. ¶

Jugalis, e: ut, Jugale vinculum, copula matrimonii. { ἵα *ζυγός*, ἵα *ζυ-
γός*. Gall. Accouplé de joug. Ital. Accoppiato, adungio. GERM.
Das des iochs ist. Hisp. Cosa de yugo ayuntado. ANGL. Coupled or
yoked. } Virg. 4. Æneid.

—cui vinela jugalia cura.

Idem 4. Æneid.

Si cui me vinelo velleam sociare jugali.

¶ Jura Jugalia. Ovid. 7. Metam.

Esse metus coepit, ne jura jugalia conjux

Non bene servasset.

Lectus jugalis. Virg. 4. Æneid.

—exuviaque omneis, lectumque jugalem,

Quo perii, superimponas.

Tori jugales. Stat. 4. Syl. ¶ Jugale os, ζυγώδης, quod transversum à
genis tendens ab inferioribus ossibus sustinetur. Celsus lib. 8.
cap. 1.

Jugalis, dicuntur qui eidem iugo subacti. { ἵα *ζυγός*, ἵα *ζυγός*. Gall.
Compagnons de joug, accoupler, sous un même joug. Ital. Sotto uno
stesso giogo. GERM. Stechroß / tößer die zusammen eingespant sind.
Hisp. Ayuntado en un mesmo yugo. ANGL. Horses of one yoke. }
Virg. 7. Æneid.

Absenti Ænea currum gominòsque jugales

Semine ab atherio spirantes naribus ignem.

Jugaménta, in ædificiis dicuntur fenestrarum structuræ, sive ex lignæ
sint, sive lapidæ: ita dicta à iugi militaris similitudine. { ἵα *ζυγώδης*,
ζυγώδης. Gall. Les croisées des fenestres. } Solebat enim jugum ita fie-
ri, ut duabus perticis erectis tertia superimponeretur: Ad eundem
etiam modum in fenestris duobus tribusve erectis postibus limen
superinjectum, quandam iugi speciem exhibet. Cato de re ru-
stic. cap. 15. Jugamenta & antepagmenta, quæ opus erunt, ex lapide
indito.

Jugarius, id est, bubulcus & auriga boum, sive arator qui juga ducit &
regit. { ἵα *βοώτης*. Gall. Celuy qui accouple les bœufs ou chevaux,
bovier. Ital. Bissolco, aratore. GERM. Der die eingetochten rind
weiset und fährt. Hisp. Carrtero, boyero. ANGL. He that yokes the oxen
or horses. } Col. lib. 1. cap. 6. Lata bubilia esse oportebit pedes de-
cem, vel minimum novem: quæ mensura & ad procumbendum pe-
cori, & jugum circumvictum laxa ministeria præbeat.

Jugarius, vicus Romæ dictus, quia ibi Junonis Jugæ ara erat, quam pu-
tabant matrimonia conjungere. Liv. Jugarium Æquimelio & For-
tunæ templo vicinum statuit. Festus.

¶ Jugatio, pensio soluta pro jugis boum. Buleng. ¶

Jugatorius, a, um, ut Jugatorius bos, qui iugo subditur. { ἵα *ζυγός*, ἵα *ζυ-
γός*. Gall. Un bœuf de harnois qui tire la charrière. Ital. Bue che tira il
carro sotto giogo. GERM. Ein eingetochter rind. Hisp. Buey que trae el
carro. ANGL. An oxen that is accustomed with the yoke. } Varr. de
re rust. cap. 5. Boni enim generis in Italia: plerique Gallici ad opus:
contrà, jugatorii Ligustici.

Jugēs, dicuntur ejusdem iugi pares. { ἵα *ζυγός*, ἵα *ζυγός*, à quo Injuges boves, qui
nunquam iugo juncti sunt. Conjuges, vir & uxor. Bijuges, sive biju-
gi. { ἵα *ζυγός*, ἵα *ζυγός*, Quadrijuges, Quadrijugi: equi bigas, vel qua-
drigas trahentes.

Iugis, e: Assiduis, continuus, quasi semper iugo affixus. { *תמידי tamidh*. } *Πρωτορθεδ.* διωκεν, συνεχως. GAL. Continuus, perpetuus. ITAL. Continuo. GERM. Emfig stätig. HISP. Continuo, manantial. ANGL. Continuell. { Plaut. *Psend.* Istoc sine pacto me adiutas? Do id quod mihi est: nam is mihi thesaurus iugis in nostra est domo. Cic. 1. de *Divin.* Qui quum vidisset exhaustam aquam de iugi puteo, terræ motus dixit instare. Idem 2. de *Div.* Etiamne futurum esse aquæ jugis colore præsentient. Apuleius, Jugis fluor imaginum.

|| Juge sacrificium, holocaustum ex agno anniculo, qui manè & vesperi offerebatur.

Iugitas, assiduitas, perseverantia. Vet. Dict. ||

Iugiter, adverbium: Continuè. { *תמידי tamidh.* } *Αλωκεως.* GAL. Continuellement. ITAL. Continuamente. GERM. Stäts/ohn underlass/ancinander. HISP. Continuamente. ANGL. Continually. { Plaut. in *Milit.* Venerem, amorem, amonitatēque accubans exerceo: Et quidem ædepol omnes mores ad venustatem iugiter.

|| Iugites, { *ζευκτηνοι.* } Gloss. à iungendo. ||

Iugata visis, à iugo, quod ad similitudinem militaris jugi fiebat. { *ζευκτηνοι.* } ut supra videre licet in dictione *Iugum*.

Iugurtha, filius fuit Manastabilis fratris Micipsæ Regis Numidarum, quem Micipsa patruus moriens, hæredem regni sui constituit unà cum duobus filiis suis adhuc impuberibus, Adherbale, & Hyempsale: quos ille postea beneficiorum immemor, insidiis adortus interfecit, ut solus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum adversus Iugurtham susceperunt, quod ducum inertia, perfidiaque præter omnium expectationem multos in annos est protractum, quo temporis intervallo vario sæpe eventu pugnatum est, donec missio in Numidiam Metello primùm, deinde Mario, Iugurtha, fractis opibus ad Bocchum Mauritaniæ regem confugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Marium perductus est, & ab eo Romæ in triumpho ductus, tandemque in carcerem conjectus, animi dolore periit. Vide Plutarch. in *Mario*, & in *Sylla*.

Iulcus, fissilis. Lege *Hircus*.

|| **Iulea**, voces suaves, à Iulide insula. Rh. Item fossilia. Gl. *Isid.* ||

Iuli, *ἰουλοι.* Proprie dicuntur teneræ illæ lanugines, quæ in arboribus flores antecedunt, ut in ficu grossuli. Plin. lib. 16. cap. 29. Ferunt & avellanæ iulos compactili callo ad nihil utiles. Hinc per translationem dicuntur Iuli, teneræ illæ lanugines, quæ in juvenum genis primæ enascuntur. || Hinc Servius Ascanium Æneæ filium Iulum cognominatum existimat, quod adhuc adolescens, quum primùm cæpisset emitte lanuginem, Mezentium singulari certamine superavit: quanquam Virgilius non uno in loco etiam antequam in Italiam appelleret, Iulum fuisse cognominatum ostendit. || Est itè Iulus vermis multipes & lanuginosus, arboribus passim adrepens.

Iulia gens, *ἰουλιον φυλον*, dicta est ab Iulo Ascanio Æneæ filio, sive ab Iulo, Iuli Ascantii filio, ut inquit Fest. Ex hac familia Cæsar dictator prodiit, de quo paulò infra.

Iulia, *ἰουλιαν.* Urbium multarum nomen est, in gratiam C. Julii dictatoris impositum. Est enim Julia Norici oppidum, apud Plin. lib. 4. cap. 4. || Julia Fidentia Hispaniæ oppidum, inter Bætim amnem & Occanum situm. Plin. lib. 3. cap. 1. || Julia Claritas, ejsdem Bæticæ oppidum in conventu Astigitano. Plin. *ibid.* || Julia Virtus, ejsdem Bæticæ oppidum est in conventu Astigitano, apud eundem lib. 3. cap. 1. || Julia Concordia, ejsdem Bæticæ oppidum, *ibid.* apud eundem. || Julia Contributa, Julia Restituta, ejsdem Bæticæ oppidum apud eundem, loco jam citato. || Julia Felicitas, Lusitaniæ oppidum, notiore nomine Olyssippo appellatum. Plin. lib. 4. cap. 22.

Iulianus, *ἰουλιανος.* Imperatoris Romani nomen, qui quum Christo nomen dedisset, factus Imperator ab eo descivit: unde & Apostata cognomen apud Christianos invenit.

Iulias, *ἰουλιαν.* Iudææ oppidum, ad latus exortivum Genesaræ lacus. Plin. lib. 5. cap. 15.

|| **Iulinum**, celebre olim Vandalorum emporium, in Pomerania: cujus sedes Episcopalis inde Caminum est translata. ||

Iuliobona, Oppidum est Callerum, in Gallia Lugdunensi, non procul à Lexoviis & Unellis. { *Cafes etsthen/ertlich achtens für Jousten in Normandien.* } Prol. lib. 2. cap. 8.

Iuliobriga, *ἰουλιόβριγα.* Cantabrorum oppidum est in tractu Tarraconensis Hispaniæ. Plin. lib. 3. cap. 3. Prol. lib. 2. cap. 6.

Iuliomagus, *ἰουλιόμαγος.* Andium oppidum in Gallia Lugdunensi. Prol. lib. 2. cap. 8.

Iulioapolis, *ἰουλιόπολις.* Mysiæ oppidum, alio nomine *ρρηδία καμύ* appellatum. Plin. lib. 5. cap. 32.

Iulis, *ἰουλιαν.* Cææ insulæ oppidum, Simonidis Melici patria. Plin. lib. 4. cap. 12. || Est & Iulis piscis nomen, cujus jus præcipuam purgandæ alvi facultatem habet. Plin. lib. 32. cap. 9. al. 10. Optimum jus è scorpiionibus, & saxatilibus, nec virus recipientibus.

Iulium Sextifirmium, Iulium Forum, Iulium Castrum, Hispaniæ Bæticæ oppida sunt, apud Plin. lib. 3. cap. 1.

Iulius, mensis dictus est quintus à Martino, in honorem Iulii Cæsaris: quod eo mense ad quartum idus Quintileis natus fertur. { *Der heros monar.* } Antea enim Quintilis dicebatur. Vide Macrobius. lib. Saturn. cap. 12. Virg. 1. *Æneid.*

Iulius à magno demissum nomen Iulo.

Lucan. lib. 9.

Gentis Iulææ vestris clarissimus aris
Dat pia thura nepos.

Iulius Cæsar. { *Der erste Römische Keyser/ein gewaltiger held.* } Omnium Romanorum Imperatorum clarissimus, quem unum ex Romanis habemus, quem Alexander Macedoni jure optimo possessum præferre: Iuliorum nomen ab Iulo Ascanio Æneæ filio deductum videtur Virg. lib. 1. *Æneid.* quum ait,

Nascetur pulchra Troianus origine Cæsar,
Imperium Oceano, famam qui terminat aëtris
Iulius, à magno demissum nomen Iulo.

|| A Iulius sic Iulianus, a, um. Hinc Iuliani milites appellantur à Suetonio veterani milites, quorum operâ usus erat Iulius Cæsar.

|| Item fasti Iuliani, à Iulio Cæsare confecti. Similiter vestigalia

Juliana, à Iulio imposita & exacta, apud Cic. 13. Antoniana.

Iulium Carnicum. Ptolemæus lib. 2. cap. 14. Urbs est inter Italiam & Noricum, in ditione Ducum Austriæ, vulgò *Golitia*, alii *Villach in Kernten*.

Iulius portus. Sueton. in *Aug. cap. 16.* Portum Iulium apud Baias, immisso in Lucrinum & Avernum lacum mari, effecit.

IUMENTUM, à iuvando, id est, operam præbendo. { *בְּהֵמָה behemâh.* } *κτιω.* GAL. Iument, toute bête servant à porter, ou tirer. ITAL. Giumento, bestia della quale servono à portar pesi. GERM. Ein teutsch arbeitfam thier/als ross/esel/camel/ochsen. HISP. Bestia de carga, como asno. ANGL. All manner of bestes that serve to bear, burdens, or do any labour. } Cujus appellatione continentur animalia, quæ vel sarcinas gerunt, vel currus trahunt, vel terram excolunt. Columell. in *prafat. lib. 6. cap. 3.* Nec tamen ulla regio est, in qua modò frumenta gignantur, quæ non ut hominum, ita armentorum ad iumento juvetur. Unde etiam iumento à ire traxere nomen, quòd nostrum laborem, vel onera subvestando, vel arando juvant. Plin. lib. 8. e. 8. de *camelis*, Omnes autem iumentorum in iis terris dorso fungitur. Col. ferè iumenti nomine intelligit equos, non autè boves, ut lib. 1. cap. 6. Nec altius edita esse præsepia convenit, quàm ut bos, aut iumentum sine incommodo stans velci possit. Idem lib. 6. e. 19. Machina fabricanda, quâ clausâ iumenta bovesque curentur. Iumenta sarcinaria. Cæsar lib. 1. de *bell. civ.* appellare videtur, quæ nos Galli vocamus *Mulets*, ou bien *Chevaux de bagage, ou de charge*. || Est & iumentum vehiculi genus, { *ζυγλι.* } quod adjunctis pecoribus trahebatur, quod à iungendo, Gellius dictum existimat lib. 20. cap. 1. Iumentum dicitur pecus aliquod unicum tergo vehens. Et *paule post*: iumentum quoque, inquit, non id solum significat, quod nec dicitur, sed vectabulum etiam, quod adjunctis pecoribus trahebatur. Veteres enim nostri iumentum à iungendo dixerunt. Vocantur & alio nomine, nempe Junctum vehiculum, ut apud Livium, Vehiculo juncto uti, idem est, quod iumento uti. || Suo iumento sibi malum accersere, dicitur qui ipse sibi malorum est author: tanquam suo sumptu, sua opera, quasi suoapte plaustro malorum sarcinam apporet sibi. Plaut. in *Amphitr.* || Superiumentarius pedagogus. Sueton. in *Claud. cap. 2.* Diu & sub pedagogo fuit, quem Barbarum & olim superiumentarium, ex industria sibi appositum, ut se quibuscumque de causis quàm sævissimè coerceret, ipse quodam libello conqueritur.

|| Iumentarium, *κτιωσάσιον.* Gloss. id est, locus ubi stant iumenta.

Iumentarius, a, um, ad iumentum pertinens. Apul. lib. 9. Iumentario contubernio.

Iumentarius, *κτιωσάσιον.* Gl. i. e. qui iumenta pascit. || Iumentarius item, custos iumentis. Vet. Dict.

Iuncata, lac concretum, & in iunco involutum. Vet. Dict.

Iunctor, qui iungebat mulas ad rhedam, vel cartucam, quâ vebatur paterfamilias. ||

Iuncus, i, à iungendo, quoniam usus eius ad iuncturas utilis est. { *ἰουγκών, ἰουγκή.* } *ἰουγκή.* GAL. Iunc. ITAL. Giunchi. GERM. Ein bintz. HISP. El junco. ANGL. A bulrush. } Iunctorum autem multæ sunt species, de quibus vide Plin. lib. 21. cap. 18. Molli iunco detexere aliquid. Virg. 1. *Eclog.* Palustres iunci. Ovid. 2. *Metam.* Limosus iuncus. Virg. 1. *Eclog.* Tibullus lib. 2. *Eleg.* 3.

Et fuscilla levis detexta est vimine juncti.

Iunculus, diminutivum. { *ἰουγκίον.* } GAL. Petit iunc. ITAL. Picciolo giunco. GERM. Ein bintzlein. HISP. Pequeno junco. ANGL. A little bulrush. } || Iunculos item vocabant cibi genus ex opere dulciario, qui ad similitudinem iunctorum figuratus erat, quales hodie in opere pistorio venales conspiciuntur. Est etiam opus lactarium, sive coagulatum instar metæ formatum, iuncis inclulum, quæ meta lactis à Martiale dicitur. Vulgus *Iuncatam* à iuncis nominat.

Iunceus, a, um: quod est ex iunco, iuncinus. { *ἰουγκέος, βούκινος.* } GAL. De iunc. ITAL. De giunco. GERM. Bintzgin. HISP. Cosa de junco. ANGL. Of a bulrush. } ut iunceæ vincula. Ovid. 4. *Fast.* Iunceæ crata. Plin. lib. 21. cap. 14. Et apud Columell. lib. 12. cap. 6. Iunceæ spora. || Per translationem, Virgo iunceæ, id est, tenuis, gracilis, & in modum iunci tenera. Terent. in *Eunuch. se. 3. a. 2.* Deducunt cibum: tametsi bona est natura, reddunt curaturâ iunceas.

Iuncinus, adiect. Iunceus, ex iunco factum. { *ἰουγκίος.* } GAL. Fait de iunc. ITAL. Fatto di giunco. GERM. Aus bintzen gemacht. HISP. Hecho de junco. ANGL. Made of a bulrush. } Plin. lib. 15. cap. 7. Sic Rhodium è rosis, iuncinum è iunco.

Iuncosus, a, um: Iuncis plenum. { *ἰουγκόσος.* } GAL. Plein de juncos. ITAL. Pieno di giunchi. GERM. Bintzschtig. HISP. Llano de juncos. ANGL. Full of bulrush. } Plin. lib. 18. cap. 6. Iuncosus ager verti pala debet. Littora iuncosa. Ovid. 7. *Metam.*

Iuncetum, i: Locus iuncis confusus. { *ἰουγκή, ἰουγκή.* } GAL. Ionçaye, lieu où croissent les juncos. ITAL. Luogo dove sono molti giunchi. GERM. Ein orth da vüell bintzen steben/ein riedt. HISP. Lugar donde nacen mucho juncos. ANGL. A place where bulrush groweth. } Varro 1. de *re rust. cap. 7.* Primum genus quod dixi, maximè quartum salicta: secundum arundineta: tertium iunceta.

Iunceum lectile, pro *flexile*, vel potiùs *flexile*. Onom. *flexile.* ἰουγκέος.

Iuncus odoratus, à rosæ odore, quem spirat, nomen accepit, *ἰουγκή, ἰουγκή.* Scapo est exili, rubente, flore copioso, vinoso sapore linguam mordicans. Præstantissimus nascitur in Nabathæa, proximas in Arabia, deterior in Africa. Vide Plin. lib. 12. cap. 22.

Iunganni: vide *Inganni*.

|| **Iungla**, *ἰουγκή, ἰουγκή.*: habenæ iugales, à iungendo. ||

Iungo, is, xi, ctum: Connecto, compono, coniungo, quasi in unum ago. { *ἰουγκή, ἰουγκή.* } *חייב, חייב, חייב.* GAL. Joindre, accoupler. ITAL. Giungere, congiungere. GERM. Jügen/oder zusammen sügen. HISP. Ayuntar. ANGL. To joyn or couple together. } Plin. lib. 11. cap. 32. Cervix articulorum totis iungitur. Sapientia iuncta eloquentiæ. Cic. de *clar. Orat.* Virg. 8. *Æneid.*

Quis neque mos, neque cultus erat, nec iungere taurus,
Aut componere opes norant, aut parere pario.

Tibull. *Eleg.* 1. lib. 1. Iungere amores. Liv. lib. 4. dec. 4. Iungere amicitiam,

icitiam, semel atque iterum. Sueton. in *Cas. cap. 81.* Iungere dexteras cum Iove. Ovid. *Eleg. 4. lib. 3.*

Exige amicitias, & tibi iunge pares.

Idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Iunxit Aristides Milesia crimina secum.

¶ Iungete in unum. Cels. *lib. 5. cap. de fistulis.* ¶ Huius composita sunt, Abjungo, Adjungo, Conjungo, Dejungo, quod est separo. Plaut. in *Afin.* Ne vos dejungat amantes. Iniungo, interiungo, subiungo, & seiungo.

Iunctus, participium. { מִיָּוֵן *mehubbar*, מִיָּוֵן *mudhbar*, מִיָּוֵן *nits-madh*. } GALL. *Joint, accompé.* ITAL. *Congiunto.* GERM. Zusammengefügt. HISP. *Ayuntado.* ANGL. *Set or joynd together.*

¶ Puella iuncta matrimonio. Livius *10. bell. Pun.* Idem, iuncto vehiculo uti, pro eo quod iumento uti, dicebant veteres. Vide *Iumentum*, supra. Plaut. *Menach. sc. 2. a. 5.* Equos iunctos iubes capere indomitos. *Ibidem*, legis iunctis munitari. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

— legitimo sœdere iunctus amor.

Plaut. *Men. sc. Ædopol.* Me iunctis quadrigis minitatus es prostertere. Tibullus *lib. 4.*

Soulibeat duplicem, seu iunctum cernere Martem.

Ovid. *Eleg. 1. lib. 4. Trist.*

Cum mecum iuncti criminis acta rea est.

Iunctior, & iunctissimus. Ovid. *Eleg. 6. lib. 3. Trist.*

Nec tibi me tota iunctior urbe fuit.

Idem *ibid.*

— nobis usu iunctissime longo.

Senec. *controvers. lib. 10.* Severi hominis Labieno iunctissimi bellê res ferebatur, &c.

Iunctio, nis: Coniunctio. { מִיָּוֵן *machbêrith*. } GALL. *Coniunction.* ITAL. *Coniunzione.* GERM. Zusammenfügung. HISP. *Ayuntamiento.* ANGL. *A joining or setting together.* Cic. *1. Tusc.* Est enim interitus quasi discessus & secretio eorum partium, quæ antè iunctioe aliqua tenebantur.

Iunctura, a: Commissura, coniunctio. { דִּבְכָּךְ *debech*. } Col. *lib. 2. cap. 2.* Hoc enim genus iuncturæ maximè probatum est. Genium iunctura, Ovid. *2. Metam.* Iunctura verborum, id est, compositio. Quintilian. *lib. 9. cap. 4.* Idem, Inter iuncturas verborum revocare spiritum. Sueton. in *August.* Inter iuncturas lapidum enara palma. Idem in *Aug. cap. 91.* Senec. *Epist. 77.* Iuncturæ navium aquam excludentes. Gell. *cap. 3. lib. 5.* Iunctura fascis lignei.

Iunctim, adverbium: Sine intervallo. { ἀνεχώρητος. } GALL. *Tout ioignant, tout ensemble.* ITAL. *Insieme, giuntamente.* GERM. *Aneinander oder miteinander.* HISP. *Ayuntadamente.* ANGL. *Jointly, without distance.* Suetonius in *Tiberio*, Magistratus & maturius inchoavit, & penè iunctim percurrit. Gell. *lib. 14. cap. 6.* Cur Thelemachus cubans iunctim sibi cubantem Pissitratum non attigerit manu.

Iunctis: Teneat ætatis bis formâ, quæ iam cessaverunt vitulæ esse, necdum tamen ad summam magnitudinem pervenerunt, dictæ quasi iuvençæ, à juniore ætate, inquit Cornutus. { פָּרִיָּהּ. } GALL. *Genices, jeunes vaches.* ITAL. *Manzuele, torelle.* GERM. *Rüdföhlein.* HISP. *Novilla.* ANGL. *Haisers.* Perlius. *Satyr. 2.* Tot tibi quum junicum in stammis omenta liquefiant.

Nominativus singularis est Iunix. Plaut. in *Milit.* Quum mox ad stabulum iunix recipiat se de pabulo. Mares autem in eadem ætate Iuveni, μύζοι appellatur.

Iuniculus: Palmes vetus in magnam longirudinem, & ad quartum usque pedamentum porrectus, quod alio nomine Draconem vocant, ad maculeta conficienda idoneum. Plin. *lib. 17. c. 22.* Nec veterem placet palmitem in longum, & ad quartum usque pedamentum accipiti, quod alii dracones, alii iuniculos vocant, ut faciant quæ maculeta dicunt.

Iunior: vide *Iuvenis.*

Iuniperus, i, quasi iunes bacças pariens. Iunis est viridantis ætatis, contractum ex *Iuvenis.* { מִיָּוֵן *rotém*. } GALL. *Genievre, ou genevre.* ITAL. *Cinero.* GERM. *Wächholsterstand.* HISP. *El enebro.* Arbuscula quæ in locis arenosis frequens nascitur, pro foliis spinas habens perpetuò virentes: unde & topiario operi idonea est, materiamque habet carie non obnoxiam. Vide Plin. *lib. 8. cap. 25.*

Iunis, e, quod est ætate viride, μίον. Unde iunior comparativus fit, inquit Cornutus.

Iunix: vide *Iunices.*

Iunius mensis. { Ιουνίος *iota muusayv.* } GALL. *Le mois de Juin.* ITAL. *Giugno.* GERM. *Der Brachmonat.* HISP. *El mes de junio.* ANGL. *The month of June.* à Iunone Ponatur dictus, quem Iunonalem & Iunonium dicebant, vel ut Nonius scribit, à iungendo: G, littera attrita. Sed postea detritis aliquot litteris, ex Iunonio Iunius est dictus. Sunt qui putant à Iunio Bruto dictum Iunonium, qui primus Romæ factus est Consul, quod hoc mense, scilicet Kalendis Iunii, pulso Tarquinio, sacrum Carnæ deæ in Cælio monte voti reus fecerit. Alii à Iunioribus derivant, sicut Maium à maioribus. Ovid. *lib. 6. Fastor.*

Sic statuit, mensis que nota secrevit eadem.

Iunius est juvenum, qui fuit ante senum.

Et à Iunone, & à iuvenibus Iunium mensem dictum testatur Plut. in *Numa.*

IUNO, Ægea, à Iuvo, vel à Iove, cuius fuit soror & coniux. Saturni filia fuit, & (ut fabulantur Poëtæ) Iovis & soror & coniux. Physiici interperantur per Iunonem intelligi aërem: idcirco autem Iovis coniugem, & sorotem putari, quod summa sit aëris cum æthere similitudo. Cic. *2. de nat. Deorum*, Aër, ut Stoici disputant, interjectus inter mare & cælum. Iunonis nomen, ut consecrat, quæ est soror & coniux Iovis, quod similitudo est ætheris, & cum eo summa coniunctio. Effæminarunt autem eum, Iunonique tribuerunt, quod nihil eo est mollius. Et paulò post, Sed Iunonem à iuvando credo nominatam. Iunonis multa sunt nomina. Est enim Curetis, quæ utitur curru & hasta. Virg. *1. Æneid.*

— hic illius arma,

Hic currus fuit.

Calepini Pars I.

¶ Est & Lucina, quæ partibus præest. Terent. in *Andr.* Iuno Lucina fer opem. Est & regina. Virg. *1. Æneid.*

Ast ego qua divum incedo regina...

Et quia præest nubentibus, Pronuba dicitur. Idem *4. Æneid.*

— & pronuba Iuno.

Gell. *cap. 3. lib. 4.* Iunonis aram pellex ne tangito. Plaut. *Amph. sc. 3. a. 2.* Per supremi regis regnum iuto, & matrem familias Iunonem. Idem *Aul. sc. 5. a. 3.* Quem Iovi Iuno custodem addidit.

Iunonialis, e. Ovid. *lib. 6. Fast.* Iunonale leges tempus, &c.

Iunonius, a, um: ut, Avis Iunonia, pavo. Ovid. *1. de arte,*

Laudatus ostendit avis Iunonia pennas.

Iunonius mensis, id est, Iunius. Idem *6. Fast.* Iunonius puer. Cic. *Epist. ad Octavium.* Tempora Iunonia. Ovid. *3. Trist.* Iunonius puer, Iunonia hospitia, fausta, fortunata. Turn.

Iunoniscōla, Colentes Iunonem. Ovid. *6. Fast.*

Iunonigēnā, a: Vulcanus dicitur, Iunonis filius. Ovid. *4. Metam.*

Iunoniā, duarum insularum nomen est inter Fortunatas, quarum altera Iunonia maior, altera Iunonia minor appellatur: ut ex Jubæ sententia refert Plin. *lib. 6. cap. 32. Ægea.*

¶ Iunos, animal quadrupes. Geln. ¶

IŪPITER, tris, vel teris, ut Prisciano placet, non Iovis: qui genitivus est non à Iupiter, sed à nominativo Iovis. ζδδς. Nam à principio Iovis appellatus est à iuvando: postea adiuncto altero vocabulo dictus est Iupiter, quasi Iovis, sive iuvans pater, sicut Liber-pater, & Dis-pater: Item, Neptunus-pater, Saturnus-pater, Mars-pater, (pro quo & Mars-piter) Ianus-pater, &c. olim dicere solebant, ut author est Gellius *cap. 12. lib. 5.* Econtrariò veteres veientem quosdam deum cui nulla esset iuvandi facultas, celebrabant enim quosdam Deos, ut prodesse: quosdam ne obessent, placabant. Iupiter cur genitor & rector, & eo iustificam. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.* Plaut. *Mof. sc. 1. a. 2.* Iupiter supremus, summi opibus & industriis me perisse cupit. Idem *Capt. sc. 1. a. 4.* Iupiter summe serva meaque auge opes. Idem *Amphit.* Summe Iupiter, quid ego video? Iupiter? pro Iupiter. Idem *initio sc. 1. a. 2. Pseud.* Proh Iupiter. Gaudentis, sive gestientis præ gaudio. ¶ Iurantis, adiurantisque. Idem *Pf. sc. 5. a. 1.* Do Iovem testem tibi. Et *Men. sc. 2. a. 5.* Iovem summum, Deòsque detestor me nihil ei malè fecisse. *Ibidem sc. 2. a. 4.* Per Iovem deòsque omnes adiuro me isti non nutasse: Satin hoc tibi. *Ibidem sc. 7. a. 5.* Per Iovem patrem adiuro. Et Gell. *cap. 2. lib. 1.* Per Iovem lapidem (quod sanctissimum iusjurandum est habitum) paratus sum jurare, &c. ¶ Imprecantis. Idem *Mofell.* At te Iupiter diique omnes perdant. Et in *Pseud.* Iuppiter te perdat. Et in *Curcul. sc. 2. a. 5.* Iuppiter te malè perdat. ¶ Benè precantis, & fausta optantis. Idem *Pseud. sc. 1. a. 4. & Mofell. sc. 1. a. 2.* Ita ille faustè optant. Idem in *Milit. sc. 2. a. 2.* At Iuppiter benè te amet. Idem *Pseud. sc. 1. a. 1.* Miserè miser sum. Id te Iuppiter prohibesit ¶ Iovi sacrificare, *ibid. sc. 3. a. 1.* Si sacrificem summo Iovi, & extra teneam. ¶ Suscipere vota Iovi. Idem *Amphit.* Imperatores utrinque hinc & illinc vota suscipiunt. Ovid. *Eleg. 2. lib. 4. Trist.*

Et dabitur merito laurea vota Iovi, &c.

¶ Iovis nomen interdum tribuerunt ipsis hominibus. Idem *Eleg. 3. lib. 1. Trist.*

Infestumque mihi sit satis esse Iovem (i. Augustum.)

Idem *Eleg. 1. lib. 3. & Eleg. 1. lib. 5. vers. 2.* Iovis domus (i. Augusti.) Plaut. *Capt. sc. 1. a. 4.* Ut sacrifices. H. Cui Deo? E. Mihi. Nam sum tibi summus Iuppiter. Item Ovid. *Eleg. 4. lib. 4.*

Iuppiter ingenius prabet sua numina vatum,

Seque celebrari quolibet ore fuit.

Idem *13. Metam.*

— A Iove tertius Ajax

Ibidem,

Arma tulisse refert contra Troasque Iovemque.

Item,

Iuppiter ipse Iovi veclus per inania curru, &c.

Fabulantur autem Poëtæ Iovem Opis & Saturni filium fuisse, in Creata insula eodem cum Iunone partu editum, & in Ida monte à Curetibus educatum: idque clam patre, qui ex pactione cum Titane fratre inira, filios suos omnes devorabat. Quum autem in virum adolesset, cognovissetque etiam tunc patrem vitæ suæ insidiari, regno cum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno, & Plutone sorte divisit: ac Iovi quidem, cæli & terræ, Neptuno, & Plutoni inferiorum imperium obtigit. Iunonem deinde sororem suam uxorem duxit, quæ ei Vulcanum peperit. Cic. *3. de nat. deor.* res enumerat Ioves. Principio, inquit, Ioves tres numerantur qui Theologi nominantur: ex quibus primus & secundum natos in Arcadia, alterum patre Æthere, ex quo etiam Proserpinam natam ferunt, & Liberum: alterum patre Cælo, qui genuisse Minervam dicitur, quam principem & inventricem belli ferunt. Tertium Cretensem Saturni filium, cuius in illa insula sepulchrum ostenditur. Hæc Cic. Physiici interpretantur Iovem elementum ignis, dictumque Iovem à iuvando, quod nulla sit res, quæ æquè omnia fovent, atque calor. A Poëtis dicitur divum atque hominum rex: à maioribus autem Optimus maximus. Et quidem antè optimus, id est, beneficentissimus, quam maximus: quia maius, certèque gratius prodesse omnibus, quam opes magnas habere. Idem *pro domo sua.* Quocirca te Capitolinum, quum propter beneficentiam pop. Rom. optimum: propter vim, maximum appellavit. ¶ Iuppiter supremus dicitur, ad differentiam Iovis Stygii. Arnobius, Iupiter tam supremus, quam Stygius. ¶ Iovis Manes, i. Dispater, Summanus, Pluto, Orcus. Apud Macrobiū. Dispater, sive Iovis Manes, sive quo alio nomine fas est nominare. ¶ In carmine semper ferè geminamus p, quod à iuvando putatur deduci, cuius prima syllaba corripitur. ¶ Usurpatur quandoque pro ære. Horat. *2. Ode 1.*

— manet sub Iove frigido

Venator tenera conjugis immemor.

Iuvenalis,

— fremetis sava cum grandine vernus

Iuppiter,

temporum nostrorum historiam orsi. Sic iustum praelium, iustum exercitum, historici dicunt magnum, & non contemnendum. Sic etiam Alconius, iustas inimicitias, pro magnas apud Ciceronem exposuit. Liv. lib. 6. *ab Urb.* Iusta caede conficere hostem (id est, magna.) *Cæf. lib. 1. de bell. civ.* Iustum iter conficere (id est, magnum.) *Suet. in Neron. cap. 51.* Iusta statuta esse (id est, mediocri.) Item, Iusta libertas, dicitur Suet. *in August. cap. 40.* quæ vulgò dicitur major IC. ¶ Interdum pro vero, *γῆρα*. Unde apud Iureconsultos, qui filium adoptat, interrogatur an velit eum, quem adoptat, iustum sibi filium esse, id est, verum filium. Iustus dominus, pro vero, cui contrarius est Alienus. *Cic. lib. 1. Offic.* Quare L. Sylla, & C. Cæsaris pecuniarum translatio à iustis dominis ad alienos, non debet liberis videri. Iusta hæreditas, inquit Hotomanus, ea propriè dicitur quæ jure legitimo, id est, agnato proximo obvenit. Sic Iusta uxor. *Suet. in Calig. cap. 24.* Item, Iusti liberi: quibus opponuntur illegitimi, & ex pellice nati. Varro latius accepit 2. *de re rust.* pro ea quæ jure, & quovis modo alicui obvenit. ¶ Est præterea Iusta ætas, cui ætas pupilli opponitur. Et rursus, Iusta ætas, pro cuiusque quæstionis ratione, ea quam leges in ea causa exquirunt, veluti in nuptiis xij. aut xiiij. annorum. Iusta possessio, quæ possessio bonæ fidei dicitur. Ivolenus, Iusta materfamilias, & Pellex contraria. *Liv. 9. bell. Maced.* Nam etsi minor ætate quàm Perseus esset, hunc tamen iusta materfamilias, illum pellice ortum esse. ¶ A Iustus deducitur Iniustus, qui contra ius facit, & qui iustam magnitudinem excedit, *ἀδικος*. *Cic. 6. Tusc. quest.* Vir maleficus naturâ, & iniustus. *Virg. 3. Georg. Iniusto sub fasce viam dum carpit.*

¶ Iusti dies qui fuerint apud veteres, apertissimè docet *Gell. lib. 20. cap. 1.* his verbis, Confessi itaque æris, ac debiti iudicatis triginta dies sunt dati conquirendæ pecuniæ causa, quam dissolverent. Eosque dies Decemviri iustos appellaverunt: velut quoddam iustitium, id est, iuris inter eos quasi interstitutionem quandam & cessationem, quibus diebus nihil cum his agi iure posset. ¶ Dicebantur præterea in bellis suscipiendis dies iusti numero tres & triginta, ab eo scilicet die, quo repetitæ erant per Fecialem: quibus elapsis, nisi redditæ res essent, hasta in fines hostium coniecta, bellum indicabatur. *Liv. lib. 1. ab Urbe.* ¶ Iusta statuta, quæ quadrata dicitur à *Colum. lib. 7.* inter proceram & exiguam, & à *Plauto in Asin.* Commoda statuta. ¶ Iustè, adverb. Rectè, legitimè, iure. *ἵκανος*. *GALL. Iustement.* *ITAL. Gustamente.* *GERM. Gerechtig* / *billiglich*. *HISP. Iustamente.* *d'igualmente.* *ANGL. Iustlie, uprightlie.* ¶ Brutus *Cic.* At hoc ipsum, iniquis, iniquè facitis, imò iustissimè. Declam. *in Salust.* Id vos si fortè offendimini, iustius huic, quàm mihi succensere debetis. Iustè & legitimè imperare. *Cic. lib. 2. Offic.*

Iusto, ablativus, pro adverbio: ut, Longius iusto, id est, longius quàm par est. *Quint. lib. 9. cap. 4.* Membrum longius iusto, tardum: brevius, instabile. *Velleius*, Iusto ferocior *Marcellus*.

Iusta, Exequiæ, sive parentalia, & sacrificia, quæ Diis Manibus fiebant, quæque mortuis impenduntur, ita dicta, quòd iure fierent his, qui de nobis viventes bene meriti fuerant. *ἑσθῆσιονομα*, *ἑσθῆσιονομα*, *ἑσθῆσιονομα*. *GALL. Les obseques, funerailes, sacrifices & ceremonies qu'on faisoit aux trépasses.* *ITAL. Essequie, pompe funerals.* *GERM. Bestattung der todten / seelgrâdt oder opfferung für die selbigen.* *HISP. Las exequias de los muertos.* *ANGL. Funerals, sacrifices and ceremonies for the dead.* Iusta facere. *Plaut. Cistell.* Ille uxori iusta fecit. *Salust. in Jugurth.* More regio iusta magnificè fecerant. *Ovid. Hanc quia iusta ferunt, dixere Feralia lucem.*

Cicer. 2. de Legibus, Non solum vita cruciati, atque dedecore, verum & sepultura, & iustis exequiarum caruerunt. ¶ Iusta solvere paterno funeri. *Idem pro Rosc. Amer.* ¶ Iusta funerum reiicere ad interpretes religionum. *Idem 2. de leg.* ¶ Iusta peragere. *Plin. cap. ult. lib. 2.* ¶ Iusta præstare sorori. *Senec. cap. 17. al. 36. de consol. ad Polylb.* ¶ Iustis exequiatum carere. *Cicer. 2. de legib. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.* ¶ Iusta, pro constitutis, quæ necessariò præstari debent. *Colum. lib. 11. cap. 2.* Item vinearum fossio iisdem locis peragenda, arborumque sive putatio, sive alligatio sumenda est, quorum iusta certa esse non possunt. ¶ Ad iusta perducere, id est, ad iustum laborem. *Col. lib. 6. cap. 14.* Iusta reddere, opus debitum & consuetum perficere. *Idem lib. 1. cap. 8. Cic. Offic. 1.* Est autem infima conditio & fortuna servorum, quibus non malè præcipiunt, qui ita iubent uti ut mercenarii ad operam exigendam, & iusta præbenda.

Iustitiâ, ut inquit *Cicer. 5. de finib.* est habitus animi, communi utilitate servata, suum cuique tribuens, atque societatem conjunctionis humanæ munificè, atque æquè tuens. *ἰσθητή*, *ἰσθητή*. *GALL. Justice.* *ITAL. Giustizia.* *GERM. Gerechtigkeit.* *HISP. La justicia que yguala las partes.* *ANGL. Justice.* ¶ *Virg. 1. Aeneid.*

O regina, novam cui condere Iuppiter urbem,
Iustitiâque dedit gentes sanare superbas.

Ovid. 3. de Ponto,
Iustitia vires temperat ille suas.

¶ Iustitiam religiosè colere. *Cic. ad Heren. & 3. de finib.* ¶ Agitare Iustitiam, pro assidue exercere. *Plin.* Ut in alienis, ita in suis agitare Iustitiam mihi egregium videtur (id est, assidue exercere.) ¶ De iustitiæ vi ac laudibus, *Plutarch. in Aristide.* Vide in verbo Explicò, quæ de Iustitia differuntur.

¶ Iustifico, ex vi originis, est iustum facio.

Iustificatio, est & actio justificantis, & passio ejus, qui justificatur. ¶ Iustificus, a, um: qui æqua & iusta agit. *ἰσθητικός*. *GALL. Qui fait justice.* *ITAL. Che fa giustizia.* *GERM. Der gerechtigteit ãbr.* *HISP. El que haze justicia.* *ANGL. That doth iustlie and uprightlie.* ¶ *Catull. Argon.* Iustifica mens deorum.

Iustitium, ii: Quasi juris statio dicitur. Est enim juris dicendi intermissio, quæ indici solet in publico lustu, & Reipublicæ insigni aliqua calamitate. *ἰσθητικία* *Plutarcho.* *GALL. Vacation, quand on cesse de plaider.* *ITAL. Vacatione da tener raggione.* *GERM. Aufschlagung oder anstellung des gerichtts.* *HISP. Las vacaciones de los iuzios.* *ANGL. A vacation or ceasing frome ministration of iustice.* ¶ *Liv.* Dictator quum iustitium edixisset, omnes juniores sacramento ade-

git. *Idem*, Iustitium edicit: claudi tabernas tota urbe iubet: vetat quempiam privatæ quicquam rei agere. Tristi iustitico clausa fora. *Lucan. lib. 6.* Dicitur & iustitium remittere, iustitico sinem imponere. *Liv. lib. 10.* Ut Romam reditum est, iustitium remissum est. *Cic. de Arusp. resp.* Hic in Concione ausus est dicere, Iustitico edici oportere, Iurisdictionem intermittere, claudi ætarium, Iudicia tolli: ¶ Iustitium, (id est, cessatio) exigendi æris, xxx. dies. *Gell. cap. 1. lib. 20.* *Suet. in Tib. cap. 51. & in Calig. 6. 3.* Iustitio nomine usus est. ¶ Iustitium, in pace; Induciæ, in bello, & utrumque mortuis legendis. *Cerda.* ¶ Iustum, pro deorsum. *GALL. Jus, en bas.* Gothicum est.

Jūtūrā, *ἰστῦρα*. Dauni filia, & Turni Rotulorum regis soror, quam Jupiter pro erepta virginitate immortalitate donavit. *Virgil. lib. 11. Aeneid.* Numicique fluminis nympham fecit. Hæc in bello fratrem adversus Aeneam multum adjuvit: sed videns fratri necem instare in Numicum fluvium se occultavit. Alii dicunt eam rem habuisse cum Latino rege: eoque palam facto, sua sponte se in Numicum præcipitavisse. *Virg.*

*At procul ut dira stridorem agnovit & alas,
Infelix crines seindit iūturna solutos, &c.*

¶ Est & Iuturna, fons Italiæ, prope Numicum, saluberrimæ aquæ: unde ad omnia sacra Romam afferebatur aqua. Ad hunc fontem plerique Virgilio respexisse volunt.

Juvamen, vide *Iuvo*.

Juvenacium, *Giunenazzo*. V.E. regni Neapolitani, sub A Barenfi.

Juvenalis, Juvenalia, Juvenus, vide *Iuvenis*.

JUVENCUS, i: Bos junior, qui jam vitulus esse desiit, nondum tamen in iustam magnitudinem excrevit. *ἰβ par. ὑβῆρ, μέλας.* *GALL. Une jeune beste, un jeune bœuf ou taureau.* *ITAL. Manzetto, giovenca.* *GERM. Ein junger ochs oder stier.* *HISP. El mancebo ò buey novillo.* *ANGL. A young ox.* ¶ Dicitur à juvando, ut Varroni placet, quòd iam dominum in agro colendo adjuvare possit. *Col. lib. 6. cap. 2.* Nam ubi plaustrò, aut aratro juvenum consuecimus, ex domitis bubus valentissimum, eundemque placidissimum cum indomito jungimus qui & procurentem retrahat, & cunctantem producat. Hic obite nota, consuecete activè dictum esse, pro consuecete. Sociate juvencos imposito aratro. *Stat. 1. Thebaid.* *Virg. 3. Georg.*

*Seu quis Olympiaca miratus præmia palma
Pascit equos, seu quis sortes ad aratra juvencos.*

Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.
Scilicet & veteres fugiunt iuga sæpè juvenei.

Et *Virg. 3. Georg.*
— validis terram proscinde juvenis.

Ovid. 13. Metam. Cornigeræ juvencæ. ¶ Propriè tamen juvenci dicuntur boves, qui jam delicerunt esse vituli. Varro enim *lib. 2. cap. 5. de re rust.* quatuor distinguit bubuli generis ætates: quatum prima est vitulorum, secunda juvencorum, tertia boum novellorum, quarta vetulorum. ¶ Juvenus quoque de homine adolescente dicitur, *Horat. 2. Carm. Ode 8.*

*Te suis matres metuunt juvenis,
Te senes parci, miseraque nuper
Virgines nuptæ.*

In quem locum annotavit *Porphyrio*, juvenum non solum de bobus, verum etiam de hominibus adolescentulis dici: quanvis in ea significatione frequentius juvenculos dicamus, & juvenulas. Neque mihi tamen *Porphyr.* persuaserit, tametsi venusta in primis *Horatius* allegoria sit usus, ob id rectè juvenum de hominibus dici.

Jūvencūlūs, diminut. *μινωγιον*. *Catull. ad puerum,*
Qui fosculus es juvenculorum.

Jūvencā, æ: Vacca junior, quæ jam vitula esse desiit, nondum tamen in iustam magnitudinem excrevit. *ἰβ paráb. ἰβ paráb.* *GALL. Genisse, ieune vache.* *ITAL. Manza, manzuela.* *GERM. Ein kühstälbin.* *HISP. Manceba ò novilla.* *ANGL. A young cowe.* ¶ *Virg. 3. Georg.*

Pascitur in magna sylva formosa juvenca.
Ovid. lib. 13. Metam. Cornigeræ juvencæ.

Jūvencūs, à juvando: quòd ea ætas maximè sit apta ad laborem tolerandum, adolescens, integra & spectata ætate. *ἰβ paráb. ἰβ paráb.* *GALL. Jeune, iouvenceau.* *ITAL. Giovane.* *GERM. Jung / ein junger mann oder weibsbiid.* *HISP. Mancebo ò manceba en edad, ioven.* *ANGL. Young, a young man.* ¶ Et à Iureconsultis juvenes dicuntur, qui adolescentiæ excesserunt ætatem, quoad incipiant inter seniores numerari. *Censorin. de die natal.* Juvenes ab anno 30. ad 45. quòd in re militari juvare possent. *Tubero* historicus apud *Gell. cap. 28. lib. 10.* *Sevius Tullius* rex prudentissimus cum illas quinque classes juniorum census faciendi gratiâ institueret, pueros esse existimavit, qui minores essent annis septemdecim: atque inde ab anno 17. quos idoneos jam esse Reip. arbitraretur, milites scripsisse: eosque ad annum 46. juniores, supràque eum seniores appellasse, &c. ¶ Senior & Junior, sive Juvenior, authore *Varrone*, sunt comparativi gradus per diminutionem, ut testatur *Sevius in Virg. lib. 5. Aeneid.*

Tum senior tales reserebat pectore voces.

Item in illud 6. *Aeneid.*

Iam senior, sed cruda Deo, viridisque senectus:
ubi sic ait: Senior, aut pro positivo posuit *Virgilius*, aut (ut diximus) Senior est virens senex, ut junior, sive juvenior, intra juvenem est, secundum *Varronem*. Quam rem à *Varrone* tractatam confirmat etiam *Plinius*. *Virg. 5. Aeneid.*

Hoc juvenem egregium præstanti munere donat.

¶ Juvenes servidi. *Horat. 4. Carm. Ode 13.*

*Passent ut iuvenes visere servidi,
Multo non sine risu,*
Dilapsam in cineres facem.

Plin. lib. 7. cap. 36. Cornelia enim juvenis est, & parere adhuc potest. Juvenis pro filio, bis lib. *Instiuit. Orat. & declamat. 7.* Juvenem meum alius occidit. ¶ Hinc formatur comparativum Junior. Nam quod apud *Col. lib. 9. cap. 11.* legitur, Juveniori examini, arbitror liberiorum culpa accidisse: præsertim quum in venerandæ cuiusdam fidei exemplaribus legatur *iuveniari*. *Horat. 2. Epist. 1.*

Qui

leonem appellant. Ixias autem dicitur *ἰξία*, hoc est, à visco, quod quibusdam in locis circa radicem ejus invenitur, quo pro mastiche utuntur mulieres. Hujus duæ sunt species, candido, & nigro colore distinctæ. Vide *Plin. lib. 22. cap. 18.*

|| Ixiaz, varices, quum in crutibus sanguis dilatatur. Rh. ||

Ixibata, vide *Iazabata, & Iapamata.*

|| Ixion, avis genus. Voc. Eccl. ||

Ixiōn, ἰξίων. Ein tonig in Thessalia gewachsen/ welchen Jupiter zur hellen verdampft hatt/das er stäts an einem rad umbgetriben wårde. Filius fuit Phlegiæ (alii tamen Ætionis, alii Iovis filium faciunt) qui principio uxorem duxit Diam filiam Dionci, seu Eionci : qui cum multa pro compensatione dotis pollicitus esset, & ob id pater sponsæ ad eum venisset, ut munus reciperet, Ixion facta scrobe, eaque lignis & stramentis intreata, patrem sponsæ ea fraude peremit : à qua cæde quum neque homines, neque dii eum lustrare vellent, diuque incertus vagaretur, Jupiter illius misertus, in cælum assumptum expiavit. Quumque jam purgatus apud superos degeret, Junonem amare cepit, eamque de stupro interpellavit. Quod quum Jupiter intellexisset, nubem illi sub Junonis effigie opposuit, ex qua ille Centauros genuit. Dejectus deinde in terram, quum passim gloriaretur, se cum deorum regina rem habuisse, Jupiter indignatus, fulmine ad inferos Ixionem detrussit, curavitque ut ibi rotæ volubili alligatus, perpetuò volutaretur : unde *Ovid.*

Volvitur Ixion, & se sequitur que fugitque.

Ixionides, Patronymicum.

Ixon, ἰξον. Græci appellant viscum, quo aves capiuntur : unde & chamaeleonem herbam ixiam vocavere, quod quibusdam in locis ad radicem ejus viscum invenitur, quo mulieres vice mastiches utuntur.

Iynx, ἰνγξ. Avis quæ Verticilla, à colli versura vocatur. Hæc paulò major est, quam fringilla, colore vario : linguam serpentibus similem habet, quam longitudine quatuor digitorum exserit, rursusque contrahit intra rostrum : collum circumagat in adversum, reliquo quiescente corpore, unde Torquilla à quibusdam est appellata. Sunt qui & turbinem vocant, putantque avem esse amatoris medicamenti infamem. Frequens avis hujus mentio est apud Theocritum in *Pharmaceutria.*

I Z

Izelus, ἰζελος. Castellum Sicilia. Steph.

|| Izōnc, vestis saryrica. Scal. ||

NOTÆ ANTIQUORUM.

I Interdum in, inter, intra, unum, Junius, Julius, significat.
IA. P. intra provinciam. I. AGL. in angulo. JAD. jam dudum, jam diu.
IA. SD. jam satisdandum. IA. RI. jam respondi. I. AQ. io aquam. JAN.

K

LITÆRA Græcorum est, non Latinorum, quam ipsi *κappa* nominant. Ea Latini non utuntur, nisi in Kalendis, quam tamen vocem non incommodè per C, scribimus. Nā & Priscianus testis est, K apud Latinos esse supervacuum : & Quintilianus non obscure innuit loco ejus nos habere literam C, quæ ad omnes vocales vim suam perferat.

|| K, & Θ, notæ vestium, illud funestatum, hæc fulguritarum. Puræ verò vestes, quæ his carebant. Cerda.

K, litera decima Græcorum, mutata à Latinis in C. Hæc litera inusta fronti illorum, qui calumniæ damnati. Lips.

K. K. K. Cappa tria pessima, Cappadoces, Cretes, Cilices. ||

K A

|| Kabbala, vide *Cabbala.*

Kære Cæsar amicos. Gl. Isid. lege, kære Cæsar, ave Cæsar. || *καίης καίοντες.*
Kaii cancelli. Kai cancellæ. Gloss. Isid. Scal. *Anson. lect. lib. 2. cap. 22. ad illud,*

Desertus vacuis solisque exerceor aris.

annotat : Aræ sunt margines, seu crepidines prominentes earum molium, quibus flumina, ut loquitur Lucretius, oppilentur. Vulgò Franci Kaios vocant. Videtur vox esse à *quies*. Litus est, ubi quiescit unda, ut scil. longius excurrat.

Kalare, vocare, *καλέω* : unde *Kalenda*. Varro *lib. 5. de L. L.* Primi dies mensium nominati Kalendæ, quod iis diebus kalentur ejus mensis Nonæ à Pontificibus, quintanæ an seprimanæ sine futuræ in curia Kalabra, sic : Dies te quinque kalo Iuno covella, septem dies te kalo Iuno covella. In sacris Tusculanis : Vinum novum ne vehatur in urbem antequam vinalia kalentur : nec vinalia sine vino expediri, nec curia Kalabra sine kalatione potest aperiri. Varro *lib. 5. Analog.*

|| Kalendæ, vide *Calenda.*

Kalones, servi militum. Item caligæ militum. Gl. Isid. aliàs *Galeæ.*

Karolus, nomen proprium.

Karthago, urbs Africae, condita à Didone post bellum Troianum.

Kartulum, quo mortui efferuntur, & Katulum, Lege *Capulum in quo mortui efferuntur.*

Ianuarius.

I. B. in brevi.

I. C. juxta catulum, intra circulum, Iulius Cæsar, Jurisconsultus. I. C. E. V. iusta causa esse videtur. I. CL. intra clivum.

ID. judex, idus, judicatum. I. D. inferis Diis, juri dicundo, in dominio. I. D. C. juris dicendi causa. ID. ID. judicium judicandum. ID. E. idem est. ID. D. judicium dabo. I. D. P. juri dicundo præfuit. I. D. T. SP. in diem tertium, sive perendinum. ID. S. judicatum solvi. ID. Q. idemque.

I. E. in eum, iudex esto, in ære, interest.

I. F. Iulii filius, in foro, interfuit. I. F. B. in foro boario. I. F. C. A. in foro Cæsarum Augusti. I. F. H. A. in foro Hadriani. I. F. I. U. in foro Iulii. I. F. L. in foro Livii. I. F. FLAM. in foro Flamini. I. F. N. in foro Nervæ. I. FOR. CÆS. A. in foro Cæsarum Augusti. I. FOR. FLAM. in foro Flamini. I. FO. P. in foro Pacis, Palladis. I. FO. P. OP. in foro Popillii, Populi. I. FO. P. R. in foro pro rostris, in foro Populi Romani. I. FO. TR. in foro Trajani.

I. H. justus homo. IHS XPS. Iesus Christus.

III. VIR. R. P. C. Triumviri Reipublicæ constituendæ. I. I. iusjurandum.

I. L. iure legis, in loco, iusta lex, intra limitem. I. L. A. in loco absentis. I. L. D. in loco divino, in loco domus. I. L. P. in loco publico.

I. E. PR. in loco præfenti. I. L. R. in loco religioso. I. L. S. in loco sacro.

I. M. Iovi maximo. I. M. CIT. in media civitate. IMP. vel IMPR. Imperator. IMPRR. Imperatores. IMP. AU. Imperator Augustus. IMP. CS. AU. Imperator Cæsar Augustus. IMPL. Imperiale, Imperialis. I. M. IST. B. ABSCD. in memoria iusti sunt bona abscondita : vel, in monumento isto sunt bona abscondita.

J. N. R. J. Jesus Nazarenus Rex Iudæorum. IN. intercisum. IN. A. P. in agro pedes. IN. AG. P. XX. in agro pedes viginti. I. N. E. E. iustum non esse. INT. vel INC. incipiunt. INTS. introeunt. IN. H. C. MM. S. P. S. F. in hoc monumento sunt pecuniæ sine fine. IN. B. M. in bonâ memoriâ. INT. S. AR. E. M. S. intus, sub arâ est memoria sacra. IN. L. ADMRBL. invenies locum admirabilem. IN. M. I. ST. D. AU. GL. in memoriâ istâ sunt divitiæ Augusti. IN. H. MM. S. P. S. in hoc monumento sunt pecuniæ sacra. IN. FR. P. in fronte pedes. IN. FU. vel IN. FO. in fundo, vel in foro. INR. AR. intra aram. IN. DE. D. intercisum denotabat diem. IN. FR. P. XX. in fronte pedes viginti.

I. O. M. S. Iovi optimo maximo sacrum.

I. P. iusta persona.

I. R. iure rogavit.

I. S. iudicium solvi, in Senatu, iudicio Senatus, iudicatum solvi. I. S. C. in Senatus Consulto. I. SN. R. in Senatu Romano. I. S. S. inferius scripta sunt.

I. T. C. intra tempus constitutum.

IV. quatuor, vel IIII. I. V. iustus vir. IUD. Iudicium. IUNON. & PROSER. Iunonis, & Proserpinæ. IURD. Iurisdicatio. IUUV. Iuvenalis juvenus.

KE

K. Itzene, seu Celtzene, M. sub P. Constantinopolitano. ||

K H

Kh est *χ*, sicut ante literam *χ* inventam, loco ejus scribebant K, id est, K cum spiritu aspero.

K I

Kildaria, *Kildavia*. V. E. Hiberniæ, sub A. Dublinensi.

Kilkennia, id est, S. Canici fanum, *Kilkenny*. V. E. Hiberniæ, caput provincie, seu Comitatus Kilkenniensis, sub A. Dublinensi.

Kiovia, *Kiou*. V. E. Volhiniæ, ad Borysthenem fl., sub A. Leopoliensi, ditionis Polonicæ.

K U

Kupti, sunt Ægyptii Christiani. ||

K Y

Kyrie eleison, ex pronunciatione vulgari, alioqui erit *Kyrie eleison*. Domine miserere. *ἰησὺ* est misereor. Greg. Magn. *epist. 63. lib. 7.* Kyrie eleison autem neque diximus, neque dicimus, sicut à Græcis dicitur. Quia in Græcis simul omnes dicunt. Apud nos autem à Clericis dicitur, à populo respondetur, & totidem vicibus etiam Christe eleison dicitur : quod apud Græcos nullo modo dicitur.

NOTÆ ANTIQUORUM.

K Calendis, caput, clarissimus, cardo, castra, Cælius.
K. KAR. Carthago. K. AP. Calendis Aprilis. KAL. IAN. AUG. Calendis Ianuarij Augusti. KARO. Carthago. KARO. C. Carthago civitatis. KAR. M. cardo maximus. KAR. F. cardo finalis.
K. DD. castra dedicavit, dedicarunt.
K. FX. castra fixit. K. FEB. Calendis Februarii.
KL. Calendis. KLD. calendis. KL. SEP. calendis Septembris. KL. NOV. calendis Novembris. KL. OCT. Calendis Octobris.
KM. clarissimus. K. M. cardo maximus. K. MT. Cælius mortuus.
K. O. calendis Octobris. KO. Carolo.
K. P. Car. positas. K. PS. castra posuit, castra pōtis. KPR. castra peregrina.
K. Q. calendæ Quintiles.
KR. chorus KR. C. chara civitas. KRM. carmen. KR. AM. N. carus amicus noster. K. R. N. carus noster. KS. Chaos. K. S. calendæ Sextiles.
K. T. capite tonsus. K. Θ. cœraunos, thanatos : fulguritæ vestis, & funestæ inscriptio.

L

LITERA Latinorum est, Græcorum lambda sono & potestate respondens, una ex iis quæ à Græcis ἀμειτάβολαι, hoc est, immutabiles, à Latinis liquidæ appellantur. Quo fit, ut mutam immediatè subsequens in eadem syllaba, præcedentem syllabam, si brevis fuerit, reddat indifferentem. Hinc fit ut Atlas priorem syllabam habeat indifferentem, quum naturâ brevis sit. Martial.

Non aliter ridetur Atlas

cum compare multo.

Et alibi, *Conturbabit Atlas.*

Virg. eandem producit 8. *Æneid.*

— *At Maiam maximus Atlas.*

¶ Porro L, lenis littera est. Ovid. 5. *Faßt.*

Aspera mutata est in lenem tempore longo

Littera. (ut Lemuria, Remuria.)

Item, L succedit loco R, ut Frater, Fratellus: Caper, Capella. Terent. Scavrus de *Orthograph.* ¶ D, & L, consentiunt, v. g. Sella dicta est, quæ antea *sedda.* Idem *ibidem.* ¶ Nomina verbæque ab hac littera incipientia, si cum præpositione ad, vel in componantur, posterior littera præpositionis convertitur in L, ut allabor, alluo, illino, illustris, pro adlabor, adluo, inlino, inlustris.

L A

La, sive, laa, λᾶ Lycophroni, λᾶα Homero. Laconia oppidum, edita in petra situm, unde & nomen habet: nam λᾶς Græcis petra est, vel lapis. Hanc urbem quum expugnasset Castor & Pollux, Laperfæ, λαιρῆα, cognominati sunt. Incola, Lai, λαιο dicuntur. Steph.

¶ Labandria, quæ ad levandum fuculæ. Rh. & Gell. lib. 16. cap. 7.

Labacum, Labach. V. E. Carniolæ, spectat ad gentem Austriacam. ¶

Labærum, λαβῆρον, λᾶβῆρον Hermias vocat. Vexillum erat militare ante Imperatorem gestari solitum, aut intertextum, gemmisque intermicantibus splendidissimum: tantæ olim existimationis, ut à militari turba adoraretur. Rhodig. lib. 6. cap. 11. Hujus deinde loco Constantinus crucis insignie iussit præferri. Hadr. Jun. in *Nomencl.* Labarum interpretatur Vexillum sacrum, quale in templis suspendi solet. ¶ Kirchen sähne. ¶ Meminit hujus vexilli Ambrosius in *Epist.* Septimius in *Apolog.* Sozomenus *hist. Tripart. lib. 1. cap. 5.* Et præter hos Cassiodorus, Rufinus, & Prudentius in *Symmachum.* Lips. de *Cruce.*

Labasco, vide *Labo.*

Labara, Insula est in sinu Arabico, apud Plin. lib. 6. cap. 28.

Labara, λαβῆρα. Carix oppidum, apud Stephanum.

Labathus, viri proprium, cujus crebra mentio apud Plutarchum.

Labda, λαβδα, Amphionis cujusdam ex Bacchiadarum genere filia fuit: quæ quod clauda esset, & ob id à Bacchiadis cæteris sperneretur, Ætioni nupsit, eique puerum peperit, quem ab eventu Cypselum nominavit. Nam quum duo Corinthiis reddita essent oracula, quibus illi monebantur fore, ut Labda filius Corinthi aliquando tyrannidem invaderet, missi sunt publico decreto decemviri, qui puerum interficerent. Verum quum forte puer ei, qui primus eum à matre acceperat, attulisset, ille misericordia motus adduci non potuit, ut eum occideret: quapropter ille alteri tradidit, & ille rursus alii: atque ita deinceps per manus traditus infaas, à decimo matri redditus est, nemine eum interficere volente. Post hæc illi egressi, & proforibus stantes, sese mutuo, & præcipue eum, qui prius puerum acceperat, increpabant, qui eum ex convento non occidisset. Quod quum audisset Labda, quæ intus ad fores adstabat, puerum in mensura frumentaria, quam Cypselum vocant Græci, occultavit: unde postea mater illi Cypselo nomen imposuit. Vide Herod. lib. 5.

Labdacus, λαβδακῶς. Phœnicis filius, qui senex Thebas vocatus, ibi aliquandiu regnavit: filiumque habuit Laium, qui à patre Labdacides vocatur. Stat. lib. 6. *Theb.*

— *nec verbera pallidum abdit*

Labdacides.

Labdæcidæ, λαβδακιδαι, cognominati sunt Thebani à Labdaco rege, Laii patre.

¶ Labdacismus est, si pro uno l, duo ponantur, ut Afri faciunt, sicut colloquium, pro colloquium: vel quories unum l exilius, duo largius proferimus: quod contra est, nam unum longius, duo exilius proferre debemus. Isid. lib. 1. cap. 31. ¶

Labdalon, λαβδαλον. Promontorium Epipolæorum prope Syracusanos. Steph.

Labeates, Liburnia populæ sunt, apud Plin. lib. 3. cap. 22.

Labefacio, Labefactio, vide *Labes.*

Labellum, vide *Labrum.*

Labeo Anæstius, nomen Iureconsulti, à labiorum magnitudine sic dicti. Quicumque enim magna labia habent, labeoas & labrones cognominantur, αβχαλοι, χαλῶνες. ¶ Die große lässigen haben. ¶ Hic Labeo, (ut Gell. ait lib. 14. cap. 10.) juris civilis disciplinam principali studio exercuit, & consulentibus de jure publicè responsitavit. Sed cæterarum quoque bonarum artium non expertus fuit, & in Grammaticam atque Dialecticam, literasque antiquiores, altioresque penetravit: Latinorumque verborum origines, rationesque percussit, cæ-

que præcipue scientia ad enodandos juris laqueos ille utebatur. Immodica libertate fuisse perhibetur, & nimia tuendi juris pertinacia, adeo ut D. Augusto jam Principe, & Rempublicam obtinente, tatum tamen pensumque nihil haberet, nisi quod justum sanctumque esse in Romanis antiquitatibus legisset. Quare quum à muliere quadam Tribuni adversus eum aditi, Gellianum ad eum misissent, ut veniret, & mulieri responderet, iussit eum qui missus erat redire, & Tribunis dicere, jus eos non habere, neque se, neque alium quenquam vocandi, quum moribus majorum Tribuni plebis prehensionem haberent, vocationem non haberent: posse igitur eos venire, & prehendi se jubere, sed vocandi absentem jus non habere. Vide plura de hoc apud Gell. lib. 13. cap. 10. & 12.

Læberius, Poëta mimographus, à Cæsare annulo equestri donatus, cujus meminit Macro. Saturn. lib. 2. & Gell. lib. 1. cap. 9. Senec. lib. 17. declam.

LĀBĒS, is, fœm. gen. Ruina, lapsus: à labendo, vel potius à λᾶβη. ἵππιον, τῆμα τῆμα. ἵππιον, ἵππιον, ἵππιον, ἵππιον. GALL. Tache, macule, feuilleure, ruine. ITAL. Rovina, macchia. GERM. Ein fahf oder schad. Item Ein maafen oder steck. HISP. Manzilla d' caymiento. ANGL. A soiling, a spot, a blemish. ¶ Virg. 2. *Æneid.*

Hinc mihi prima mali labes.

¶ Est quoque labes violenta quædam illavies aquæ: aut tempestatu grandinisve ruina: aut quum terra in altissimum hiatus aperitur. Cicer. 1. de *divin.* Delata etiam ad Senatum labes ægri Privernatu, quum ad insinuat altitudinem terra defecisset. Labes atque eluvies civitatis. Idem pro *domo sua.* Labes atque perniciet provincia. Idem 2. *Verrin.* Quanta pernis pestis veniet: quanta labes larido? Plaut. *Capt. sc. 2. a. 4.* ¶ Labes item accipitur pro macula, qualis fieri solet aut oleo, aut simili liquore in vestem delapso. καλῆς, αὐτῆς.

¶ Frequentius tamen per translationem pro quovis animi vitio fœdore accipitur. Cicer. pro *domo sua.* Hanc labem turpitudinis, & inconstantia poterit pop. Rom. dignitas sustinere? Ovid. in *Epistol.* *Deianira.*

Lataque sit vita labe noveca tua.

Parva quidem periit, sed sine labe ddmus.

Idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

— *decem lustris sine labe peractis.*

Idem *Eleg. 8. lib. 4. Trist.* Labes terræ. Livius 2. d. 5. Metonymicè, pro homine impuro, & scelesto. Plaut. *Persa.* Impure, inhoneste, injuste, illex, labes populi. ¶ Labem patrimonii facere, patrimonium labefactare ac perdere, patrimonio excidere. ¶

LĀBĒCŪLĀ, diminutivum. ἵππιον, ἵππιον, ἵππιον, ἵππιον. GALL. Petite tache, ou feuilleure, ou ruine. ITAL. Picciola macchia, picciola rovina. GERM. Ein mäslein. HISP. Pequeña manzilla d' caymiento. ANGL. A litle spot, or blemish. ¶ Cicer. in *Vatin.* Sed quum Annium tantopere laudes, & clarissimo viro nonnullam laudatione tua labeculam aspergas, &c.

LĀBĒFĀCTIO, is: Rumpo, fraudo, perdo, mobile & instabile reddo, destruo. ἵππιον hippil, ὄνη nathas, ἵππιον nathats, ἵππιον hischchith. παρῆκνῖα, λυμῆνομα. GALL. Rompre & gaster, perdre & corrompre. ITAL. Destruggere, rovinare, crollare. GERM. Verderben / schewechen / schenden waggelnd machen. HISP. Hazer caer à otro, destruyr, quebrar. ANGL. To break, to make feble. ¶ Terent. in *Adolph.* Omnes dentes labefecit mihi. Ovid. 2. *Faßt.*

Cætera ne simili caderent labefacta ruina.

¶ Aliquando pro deterrere, & à constantia abducere. Cic. pro *Sestio.* Quem nulla unquam vis, nullæ minæ, nulla invidia labefecit. ¶ Labefacere fidem suam dicitur debitor, quum malè solvendo, efficit ne quis ei quippiam velit credere. Sueton. Rediit sanè nihilo opulentior, ut qui propè labefacta fide omnia prædia fratri obligaret. ¶ Aliquando pro Enervare, frangere, debilitare, resolvere. Lucret.

— *usque adò Veneris compagibus hærent*

Membra voluptatibus dum vi labefacta liquecant.

LĀBĒFĀCTIO, nis: Debilitatio. ἵππιον mappalách, ἵππιον chaluscháh. ἵππιον, ἵππιον, ἵππιον, ἵππιον. GALL. Ruine, ébranlement, secousse. ITAL. Rovina, crollamento. GERM. Waggelung / erschütting. HISP. Cayda, caymiento. ANGL. A breaking, or making weak. ¶ Plin. lib. 33. c. 1. Tullium veterem inhiher, & dentium labefactionem.

LĀBĒFĀCTUS, particip. ἵππιον nistáts. λῶσθῆς, λυμῆνομα. GALL. Rompu, gaste, ébranlé. ITAL. Rotto, guastato. GERM. Verderbt / erschüttert / vnd bewegt. HISP. Rompido, gaste. ANGL. Broken, made weak. ¶ Virg. 4. *Æneid.*

— *animum labefactus amore.*

Robora labefacta. Ovid. 12. *Metam.* Labefactio, as, frequentativum. Affligo, perdo, corrumpto, concutio, concavello, quatio. ἵππιον hippil, ὄνη nathas, ἵππιον nathats, ἵππιον hischchith. λυμῆνομα, παρῆκνῖα. GALL. Gaster, ruiner, corrompre. ITAL. Rompere, guastare, corrompere. GERM. Verderben / schändent / erschütten / vnd bewegen. HISP. Hazer caer à otro, destruyr, gaster, corromper. ANGL. To destroy, to corrupt, to undo. ¶ Colum. lib. 2.

Igitur in opere boves arcu junctos habere convenit, quod minus colla eorum labefactentur. Cic. in *Caril.* Quod si legere, vel audire velitis externas maximas Resp. ab adolescentibus labefactatas, à senibus sustentatas, & restitutas reperietis. ¶ Aliquando pro Comovere, & à proposito avertere. Idem ad *Cornif.* Nec verò postea destiti labefactare eum, qui summa cum tua injuria, contumeliæque Reipub,

Reipubl. provinciam absens obtinebat. Ter. *Eunuch.* Nimirum dabit hæc Thais mihi magnum malum, ita me video ab ea astutè lafacter.

Labofus, adject. Sic locus dicitur à labe & lapsu lubrico. Lucil. apud Varronem.

Præterea omne iter hoc est labosum, atque lutosum.

Hunc locum nusquam reperit revisor in omnibus Varronis operibus, sed apud Non. sic invenit: Labofus, Laboriosus, à labos, seu labor.

Labeo, nis, cui magna sunt labra.

Laberna, ferramentum latronum, vel grassatorum, vel farum. Item latro, aut qui filios alienos seducit. Item, gladiator. Gl. lîd.

Laberna, gladiator. Laberna, ferramenta latronum, grassatorum, vel farum. Laberna, latro, aut filios alienos seducens. Vide plagiatum manifestè vocari Labernam. Festus: *Laverniones fures antiqui dicebant, quod sub tutela dea Laverna essent, in cuius luco obscuro abdiditque soliti furta, pradantque inter se luere: hinc & Lavernalis porta vocata est.* Laverna latro, aut qui filios alienos seducit. Hinc plagarius est. Ausonius sic intellexit, cum dixit: *Nec jam post metues ubique dictum: Hic est ille Theo poeta falsus, bonorum malus carminum Laverna*, hoc est, plagarius, ut loquitur Martialis. An verò scribendum sit *Laverna*, aut *laberna*, multi anxie quærent. Lege *Laverna, tutamentum latronum.* *Laverna* enim numen & asylum talium nebulonum. Dixi alibi.

Laberia, Arabia oppidum, ab Ælio Gallo dirutum. Plin. lib. 6. cap. 28.

Labicânum, λαβικάνων, Sueton. in Cæsare: fundus in agro Labicano. Dicitur autem mager Labicanus à Labicis vicino oppido, cujus meminert Liv. lib. 2. ab Vrbe: Labicos, inquiens, peditum vi cepit. Unde & populi ipsi, Labici dicti sunt, de quibus Virg. lib. 7. *Æneid.*

— & picti scuta Labici.

Labicî, vulgò *Valmonte*. Italiae populi, qui genus suum à Glauco Minois filio traxerunt, quem Labicum appellarunt à scuto militari, inrus ansato, quod primus in Italia ostendit. Nam λαβὴ Græcis ansam significat, vel manubrium. Virg. lib. 7.

Et Sacra acies, & picti scuta Labici.

Vide Labicanum.

Labiêus, prænominè Titus, Cæsaris in Gallia Legatus, rei militaris gloriâ clarus. Hic post res amplissimas sub Cætare gestas, instante bello civili defecit ad Pompeium, pertinacissimèque sese Cæsaris hostem præbuit. Victis enim Pompeianis partibus, Parthos in societatem sollicitavit, magnâque eorum copias in Asiam adduxit. Author Strab. lib. 14. Fuit præterea Titus quidam Labienus, scriptor immodicæ libertatis, qui quod in omnes nullo discrimine invehere, Rabies cognominatus est: factumque est operâ inimicorum, ut scripta ejus publicè exurterentur. Quod quum intueretur Cassius Severus: Nunc me, inquit, vivum exuri oportet, qui ea ad verbum edidici. Labienus autem ignominiam illam tam graviter tulit, ut scriptis suis superstes esse noluerit, sed in majorum suorum monumenta se inferri jussit, vivumque ibidem includi. Fuit præterea alius Labienus, qui cum Saturnino est interfectus, de quo apud Cic. in *Rabrianâ*.

Labina. lîd. lib. 16. 1. Labina, eo quod ambulanti bus lapsus inferat: à labe. Vet. Dicitur Labina, terra aquosa & mobilis & labilis, in qua quis facilitè labitur. Est item Labina, vicus inter Veronam & Cremonam duabus cladibus Romanorum notus, qui antea Bebricus dicebatur.

LabiUM, ii, & **Labrum**, i, τὰ βεβη, eisdem sunt significationis. Γαβω *saphab. χεῖλ.* Gall. *Lèvres, bordure.* Ital. *Labbro.* Germ. *Ein lāffen.* Hisp. *El beco à labio de la boca.* Angl. *A lip.* Sunt enim extremitates, & opercula oris, & veluti vallum quoddam ad tegendam dentium deformitatem à natura datum. Sospiter tamen distinguit, ex Verrii Flacci sententia, ira ut modica sint labra, labia immodica, & inde Labeones dici. Persius in *prolog.*

Nec fonte labra prolui Caballino.

Terent. in *Eunuch.* Labiis demissis. Cæsar 5. bell. Gall. Capillòque sunt promisso, atque omni parte corporis rafa, præter caput & labrum superius. Meretrices labiis dum ductant eum, majorem partem videas valvis suavis. Plaut. *Merc. sc. 1. a. 2.* Ubi labra ad labella adjungit. Idem *Pseud. sc. 1. a. 5.* Inanis loquacitas, & verba in labris nascentia. Quintil. Admovere labra poculis. Virg. 3. *Ecloga,*

Nec dum illi labra admovi, sed condita servo.

Labris velitari & velificari, pro verbis contendere, & altercari, & rixari. Afran. Interea verba jacere, & labris inter se velitari, velificari. Primoribus, seu primis labris aliquid degustare, proverbiali metaphora dicitur, pro eo quod est leviter & perfunctoriè aliquid attingere. Cic. 1. de nat. deor. Hunc cenæs primis, ut dicitur, labris gustasse physiologiam? Idem 2. de Orat. Quæ isti rhetores ne primoribus quidem labris attigerunt. Quintil. primis (ut aiunt) labris degustavit. Sen. *epist. 30.* In primis labris est anima senilis. Mordere labrum, ἰδὶν τὰ βεβη, vel hodiernis temporibus vulgò dicitur, qui stomachatur, animoque angitur. Sumptum ab indignantium gestu. Aristophan. in *Vestis.* Labra item dicuntur rei cujusvis extremitates: unde summi fossarum & fluviorum mærgines, labra appellantur. Cæsar 7. bell. Gall. Fossam pedes viginti latam directis lateribus duxit, ut ejus solum tantundem pateret, quantum summa labra distabant. In vulneribus quoque extremæ oræ, quæ acu junguntur, labra dicuntur. Labrum item dicitur vas amplum & parvum, in quod aqua è fonte delabitur. Plin. *Epist. 101.* Inter has marmoreo labro aqua exundat. Liv. 7. d. 4. Labra marmorea duo ante Fornicem posita à Scipione. Est & labrum genus vas in balneis ad lavandum aptum, quasi lavabrum, ἀβύβη. Cic. Terent. Labrum si in balneo non est, fac ut sit. Ovid. 4. *Fastor.*

Nec Dryadas, nec nos videamus labra Diana.

Item quodvis aliud vas amplum & patulum. Virg. 8. *Æneid.*

Sicut aqua tremulum labris ubi lumen ahenis,

Sole repercussum, aut radiantis imagine Luna.

Hinc labra vinaria, & olearia dicuntur, in quæ vina è lacu, oleum è cortina transferuntur. Cato, Oleum in labrum primum indito.

Labrum eluacrum, apud Caton. in quo aliquid eluitur, & lavatur

quod sordidum est. Labrum lupinarium, in quo lupini macerantur, ut amaror eluatur. A labrum in primo significato sit, sublabrum, de quo infra. Apud antiquos etiam labias legimus in sceminino genere. Plaut. in *Stich.* Age tibicen, quando bibisti, refer ad labias tibias. Sic enim legit Nonius. Item apud Gell. lib. 4. cap. 10. Labias sensim primores movemus.

Labellum, & labrosus: vide paulò infra.

LABO, as: Cado, vacillo, auto. ἰγυρ *mabadh, vō mat, נפח naphâl, נפח קיפוף.* Gall. *Branler, chanceler, vaciller.* Ital. *Cadere, vacillare.* Germ. *Fallen / zu dem fall sencken.* Hisp. *Caer, bambanear.* Angl. *To fall, to slide, to stipe.* Virg. lib. 2. *Æneid.*

labat ariete crebro

Janua.

Horat. 3. *Carm. Ode 6.*

Delicta majorum immeritu lues

Romana donec templa refeceris,

Ædèsque labantes deorum.

Virg. 12. *Æneid.*

Genua labant, gelidus concrevit frigore sanguis.

Telum labat, dixit Celsus lib. 7. cap. 5. & 6. Cutis labat, ut vulgò dicimus, *il loche*, ut cum dens labat, sicut ipse loquitur cap. 12. id est, movetur. Et per translationem Labare sermone, pro inconcinniter & timidè loqui.

Cur labat ambiguo spes mea mista metu.

Ovid. *Eleg. 3. lib. 4. Trist.*

— pars nulla est, qua labet imperii.

Idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.* Si qua labarent in moribus. Sueton. in *Tit.* cap. 33. Labantem ordinem confirmare. Idem in *Cæs. cap. 14.* Plin. lib. 14. cap. 22. Labant animi, hoc est, deficiunt. Virg. 4. *Æneid.*

Solus hic inflexit sensus, animumque labantem

Impulit.

Livius 6. bell. Macedon. Labat consilium meum. Cic. ad *Attic. lib. 8.* Mens labat. Celsus lib. 2. cap. 7. Metaphora sumpta ab arbore, quæ multis ferri ictibus succisa tandem incipit casum ruinamque minari. Labare & mutare sententiam. Cic. 1. *Tusc.* Movemur enim sæpe aliquo acutè incluso: labamus, mutamusque sententiam.

Labasco, is, ere, verbum inchoativum: Casum minari, & ruinæ vicinum esse. ἰγυρ *mabadh, vō mat, נפח naphâl, נפח קיפוף.* Gall. *Commencer à cheoir, vaciller, chanceler.* Ital. *Minnacciare rovinar, cascare.* Germ. *Endencks sein / anfangen fallen / wöhlen sincken.* Hisp. *Caer, amenaar cayda.* Angl. *To beginne, to fall.* Lucr. lib. 4.

Vincitur in longo spatio tamen, atque labascit.

Per translationem accipitur pro animo concidere, frangi, & de pristina constantia excidere. ἰγυρ *evaphath. ἀρμείν.* Terent. *Eunuch.* Labascit victus uno verbo, quàm citò! Reperitur & labasco, deponens neutr. Varto rerum divin. lib. 7. Postquam vidit misericordia labasci mentem infirmam populi. Nonius.

Lābör, eris, lapsus, à λαβῶν, κατ' ἀριφροσύνην. Cado, tuo, corruo, dilabor. ἰγυρ *naphâl, nâra, ἰδὶν τὰ βεβη.* Gall. *Choir peu à peu, de faille, s'éconler, passer.* Ital. *Cascare, s'arucciolare, scorrere.* Germ. *Fallen / hin sincken.* Hisp. *Caer, de slizarse, de leznarse.* Angl. *To fall, to slide, to do amisse.* Cic. de *Arusp. resp.* Ut aliquis lapsus de cælo cæcus hominum adest.

Hinc vobis placidus per tempora labitur annus.

Tibull. lib. 4.

Inque sinum mæsta labitur imber aqua.

Ovid. *Eleg. 1. lib. 4. Trist.*

Nunc ubi perfusa est Aleo labente juvenus.

Idem *Eleg. 12. lib. 3.*

Non qui soletur, non qui labentia tardè

Tempora narrando fallat, amicus adest.

Idem *Eleg. 3. lib. 3. Trist.* Soluta & velut labens toga. Quintil.

— tacito passu labentibus annis.

Ovid. *Eleg. ult. lib. 4.* Labantes, sive labentes malas corrigere. Suet. in *August. cap. 99.* Labente re. Livius 4. ab Vrbe. quod supra dixerat præcipiti. Item Lapsi mente, i. furiosi. Suet. in *August. cap. 48.* & Senec. *epist. 36.* Interdum idem est, quod in desuetudinem abire, sive exolecere. Liv. in *præfat. lib. 1.* Labente deinde paulatim disciplina. Aliquando errare, falli, peccare. Cic. 1. de *senibus.* Epicurus autem, in quibus sequitur Democritum, non ferè labitur. Labi etiam dicuntur ii, qui in lubrico figentes vestigia, in terram ruunt.

Lāpsus, us: Ruina, casus. ἰγυρ *mappelâb. πῦσις, ἰδὶν τὰ βεβη.* Gall. *Cheute, coulement, glissement.* Ital. *Rovina, errore.* Germ. *Ein fall / schlüpfung.* Hisp. *Resvaladero, cayda.* Angl. *A fall, a sliding.* Plin. lib. 7. cap. 37. Et victor suprema in senectâ lapsu scalarum exanimatus est. Per translationem accipitur pro errore, vel culpa per imprudèntiam admissa. Idem lib. 5. cap. 1. Haud alio fecti proniore lapsu, quàm ubi falsæ rei gravis author existit. Item lapsus, iterptantum progressus, apud Virg. 2. *Æneid.*

At gemini lapsu delubra ad summa dracones

Effugiunt.

Lapsus rotarum, à Virg. 2. *Æneid.* dicuntur, quasi labiles rotæ, quibus scilicet subjectis, facilius laboreretur ingens ille equus ligneus.

Lapsus, a, um, partic. qui cecidit. Cic. pro *lege Manil.* De cælo lapsus intuentor. Lapsis rebus datus princeps. Senec. cap. 17. al. 36. de *consol. ad Polyb.*

Corruit sub uno crimine lapsa domus.

Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Lapsæve sunt nimio verba profana mero.

Idem *Eleg. 5. lib. 3.*

— tacito pede lapsa vetustas.

Idem *Eleg. 6. lib. 4. Trist.*

Quò ferar, unde petam lapsis solatia rebus? (al iàs lassis.)

Idem *Eleg. 2. lib. 5. Trist.*

Et placido lapsu per sua regna ferunt, (i. natam.)

Idem 6. *Fast. Cæsar lib. 5. bell. Gall.* Lapsus spe, pro Frustratus.

Plaut. Cist. cum genitivo junxit: Ita me amor (inquit) lapsus animi ludificat.
Lapsabundus. Seneca *epist.* 53. Alterius fundamenta lapsabunda in mollem ac fluidam demissa humum.
Lapsus, lapsus, ruina. ξ $\lambda\alpha\sigma\tau\iota\sigma$ *mappeláb.* ξ $\lambda\alpha\sigma\tau\iota\sigma$ *παρῶμα.* GALL. *Cheute.* ITAL. *Rovina.* GERM. Ein fall. HISP. *Cayda.* ANGL. *A fall, a slyding.* ξ Cic. 4. *Tusc.* Sed hæc in bonis rebus, quod alii ad alia bona sunt aptiores, facilitate nominetur: in malis proclivitas, ut significet lapsionem: in neutris habeat superius nomen.
Lapsus, as, frequentativum: Lubrico, & nutanti gradu incedo. ξ $\lambda\alpha\sigma\tau\iota\sigma$ *beebelik.* ξ $\lambda\alpha\sigma\tau\iota\sigma$ *οἰαδία.* GALL. *Se couler, glisser & chanceler souvent.* ITAL. *Scorrere.* GERM. *Schwancken/ gehen als wan einer alle tritt fallen wölte.* HISP. *Deleznarfe.* ANGL. *To slyde or slip often.* ξ Virg. 2. *Aeneid.*

*hac dicens altaria ad ipsa trementem
 Traxit, & in multo lapsantem sanguine nati.*

Lapsantem gressum firmare. Silius *lib.* 6. Gell. *lib.* 1. *cap.* 15. Humidis verbis & lapsantibus defluere.
Lapidus, a, um: in quo facile est labi.
Labilis, e, ad lapsum facilis, sive ut quid labatur, sive ut quis ibi labatur. Vet. Dict. Labilis, e, quod citò labitur, vel in quo quis facile labitur.
LABOR, is, à $\lambda\alpha\beta\omega$. cum enim ad operam se invitarent, dicebant, $\lambda\alpha\beta\omega$. Opera, defatigatio, diligentia, contentio. ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *hamál, ylyl jehlab.* ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *πόνος, κούραση.* GALL. *Labeur, peine & travail.* ITAL. *Fatica.* GERM. *Arbeit/mü.* HISP. *Trabajo con asan.* ANGL. *Labour, travayll, or paine.*

Nec me labor iste gravabit.

Valla, Labo, as, primam brevem habet: labor, eris, primam longam. Hinc labor, is, & laboro, as, prima brevi: quod an ab altero illorum derivetur, an ab utroque potius, liberum opinaturis relinquo. Vall. *lib.* 5. *cap.* 59. Cic. *de senect.* Nonne melius fuisset otiosam ætatem, & quietam sive ullo labore, aut pensione traducere? Labor exercet apes. Virg. 1. *Aeneid.* Fallit pensa trahentis ancillæ labor (candando.) Ovid. *Eleg.* 1. *lib.* 4. *Trist.*

Languida non nos ter peragit labor otia (i. nos laboriosi.)

Tibull. lib. 4. *Sit labor illius, tua dum facundia major.*
 Idem *lib.* 4. *Iam labor (obsidionis) in sine est.*

Ovid. 13. *Metam.* Duorum labori ego hominum parissimè lubens, mei te rogandi, & tui respondendi mihi. Plaut. *Pseud.* *sc.* 1. *a.* 1. Labor pro dolore, sive morbo. Idem *Curcul.* *sc.* 1. *a.* 1. Valetudo decrevit, accrescit labor, i. dolor, sive morbus. Item, Decet pati, pati æquo animo, levior labos erit. Idem *Capit.* *sc.* 1. *a.* 2. Evenit in labore & in dolore, mors ut obrepit interitum. Idem *Pseud.* *sc.* 3. *a.* 2. Hinc laborare, pro ægrum esse, ut laborare ex capite, ex renibus, laborare à frigore, laborare podagra, &c. Labor apud Poetas frequenter accipitur pro periculo, calamitate, vel alio incommodo. Virg. 3. *Æn.*

Requies ea certa laborum.

Ovid. *Epist.* 9. *Series immensa laborum.*
 Dicitur etiam labos, sicut lepos, ardos. Plaut. *Trinummo,* Quantum ibi animo labos grandis capitur. Arduus labos. Valet. 6. *Argon.* Laborem serere, ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *πόνος, αργον,* vulgò dicebantur qui frustra laborarent, quasi nihil fructus è labore reportaturi præter laborem. Digenianus.

LABORO, as: Contendo, nitor, operam do, laborem adhibeo. ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *hamál, ylyl jagháb.* ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *πόνος, καταπορεία.* GALL. *Labourer, travailler, peiner, affaner.* ITAL. *Afaticarsi, faticare, durar fatica.* GERM. *Arbeiten/vercten.* HISP. *Trabajar asanando.* ANG. *To labour, to work.* Seneca, Jugiter fodiendo laborat. Ovid. 4. *Fast.*

Vivat (bos) & in dura sæpe laboret humo.

Senec. *cap.* 9. *de consolat. ad Helv.* Quicquid extra sitim, famem & frigus concupiscitur, vitis, non usus laboratur. Plaut. *Aul.* *sc.* 1. *a.* 4. Pueris qui nare discunt, scirpea inducitur raris, qui laborent minus, & facilius ut nunt, Quintilian. Percit labor (ei) cui semper idem laborandum est. Cicer. 5. *Verr.* Omnes aratores serere, impendere, laborare. Idem 5. *Verrina.* Omnibus enim nervis mihi contendendum est, atque in hoc laborandum, ut omnes, &c. Ambitione in re aliquam laborare. Quintil. *lib.* 3. *cap.* 11. Unde & per translationem laborare, pro malè habere sumitur: ut quum aliquem laborare quartana, ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *πνεύμαζεν,* aut laborare podagra dicimus. Plin. Succus ejus podagra laborantibus prodest. Laborare ex renibus. Cic. 2. *Tusc.* Laborare ex dolore puerperii. Terent. *in Andr.* Laborare à frigore. Plin. *lib.* 32. *cap.* 12. Concepit digitis, laborat, crebro commutat status. Plaut. *Mil.* *sc.* 2. *a.* 2. Laborant utero puellæ. Horat. Interdum idem quod Angor, sollicitus sum. ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *φρονίζω.* Cicer. *Quinto fratri,* De filii tui eruditione quod labores nihil est. Idem *Decio Bruto,* Senatam, populumque Romanum de te laborare non solum salutis suæ causa, sed etiam dignitatis tuæ.

Nam simul insidiis hominum pelagique laboro,

Ovid. *Eleg.* 10. *lib.* 1. *Trist.* *Cui nunc hac cura laborat?*
 Idem *Eleg.* 1. *lib.* 4. *Trist.* Laborare de patrimoniis alienis, i. sollicitè ea curare. Senec. *de consol. ad Polyb.* c. 14. ξ *de cons. ad Marc.* Aliquando pro Arte conficere, colere, ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *ἀσκειν, ἀποιναίν.* Virg. 2. *Aeneid.* Arte laborare vestes. Et laboratus ager dicitur, qui probe cultus est, ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *δοῦρατορ.* Laborati libri, elucubrati. Martial. *lib.* 1. *ad Sossiani-*

*Plena laborati habeas quum scrinia libris,
 Emittere quare Sossiane nihil?*

Suet. *in Neron.* *cap.* 41. Scientia tantopere laboratæ artis à se. Non laboro de hac re: hoc est, non curo, neque anxius sum (inquit Budæus.) Cicer. *pro Rosc. Amerino,* Quoniam cujus consilio occidit sit, invenio: cujus manu sit percussus, non laboro. Idem 4. *Academ.* Sed quia non laboro quàm valde ea, quæ dico, probaturus sis, eo minus conturbor. Laborare re frumentaria. Cæsar 3. *bell. civ.* Illa

omnia perpeti parati, maximè re frumentaria laborabant. Laborare ære alieno. Suet. *in August.* *cap.* 47. Laborare in famam, pro labore de fama ac sollicitum esse. Senec. *lib.* 3. *de ira.* Conscientiæ satisfacias nil in famam laborans, sequatur vel mala, dum benè merearis. Laborare vitis. Livius 4. *bell. Macedon.* Diversisque duobus vitis, avaritia & luxuria civitatem laborate. Laborare crimine temeritatis. Quintil. Laboratur, in magnum discrimen est ventum. Cic. *ad Lentulum,* *lib.* 1. Laboratur vehementer, inclinata res est. Laborantes, i. periclitantes. Cæsar. *lib.* 1. *de bell. civ.* Hujus verbi composita sunt, Allaboro, & Elaboro, de quibus egimus supra suis locis. Allaboratus, fit compositum Illaboratus, illaborata, illaboratum, quod ita fecernitur ab Inelaborato, quod inelaboratum dicitur, quod non satis artificioso exculture est, ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *ἀνεργατον.* Illaboratum verò, quod ex tempore & sine labore factum videtur, ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *ἀνεργατον.* Illud vitio dari solet, hoc laudi. Quint. *de Cic.* Quum interim hæc omnia, quæ vix singula quisquam intermissa cura consequi posset, fluunt illaborata.

Lãbôrãtïör, comparativus, pro elaboratior, hoc est, operosior. Tertullian. *de virg. velandu,* Tanto continentia majoris ardoris laboratior.

Lãbôrïösüs, a, um, dupljci significatione dicitur. Nam & laboriosum dicitur quod multum laborat, & in quo multum laboratur. Gellius *cap.* 12. *lib.* 9. Laboriosus dicitur & qui laborat, & qui labori est. Item laboriosus homo, industrius & φιλότιμος: etiam impeditus, quique se ex molestia explicare non potest. ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *ιαγῆαβ.* ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *κακουτητος.* GALL. *Laborieux, penible.* ITAL. *Faticoso.* GERM. *Arbeitsam.* HISP. *Trabajoso con asan.* ANGL. *Painfull, full of labour.* Cic. *pro Calio,* Vos laboriosos existimet, quibus otiosis nec in communi quidem otio liceat esse. Laboriosus ager, in quo colendo plurimum laboratur. Cæcilius, Durum rus fugit, & laboriosum. Laboriosum opus, difficile, & quod non sine labore perficitur. Quod hinc Cæcilio tribuitur, est ex Galli poematis, ubi legitur *fugite.* A Nonio citatur: à Gellio sub Calvi nomine leviter immutatur, *lib.* 9. *cap.* 12. Plaut. *in Merc.* Laboriosi mihi, tibi quicquam operis imperabo. Laboriosæ exercitationes. Cicer. 1. *de fin.* Quis nostrum exercitationem ullam corporis suscepit laboriosam, nisi ut aliquid ex ea commodi consequatur? Hinc laboriosior, laboriosissimus.

Lãbôrïösè, ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *ἐπιπότως.* GALL. *Avec peine & travail.* ITAL. *Faticosamente, con affanno.* GERM. *Mit arbeit, tümetsich.* HISP. *Trabajosamente.* ANGL. *Painfullie, with great labour.* Laboriosus, laboriosissime, adverbia: quod est cum maximo labore, ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *ἐπιπονώτερον.* Cicer. 1. *in Verrem.* Itaque semper hi diligentissime, laboriosissimeque accusantur. Idem *pro Roscio,* Jam quod quisque est ingeniosior, hoc docet iracundiüs, & laboriosius.

Lãbôrïfër, adjectivum. Idem quod laboriosus, seu laboris patiens. ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *ἐπιπονω.* GALL. *Laborieux, qui porte ou endure travail.* ITAL. *Saldo alla fatica.* GERM. *Arbeitsam/der arbeit hatt.* HISP. *Trabajoso, que trae labor.* ANGL. *Laborious, that indureth labour.* ut Hercules laborifer. Ovid. 9. ξ 15. *Metam.*

Numenque supernum

Cade laboriferi credunt gaudere juveni.

Lãbôrïæ, arum. ITAL. *Terra di lavoro.* GERM. Ein theil der landtschaff Campanie in Italten. Campaniæ pars illa, quæ vulgò Terra laboris dicitur, miræ fertilitatis, stipulam tantæ crassitudinis gignens, ut ea incolæ pro ligno utantur. Dictæ autem sunt Laboriæ, à laboro, eo quod ad sui cultum plurimum exigant laboris. Plin. *lib.* 18. *cap.* 11. Quantum autem universas terras campus Campaniæ antecedit, tantum ipsum pars ejus, quæ Laboriæ vocantur. Finiuntur Laboriæ via ab utroque latere Consulari, à Puteolis, & à Cumis Capuam ducente. Hinc laborini sculari, Idem *lib.* 17. *cap.* 4.

Labradeus Jupiter, in Caria colebatur: cujus simulacrum primus dicitur consecrassè Arsalis rex, quum Gygæ adversus Candaulem Lydorum regem suppetias tulisset, indeque securim, Lydorum regum gestamen, in Cariam retulisset. Securim autem Lydi labryn appellant. Unde Iovi Labradeo cognomen factum est. Vide Cælium *lib.* 6. *cap.* 11. Author est Plin. *lib.* 32. *cap.* 2. Labradei Iovis delubrum fontem fuisse anguillis insignem, quæ inaures additas gestabant.

Labratum, sive Lavratum, interpretantur osculum Imperatoris. Vocantur sacri vultus, qui inhiantibus populis offerebantur, *l. i. C. publ. lat. vel consul. nunt.* Labrata dicta sunt à labris adorantium, & osculantium.

LABRAX, acis, piscis. ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *ραξ,* quod ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *ραξ,* id est, avidè edat. Labronium, ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *ράνιον,* species lati poculi.

LABRUM, vide Labium.

Lãbellum, i. diminutivum: sicut à fiabro fiabellum. ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *λαβέλλον.* GALL. *Petite levre.* ITAL. *Labretto.* GERM. Ein läffenlein. HISP. *El beco.* ANGL. *A little lip.* Plaut. *Afm.* *sc.* 3. *a.* 3. Compara labella cum labellis. Idem *ibid.* *sc.* 3. *a.* 4. Tu labellum amicæ abstergas. Teneris labellis molles moriunculæ. Idem *Pseud.* *sc.* 1. *a.* 1. Ubi laba ad labella adjungit. *Ibid.* *sc.* 1. *a.* 4. Cicer. 1. *de divin.* At Platoni quum in cunis parvulo dormienti apes in labellis confidissent, responsum est, singulari illum suavitate orationis fore. Interdum etiam pro vasculi genere ponitur, factò ad similitudinem labri, quo in balneis uti solemus ad lavandum. Plinius: Cineremque in labellis aqua addita confricant manu, & considere patiuntur. Colum. *cap.* 28. *lib.* 12.

Lãbrösüs, a, um: quod extremitates habet veluti quædam laba prominentes. ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *λειός.* GALL. *Lippu, qui a grosses levres, ou gros bord.* ITAL. *Cosa con orlo, & con cornice.* GERM. *Das ein port oder läffen hat.* HISP. *Cosa de grandes becos.* ANGL. *That bath great lippes.* Cæsar. *lib.* 7. *cap.* 26. Ferramentum fecit in summa parte labrotum, in ima semicircularatum.

Labrum venereum. Herba est ex genere aculeatatum, echinata ferens capitula, quibus fullones pannis vestibisque lanam inducunt, ξ $\lambda\alpha\beta\omega$ *διψακον.* Dioscorides dipsacum appellat, vulgus Herbariorum *Virgam pastoris.*

Labrus, piscis genus, caudâ placens, ab uno Ovidio memoratum, referente Plin. lib. 32. cap. ult.

Labruscâ, x, à labeis, vel quod in labris, h.e. agrorum finibus nascatur. Viris agrestis, quæ & erraticâ dicitur. ΓΥΝΩΒ boschâb. άγοράμπι- λος, άμπιλα άγορά. GALL. Vigne sauvage. ITAL. Lambrusca. GERM. Ein wilde weindob. HISP. La uva de la vid sylvestre. ANGL. A wild de wine. Labrusca dicta, teste Servio, quod in agrorum labris, hoc est, marginibus, & sepibus nascatur. Virg. in Buc. Sylvestris varis sparsit labrusca racemis.

Legitur & labruscum, neutrius generis. Idem in Culice 4 Densa que virgultis avidè labrusca petuntur.

Laburnum, arbor est Alpina, dura candidâque materia, aquas refugiens, cujus florem cubitali longitudine non attingant apes. Author Plin. lib. 16. cap. 18.

Labunetus, filius Nictocris reginæ Babylonix, tandemque Babylonio- rum tyrannus. Vide Herod. lib. 1.

LABYRINTHUS, λαβύρινθος. Locus multis viarum ambagibus inflexus. GALL. Labyrinth. GERM. Irrgarten. Quatuor autem præcipuos fuisse labyrinthos docet Plin. lib. 36. cap. 13. Creticum, qui arte maxime fuit spectabilis, à Dædalo, ut putant, factus jussu Minois, qui Minotaurum illic inclusit: cui Athenienses ex fœdere septem quotannis ex liberis suis devorandos mittebant. Ægyptium in Nomo Heracleopole, omnium maximum & potentissimum humani ingenii opus, lapideis è Pato columnis in introitu, reliquis Syreniticis, unde exemplar sumpsit ejus quem in Creta fecit Dædalus: quem Pomponius Mela lib. 1. describit. Lemnium columnarum nitore insignem, centum enim & quinquaginta columnas habebat. Quartum Italicum, à Porfenna Hetruscorum rege sepulchri causâ exstructum. Creticus centesimam tantum portionem ejus, qui in Ægypto erat, continebat: itinerum tamen ambagibus, occuribus & recursibus multo fuit admirabilior. Si quis plura noscere cupit, Plinium adeat lib. 36. cap. 13. qui verè vesanam illam fuisse dementiam scribit, quæ fuisse gloriam impendio nulli profuturo, præterea fatigasse regni vires, quum tamen laus major artificis esset. Labyrinthum, λαβύρινθος, olim vocabant orationem, aut rem quampiam vehementer impeditam, & inextricabilem.

Labyrinthus, a, um: Catullus, Ne labyrinthis è flexibus egredientem Testi frustraretur inobservabilis error.

Labyzus, λαβύζος. Aromatis genus, ex quo myrrhæ commisto Persico- rum regum diademata solent parari. Est autem labyzus gummii quod- dam myrrhæ non dissimile, sed longè pretiosius odoratiusque. Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 18.

Lacana, λάκανα, fœmininum est à Lacon, significans mulierem ex La- conia. Virg. 2. Æneid. Non tibi Tyndaridis facies invisâ Lacana Hinc evertit opes.

LACTIS, à γάλα, γαλακτός, hinc Lactuca. Succus maternus, quo anima- lia nutriuntur, dictum à laciendo, quod admotis mammis infantes alliciantur. Vel potius à pisco recto: dicebant enim Lacte, à Græco amputatis duabus literis, γαλακτός. ἡ ἱηη chalah. γάλα. GALL. Du lait. ITAL. Latte. GERM. Milch. HISP. Leche. ANGL. Milke. Varro lib. 2. cap. 11. Lac ovillum, caprinum, equinum, bubulum, asininum. Virg. 3. Eclog. Et lac subducitur agnis.

¶ Lac, de nucibus dictum. Ovid. de Nuce, Lamina mollis adhuc: tenero est in lacte quod intra est. Idem Eleg. 11. lib. 3. Trist. Natus es è scopulis, nutritus lacte ferino.

¶ Jucundioris disciplinæ cibo ac lacte satiari, per metaphoram. Quint. lib. 2. cap. 4. Quin ipsi doctoribus hoc curæ esse velim, ut teneras adhuc mentes more nutricum molliùs alant, & satiari velut quodam jucundioris disciplinæ cibo lacteque patiantur. Lactem dixit Gell. lib. 12. cap. 1. Si ista, quam ad probandam lactem adhibebitis, serva est. Sed in editione Gryphiana legitur, ad præbendum lac, &c. ¶ Lacte, gen. neut. in nomin. dixit Plaut. in Milit. sc. 2. a. 2. Tam similem quam lacte lacti est. Idem in Amph. Neque lac lacti magis est simile. Ubi etiam legitur lacte. Idem in Men. Nec aqua aquæ, nec lacte lacti, mihi crede, usquam similis. Hanc terminationem Sosipater lib. 1. approbat, quod omnino nullum, ut inquit ille, nomen in C mutam, aut in duas mutas CT (scribebant enim veteres etiam Lact,) finiatur. Usus etiam Cato est, eodem authore Sosipatro: Et in Italia atras capras lacte album habere. ¶ Lac pressum. Virg. in Bucolic.

¶ Et pressi copia lactis.

Ubi poetica circuloquatio de caseo, qui & coagulo cogitur & premitur. Sed & ipsa manu premitur, formatur atque figuratur, ne sit fistulosus (ut docet Colum.) quod ei accidit, qui laxius remissiusque in formis suis habetur. Tranquillus, Et caseum bubulum manu pressum. Columella, Illa verò notissima est ratio casei faciendi, quem dicimus manu pressum. ¶ Lac schiston, γάλα σχιστόν appellatur, in qua pars caseosa separata est à serosa. ¶ Lac Cyrenaicum, laserpitii suc- cus, quod & Laser appellatur, in Cyrenaica regione primum reper- tum. Vide infra in dictionibus Laser, & Laserpitium. De lactis vi & natura Gell. cap. 1. lib. 12.

¶ Lacca, res quædam rubea, quæ tenuibus lignorum furculis inhæret, sapore non ingrato.

Laccarius, qui fossas, vel puteos fodit.

Laccus, lacus, cisterna. ¶

LACTES, plur. numeri, gen. fœm. { ἑὸ μιστριόων. GALL. Intestins, entrail- les. ANGL. The small tripes. } Dicuntur graciliora intestina per quæ labitur cibus, quæ tria sunt, tenue, jejunum, pylorus: involuuntur- que mesenterio, ut à spinæ contractu duro munitiora tutioraque red- dantur. Dictæ lactes à lacte, aut propter molliem, aut propter candorem pinguedinis, aut certè ab antiquo verbo Lacio, propterea quod cibum alliciant. Plaur. Curc. sc. 3. a. 2. Ita cibi vacuitate venio laxis lactibus. Aliàs lassis lactibus. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Eadem ope-

ra alligem eanem fugitivam agnitis lactibus. Plinius existimat La- ctes tantum in hominibus & ovibus dici, in cæteris autem animalibus Ille appellari. Ejus verba sunt lib. 11. cap. 37. Ab hoc ventriculo lactes in homine & ove, per quas labitur cibus: in cæteris, ille: à quibus capaciora intestina ad alvum, hominique flexuosissimis orbi- bus. ¶ Quidam pro intestinis pinguis accipiunt: unde Persius Satyr. 2.

Emeris auriculas pulmone & lactibus unctis.

¶ Cornutus putat, lactes loca in lateribus esse sub umbilico pube- nus adeò delicata, ut plagam ferre non possint. ¶ Lactes item, in- signe marium piscium, & ova fœminatam. Jun. ¶

LACTARIUS, a, um: quod lac in se habet, sive succum lacteum. ἡ γαλακτο- δης. GALL. Laitier, qui rend du lait. ITAL. Che ha latte. GERM. Das milch hatt/oder milch gibt. HISP. Cosa que tiene leche. ANGL. That giveth milke. Plin. lib. 26. cap. 8. Tithymallum nostri herbam lactariam vocant, alii lactucam caprinam. Lactaria animalia, quæ lac- tis gratiâ pascuntur. Varr. lib. 2. de R.R. cap. 1. Dandum bubus lu- pinum, & lactariis medica & cythifum.

LACTARIUS, ii. Pistor qui cibos ex lacte conficit. γαλακτιόρως. Spartianus in Heliogab. Dulcarios, & lactarios tales habuit, ut quæcunque co- qui de diversis eduliiis exhibuissent, vel structores, vel pomarii, illi modò de dulcibus, modò de lactariis exhiberent.

LACTEUS, a, um: quod ex lacte est. ἡ γαλακτικός. GALL. De lait. ITAL. Di latte. GERM. Das von milch ist. HISP. Cosa toda de leche. ANGL. Of milke. ¶ Quandoque accipitur pro niveo, & lactis candorem referen- te: ut, Colla lactea. Virg. 8. Æneid. — tum lactea colla Auro innectuntur.

Lacteus porcus, qui lacte alitur. Martial. lib. 5. Lactea Livii ubertas. Quintil. ¶ Lacteus orbis, sive circulus, in cælo dicitur, quem Græci γαλαξίον vocant: utroque nomine à lactis candore deducto. Cic. in somn. Scipion. Erat autem is splendidissimo candore inter flammæ circulus elucens, quem vos (ut à Graiis accepistis) orbem lacteum nuncupatis. Plin. lib. 2. cap. 25. Omnes ferè sub ipso Septentrione, ali- qua ejus parte non certa, sed maxime in candida, quæ lactei circuli nomen accepit. Vide Macrobius in somn. Scip.

LACTEOLUS, a, um, diminut. ἡ γαλακτιόλος. ut puellæ lacteolæ. Catull. in Camerium, Epigr. 51.

LACTEO, es: Lac fugo. ἡ γαλακτικός. ἡ γαλακτικός. GALL. Tetter, sucer du lait de la mammelle. ITAL. Lattare. GERM. Milch saugen. HISP. Mamar la leche. ANGL. To sucke milk out of a dugge. Varr. 2. de re rust. cap. 3. Lactentes cum matribus nè cubent. Cic. 2. de divin. Romulus lactens fulmine ictus. Unde lactens porcus est, qui adhuc lacte fugit. Varr. 2. de re rust. cap. 4. Lactentia prorumta vocat Virg. Georg. quasi lactescentia, hoc est, adolescentia, & lactis colorem referentia, vel quasi lacteo succo plena. Caper Grammar. Lactens, qui lacte abundat. Hinc Ovid. 2. Fast. At tibi dum lactens habebit in arbore ficus.

Item, lactens porca, ibidem.

LACTESCO, is, ere: est in lac converti. ἡ γαλακτιόος. GALL. Devenir lait, avoir du lait. ITAL. Convertirsi in latte. GERM. Zu milch werden. HISP. Ser, à hazerse leche. ANGL. To be turned in to milke. Cic. de natur. deor. Omnis ferè cibus matrum lactescere incipit. Nonnunquam idem quod lacte impleri. Plin. lib. 11. cap. 41. Añox præ- gnantes continuè lactescunt.

Lacticularius, lacticulofus, λιπογαλακτικός. Gloss. Græcol.

LACTIS, is. Prisc. lib. 6. Hæ lactes partes sunt intestinorum, à Græco γαλακτικός dictæ, & servaverunt apud nos quoque idem genus, cujus singulare lactis est. ¶

LACTO, as: Lac præbeo, quod propriè matrum est. ἡ γαλακτικός, ἡ γαλακτικός. ἡ γαλακτικός. GALL. Alaiter. ITAL. Lattare, dar il latte. GERM. Säugen oder zu säugen geben. HISP. Dar à mamar la leche. ANGL. To give sucke, to suckle. Varr. 2. de re rust. cap. 7. Anniculis jam factis dandum hordeum & furfures usquequod aderunt lactantes. Lactans mulier propriè dicitur, quæ lac in mammis habet. Gell. lib. 11. cap. 1. Nam plerunque sine discrimine quæcunque lactans est eo tempore offerri solet. Cels. lib. 2. cap. 18. videtur lactantia accipere pro lactariis, hoc est, pro iis quæ ex lacte confecta sunt. Lac (inquit) mel, adeoque lactantia, atque omne pistorum opus. Idem cap. 29. ejusdem libri, Mel crudum, lac, lactantia omnia, mulsam.

¶ ALACTO fit compositum Ablacto, hoc est, à Lacte arceo, quod vide suo loco. ¶ Est præterea Lacto frequentativum ab antiquo verbo Lacio, quod significat Decipio, & per blanditias in fraudem illicioy ἡ παραγωγή, ἡ παραγωγή. Terent. in Andr. sc. 1. a. 4. Non tibi satis esse hoc visum solidum est gaudium, nisi me lactasses amantem, & fassa spe produceres?

LACTATUS, us, ui: Actus lactandi. ἡ γαλακτικός, ἡ γαλακτικός. GALL. Alaitement, tettement. ITAL. Lattamento. GERM. Säugung. HISP. Aquella obra de dar à mamar la leche. ANGL. A giving of sucke or mik. Plinius lib. 32. cap. 2. Ob id sibilo à piscatoribus tanquam serpentibus evocari, & capi, pinguescere lactatu, &c. De muranis.

¶ Lactismus, laqueus, decipula. Gl. Isid.

LACCORIGA, λακκόριζα, oppidum Vaccæorum, in Hispania Tartaco- nensi. Ptol. lib. 2. cap. 6.

LACCOPLUTI, λακκόπλυτος. Cognominati sunt Calliæ Atheniensis poste- ri, propterea quod is Callias repente ditatus esset thesauro in cam- pibus Marathonis subter terram invento. Nam Græci λάκκος appella- bant, quos & syros dicimus, hoc est, loca subterranea, in quibus vi- num, oleum, frumentave recondebant.

¶ Laccbra, illecebra. Alchem.

LACEDÆMON, nis, λακεδαίμων. Clarissima totius Peloponnesi urbs, Ly- curgi legibus optimè instituta, alio nomine Sparta dicta, Menelai olim regia. Dicta Lacedæmon à Lacedæmone, Iovis & Taygetes filio. Virg. 7. Æneid. At non sic Phrygiæ penetrat Lacedæmona pastor.

¶ Hujus cives Lacedæmonii dicuntur, & Lacones. Vegetius etiam Lacedæmo

Lacedæmonas appellat lib. 3. Athenienses (inquit) & Lacedæmonas & Macedonas rerum potitos.
 LACER, i. & Lacerus, a, um, à λακίς, λακίς. hinc Lacinia, λακίς, fissura. Dilaniatus, discerptus, distractus, laniatus. ἡρήσθη τὸ ἦρας τὸν κήρυκα κάρυκα. διζήσθη, ἡράσθη. GAL. Déchiré, démembré, mutilé. ITAL. Stracciato, squarciato. GERM. Zerzetten / zertrissen / eines glids beraubt. HISP. Despedaçado en partes. ANGL. Rent or torne. Propriè, ait Aconius, lacerus, dicitur amputatus membris, aut oculis, vel auribus. Virg. 6. Æneid.
 Deiphobum vidit lacrum cruduliter ora.
 Tacit. Donec soluta compage scutorum exangues, lacerôsque protiterent. Lacer (inquit Festus) dicitur, qui auribus curtatus est: item, lacerum, quodcumque in corpore imminutum. Laceras gentilitates colligere, id est sparsas, & huc atque illuc disperfas. Plin. in Paneg. 63.
 LACERO, as, Dilanio, membratim discerpo. ἡράσθη παρακ ἡρας τὸν κήρυκα κάρυκα κάρυκα. GAL. Déchirer, démembrer, mutiler, mettre par pieces. ITAL. Stracciare, squarciare. GERM. Zerzerren / zertrissen. HISP. Despedaçar en partes. ANGL. To rent or tear in pieces. Virg. 3. Æneid.
 Quid miserum Æneam laceras?
 Lacerare morfu viscera, Cic. 2. Tusc. Lacerare famam. Liv. lib. 8. bell. Maced. Lacerare existimationem, Suet. in Cas. c. 75. Laceratus literis illius. Idem in Tib. c. 66. Lacerabat eum canina rabie, Volleius. Cùm laceraret pestilentia exercitum, Idem. Laceravit classem vis Africi, Idem.
 Parce tamen lacerare genas,
 Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist. Vos fœnore, hi malè suadendo, & lustris lacerant homines. Plaut. Curc. sc. 2. a. 4. Lacerare morfu artus suos. Quint. Quin ego hanc jubeo tacere, quæ loquens lacerat diem. Plaut. Asin. sc. 2. a. 2. Lacerare diem, in vanum consumere tempus dici. Idem in Stich. Lacerare rem suam, absumere bona sua, Idem in Merc. Lacerat me meus mœtor, Cic. ad Attic. lib. 3.
 LACERATIO, nis, verb. Dilaceratio. ἡρήσθη τὸ ἦρας τὸν κήρυκα κάρυκα. GAL. Déchirer, démembrer. ITAL. Stracciare, squarciare. GERM. Beraubung eines glids / zertrissung. HISP. Despedaçadura. ANGL. A ronting or tearing. Cic. in Pison. An ego si te & Gabinium cruci suffixos viderem, majore afficerer lætitia ex corporis vestri laceratione, quàm afficior ex infamia? Muliebres lacerationes genarum, Idem 3. Tusc.
 Lacerare, decipere, allicere, à Lacio, is.
 Lax, fraus. Lucr.
 LACERNA, æ, Vestis exterioris genus, pluvix, frigorisque injuriæ propulandæ in primis accommodatum, quo olim solos milites usos esse Cornutus scribit in Pers. Sat. 1. ἡ φελόνης, φελόνης. GAL. Mantelau. ITAL. Mantello, tabarro. GERM. Ein rãgen mantel. HISP. La vestidura tepada, capa de camino. ANGL. A cloke to keep frome rayne and colde. Plin. lib. 18. c. 25. de Virgiliarum occasu agens, Ergo ex occasu ejus de hyeme augurantur, quibus est cura insidiandi negotiatoris avaritiæ. Nubilo occasu pluviosam hyemem denunciant, statimque augentur lacernarum pretia. Hactenus Plin. Ob eandem etiam causam à viatoribus lacernæ sumebantur, præsertim ab iis qui expeditè & sine togæ impedimento iter facere volebant. Nobiliores illustrioresque lacernis non utebantur, nisi pluvio tempore & in spectaculis. Hinc M. Antonio objicit Cicero, quod nimio fastidandi studio, ordinis magistratûsque sui oblitus, non toga, aut calceis ornatus, ut Consulëm decuit, sed gallicis & lacerna, ut quisvis è vulgo in urbem rediisset. Verba ejus sunt hæc 3. Ph. Nam quòd quærebas quomodo rediissem, primum luce, non tenebris: deinde cum calceis & toga, nullis nec gallicis, nec lacerna. Lacerna caput circumdedit Cassius moriturus. Vell. lib. 2. Ut lana tincta fuco supra purpuram placet. At si contuleris lacernæ conspectu melioris obruatur. Quint. Assurgere & lacernas deponere (honoris causa.) Suet. in Claud. c. 6. Item positus lacernis. Idem in August. c. 46. Ovid. 2. Fast.
 Mittenda est domino, nunc nunc properato puella,
 Quamprimum nostra facta lacerna manu.
 Verba sunt Lucretiæ puellas suas ad opus adhortantis, ut viro suo in Ardeæ obsidione agenti lacernam mitteret. Lacernis item in spectaculis utebantur, & potissimum candidis, quæ togis superinduebantur. Martial. in distich.
 Amphitheatralis nos commendantur ad usus,
 Quam tegit alpeptes nostra lacerna togas.
 Lacernas etiam deponebant honoris gratiã, ut testatur Sueton. in Tanquill. Quin & spectaculis advenienti assurgere, & lacernas deponere solebant. Candidis autem potissimum lacernis in spectaculis usos fuisse satis indicat Epigramma Martialis in Horatium quandam, qui cum solus nigra lacerna spectaculis interesset, cæteris omnibus ablatis factum est, ut repente cadente nive, cæteris concolor redderetur. Verba ejus sunt hæc,
 Spectabat modò solus inter omnes
 Nigris munus Horatius lacernis,
 Quum plebs & minor ordo, maximûque
 Sancto cum duce candidus sederet:
 Toto nix cecidit repente calo:
 Albus spectat Horatius lacernis.
 Vide eundem Martial. Epigr. 131. 133. 137. lib. 14. Mulieres quoque lacernis quandoque usas legimus. Juven. Satyr. 1.
 Ipse lacernata dum se præcipiat amica.
 Festus lacernam dictam putat, quasi laceram, hoc est, parte aliqua imminutam, eò quod minor sit (ut ille ait) caputio.
 LACERNATUS. Qui lacerna est indutus, Velleius. ἡ ἡμάνθη κενσομένη ἐστὶ φελόνη ἀπὸ τοῦ ἡράσθη. GAL. Emmantelè. ITAL. Mantellato, insabarrato. GERM. Mit einem regenmantel bekleide. HISP. Vestido de tal vestidura. ANGL. That weareth a cloke for rayne & colde. ut amica lacernata, Juvenal. Satyr. 1.
 Galepini Pars I.

LACERTA, æ, ἡ λακέρτα. GAL. Laisarde. ITAL. Lacerta. GERM. Ein grüner hedochs / grösler aber dann die unfern. HISP. Lagarto, animal reptile. ANGL. A euet or lizard. vel Lacertus, i. Serpentis genus notissimum, inde nomen habens, quòd pedes habet ad nostrorum lacertorum similitudinem accedentes, ἡ ἡμάνθη. Ejus duo sunt genera colore & magnitudine distincta: Minorem zignyda vocant, sive chalcidem, tergo ferrugineo, sive maculis quibusdam nigricantibus distincto: Alterum genus viride est, superiore multò majus, in Italia quàm nostris regionibus frequentius. Vtòque in genere mas, lacertus dicitur. Virg. Eclog. 2.
 Nunc virides etiam occultant spineta lacertos.
 Cic. ad Attic. lib. 2. Nam ad lacertas capiendas, tempestates non sunt idoneæ.
 LACERTUS, piscis genus mari peculiare, cujus multæ enumerantur species à Plinio lib. 31. c. ult. ἡ ἡμάνθη. Martialis.
 Quam saxetani fertur tibi cauda lacerti.
 Lacertus item in homine dicitur summa brachij pars, inter scapulae & cubiti ossa intercepta, quæ à Celso humerus, à Galeno βραχίον appellatur. ἡ ἐπὶ τοῦ βραχίονος μῖς, ὁ ἡμάνθη, ἡ ἡμάνθη. alij βραχίον. GAL. Muscle, & partie charnuè du corps, comme la souris du bras, le bras. ITAL. Muscolo, la parte carnosaf del braccio dove ha'l braccio la sua forza. GERM. Die dicke oder die maufi des arm. HISP. El morzillo de muisto ò braço, el braço. ANGL. The branne of ohe arm. Virg. Æneid.
 feris athera clamor
 Nauticus, adductis spumant freta versa lacertis.
 Cic. de senect. Milo ex lateribus & lacertis suis nobilitatus. Et quoniam partes illæ corporis musculosæ sunt, & validis totis compactæ, factum est, ut lacertos pro viribus ac robore accipiamus: neque solùm pro corporis robore, verumeriam pro vehementia & pondere orationis: quos & nervos appellamus. Idem de clar. Orat. Quanquam in Lyfia sunt sæpe lacerti, sic ut fieri nihil possit valentius, Amentatas hastas ab aliquo accipere, & eas oratoriis lacertis viribusque torquere: apud eundem 2. de Orat.
 LACERTOSUS, a, um, id est totosus, & musculosus. ἡ ἡμάνθη. GAL. Qui a gros muscles, fort & puissant. ITAL. Forte, possente, de grossi moscole. GERM. Groß oder stark von armen. HISP. Cosa con morzillas, fuerte. ANGL. Stronge, that hath great brannes or sinewes. Colum. lib. 9. Feminibus lacertosis, curibus compactis. Ponitur etiam pro robusto & valido, quemadmodum lacerti pro robore & viribus. Cic. 8. Philip. Quos centuriones pugnaces & lacertosos inter mimorum & mimarum greges collocavit.
 LACESSO, is, lacessivi & lacessi per syncopen, & lacessisse pro lacessivisse, & lacesserunt pro lacessiverunt. Provoco, irrito, incito. ἡ ἡμάνθη ἡ ἡμάνθη. GAL. Irriter, agacer, provoquer. ITAL. Provocare, incitare. GERM. Xeytzen / außbieten. HISP. Provocar ò afezajar. ANGL. To provoke, to edge, to wrath. Fit à verbo lacio, ut facello à facio. Fest. Et tam in bonam partem accipitur, quàm in malam. Terent. in prologo Eunuchi, Is ne erret moneo, & definat lacessere. Lacessabatur magis quàm conferebatur pugna. Livius 7. bell. Macedon. Lacessere mentionem rei. Idem lib. 10. d. 4. Lacessere certamen. Idem 4. d. 5. Lacessere bello, Velleius. Non ita eum torquebit, non lacesset suspicio. Senec. cap. 9. a. 12. de consol. ad Polyb. Cicer. Hos ego sermones, qui & multi sunt, & tuam existimationem (ut sentio) non offendunt, lacessivi nunquam, id est, excitavi, inquit Budæus. Salust. Prædie legiones in monte positas lacessivit. Cicer. Cornificio, Sic igitur facies, meque amabis, & scripro aliquo lacesses. Ego enim respondere facilius possum, quàm provocare. Virg. 3. Eclog.
 Efficiam posthac ne quenkquam voce lacessas.
 Salust. Postremo dissimulandi causa, sive expurgandi, sicuti jurgio lacessitus foret, in Senarum venit. Colum. lib. 2. cap. 2. Nunquam stimulo lacessat juvencum, quod retractantem calcitrosumque reddidit. Lacessere, pro tirillare. Seneca de vita beata, Molibus levibusque fomentis totum lacessit eorum corpus. Lacessim, pro lacessiverim. Prisi.
 LACESSOR, passivum, Provocor, petor. Cic. 3. de Orator. Testis sæpe non lædit, nisi lacessatur. Idem pro Pompeio, Nationes quas nunquam pop. Roman. neque lacessendas bello, neque tentandas putavit. Legitur & lacessiri per quartam verb. declinationem, ab indicativo lacessior: quemadmodum accerso dicimus, & accersio.
 LACHANUM, Olus. ἡ ἡμάνθη ἡ ἡμάνθη. GAL. Herbe à manger. ITAL. Herba da mangiare. GERM. Kraut das man isst. HISP. Ortaliza. ANGL. All manner of pott hearbes. Horat. lib. 1. serm. Satyr. 6.
 Ad porri & ciceris refero lachanisque catinum.
 Lachanizo, est Lachanum imitor mollitiæ, flaccesco, marcesco, languo.
 LACHANOPOLIA. ἡ λαχανοπωλῆς. ANGL. A seller of hearbes. Olerum venditor. Et Lachanopolis, λαχανοπωλῆς, mulier olera vendens.
 LACHANOPOLIUM. ἡ λαχανοπωλίον. ANGL. The hearbe morkate. Locus oli-torium, hoc est, locus vendendis oleribus destinatus.
 LACHANIZO, as, are. ἡ λαχανίζω, βλακίω. GAL. Effre lasche, mol & failliy. ITAL. Esser lasso, molle, debole. GERM. Saut und itåg sein. HISP. Ser debite, ser flaco, muell. ANGL. To be fible and feinte. Languere. Sueton. in August. cap. 87. Et betizate, pro languere, quod vulgò lachanizare dicitur.
 LACHESIS, ἡ λαχῆσις, una Parearum, quam Latine sortem interpretari possumus. Eine auß den dreien Parcis oder göttinen des lebens. Nam λαχῆσις est sortiti. Hanc autem idcirco vitæ humanæ præse volerunt, quòd in ea sortem, hoc est, calum plurimum valere arbitrabantur.
 Lachne, canis, dictus quasi villosus ab hirtis capillis. Ovid Jun.
 Lacivium, papyrus. Lege Licinium
 LACRYMA, vel lachryma, æ, ἡ ἡμάνθη ἡ ἡμάνθη. GAL. Larne. ITAL. Lacrima. GERM. Ein zãher / trähen. ANGL. A tear. & HISP. Lagrima.
 NNn Greco

Græco δάκρυον. d i a l, mutata, cujus rei argumento illud esse potest, quod vetustissimi *dachrymas* dicebant, servato d. *Festus*. *Dachrymas* pro *lachrymas*. Livius sæpe posuit: nimirum quod Græci δάκρυον appellant. Sunt tamen qui negent hoc nomen Græcum esse, sed Latinum, à lacerando, ut sint lachrymæ dictæ, quasi lacerimæ, quoniam ex animi laceratione lachrymæ cidentur. Quicquid id est, constat certè absque aspiratione esse scribendum. Imò cur scribatur cum aspiratione, vide apud Gell. *l. 3 lib. 2*. Est autem lachryma, humor ex fletum oculis manans. Quintil. *4. cap. 2*. Solet nonnumquam movere lachrymas ipsa confessio, Ovid. *lib. 2. Metam.*

Perfidis lachrymis, & apertis pectore fovit.
Cicero in *partit.* Citò atrescit lachryma, præsertim in alienis malis. Idem *l. de Invent.* Lachryma nihil citius atrescit, ὅτιν θάραον ἐπὶ γυναικῶν δάκρυον, ex Apollonio dictum, quod vehemens affectus facillè vertitur in fastidium & satietatem.

Nec me lachryma, luctusque timorque Tardarunt,
Ovid. *13. Metam.*
Expletur lachrymis egeris, & que dolor.
Idem *Eleg. 3. lib. 4. Trist.*

Sæpe etiam lachryma sunt me scribente profusa,
Idem *Eleg. 1. lib. 4. Trist.* Ut lachrymas exentias mihi. *Plaut. Capt. sc. 3. a. 2.* Gestas tabellas tecum, eas lachrymis lavis. Idem *Pseud. sc. 1. a. 1.* Jus in lachrymas datum nomini muliebri. *Senec. cap. 12. de consol. ad Helv.* Lachrymas tuas cum illa (sorore) miscuisti. *Ibid. cap. 17.*

Dè que tuis lachrymâ humida ferta dato.
Ovid. *Eleg. 3. lib. 3. Trist.* Hinc illæ lachrymæ, ex *Andria Terentiana* usurpatum proverbialiter per allusionem videtur ab *Horatio*, *Hinc illa lachryma.* Usurpavit ad hunc modum *M. Tullius in act. pro Calio*, Hinc illæ lachrymæ nimirum, & hæc causa est omnium horum scelerum, atque criminum. Dicitur autem de rei causa aliquandiu dissimulata, quæ verè tandem deprehendatur, veluti si quis dicat barbaros dammare Græcas literas, ne scilicet ipsi parum docti videantur, commodè subnecter, Hinc illæ lachrymæ: hoc est, quod eos malè habet. ¶ *Lachrymæ arborum* dicuntur, autore *Theophrasto*, ipse humor naturalis, quem interdum ipsæ arbores foris ostendunt, vel qui in ipsis interioribus partibus continetur. *Plin. in Proæm. lib. 23.* Lachryma vitium, quæ veluti gummi est, leptas, & lichenas, & pforas nitro antè preparatas sanat.

Lacrymulâ, diminut. ἡ δακρὺδιος. GAL. *Petite larme, larmette.* ITAL. *Picciola lagrima, lagrimetta.* GERM. *Ein trähulein.* HISP. *Pequeña lagrima.* ANGL. *A little teare.* Terent. in *Eunuch.* Hæc verba una *hehercule* falsa lacrymula, quam oculos terendo miserè vix vi expresserit, restinguet.

anne parentum
Frustrantur falsis gaudia lacrymulis.
Catull. *de com. Beren.*

Lacrymo, as, neutrum, & *Lacrymor*, aris, deponens, *Ploto, fletu, fletu proflequor, lachrymas effundo, aut profundo*, ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *Larmoyer, pleurer, jeter larmes.* ITAL. *Lagrimare, piagnere.* GERM. *Weynen/ greinen.* HISP. *Lagrimar, llorar con lagrymas.* ANGL. *To weep.* Terent. in *Adolph.* Oh, lacrymo gaudio. Ovid. *3. de arte amandi,*

Quò non ars penetrat: discunt lacrymare decenter:
Quòque volunt plorant tempore, quòque modo.

Cic. *ad Attic.* Te lacrymassè molestè ferebam. *Lacrymari* rariùs invenitur. *Cels. lib. 3. c. 4.* sine voluntate lacrymare.

Lacrymar id, hoc est, ob id. Terent. in *Eunuch.* Num id lacrymat virgo? Cicero. *7. Verr.* Equis fuit quin lacrymaretur? ¶ *Lacrymare etiam dicuntur plantæ*, quum humor ex eis distillat. *Plin. lib. 17. cap. 14.* Ideò lacrymantes calamos inseri non oportet, non hercule magis, quam aridos. ¶ In qua significatione interdum invenitur potè se habere accusativum. *Lact. in Hymno Dominica resurrectionis.*

lacrymat sua gaudia palmes.
Lacrymans, antis.
manòque simul veluti lacrymantia terfit
Lumina,

Ovid. *13. Metam.* Oculi tibi sunt lachrymantes. *Plaut. Asinar. sc. 2. a. 3.* Lachrymandum est, non plorandum. (in luctu.) *Senec. c. 17. 64.* Salutem abs te expetit lacrymans (de amica.) *Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1.*

Lacrymātus, a, um, participium à lacrymor. ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *Larmoyé.* ITAL. *Lacrimato.* GERM. *Schweyend.* HISP. *Lacrymado, llorado.* ANGL. *That is weeping for.* Ovid. *l. 1. Fastor.*

Non pertulerat lacrymas cortice myrrhas
At per aquorcas hospita navis aquas.
Notat *Diomedes lib. 1.*

Lacrymātō, Fletus, deflectio. ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *Larmoyement, pleurement.* ITAL. *Essio lacrimare & piagnere.* GERM. *Weynung.* HISP. *Lloro con lachrymas.* ANGL. *A weeping with teares.* Plin. in *Proæmio lib. 13.* Genarum scabiem emendat, oclorumque lachrymationes.

Lacrymōsus, a, um, Abundans lacrymis. ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *Plein de larmes.* ITAL. *Pieno di lacrima.* GERM. *Voll trähern vnnð weynens.* HISP. *Lleno de lagrimas.* ANGL. *Full of teares.* Plin. *lib. 7. cap. 28.* Quia & vitium radicibus aquam salsam juberet affundi, si sint lacrymosæ carmen lacrymosum. Ovid. *lib. 5. Trist. Fat. 5.* Funera lacrymosa. Ovid. *Epist. 13.* Ritus lacrymosus, *Stat. lib. 8. Thebaid. Ovid. 2. Fast.*

Iussa recusantes peragunt lacrymosa ministri.
Idem *Eleg. 1. lib. 5. Trist.*

Quis tibi, Naso, modus lacrymosi carminis, inquit?
Lacrymōsè, adverb. ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *Avec larmes, en larmes.* ITAL. *Lacrimosamente.* GERM. *Nächtlich / in gesaltete der*

trähern. HISP. *Con lagrimas, llorosamente.* ANGL. *Weepingly, as the one weepeth.* Plin. *lib. 16. c. 43.* Staminem hoc usu probant venant, & vocant fertilem: argumento similitudinis, quoniam lacrymosè crispus. Gell. *c. 3. lib. 10.* *Lacrimosè & miseranter.*
Lacrymābilis, e, Lachrymas commovens, miserabilis. ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *Qu'il doit pleurer, signe d'être pleuré.* ITAL. *Cosa per la quale si deve piagnere.* GERM. *Nächtlich / jämertlich/ das einem die trähern abgerwinnt.* HISP. *Cosa digna de ser llorado.* ANGL. *To be lamented and weeped for.* ut bellum lacrymabile. Ovid. *8. Metam.*

Lacer, ait, dolo amne geri lacrymabile bellum.
Idem *2. Metam.*
Vixque tenens lachrymas, quia nil lacrymabile cernit.

Lacrymābundus, a, um, Ferè lacrimans. ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *Tout exploré, larmoyant à grosses gouttes.* ITAL. *Pieno di lacrima, fondato in lacrima.* GERM. *Weynend / greinend.* HISP. *Lleno de lagrimas.* ANGL. *Weeping, rendig to weep.* Liv. *3. ab Vobe, At ille lacrymabundus, Gratum est, inquit, craftina die vestra opera utar.*

Lacia Saturni (uxor) Gell. *c. 2. lib. 13.*
Laciburgium Ptolem. *lib. 2. cap. 11.* Germaniæ urbs in climate magis Septentrionali. ἡ Κόσσοχ im herzogthumb Mechelburg. Habet Academiam insignem, conditam à *Ioanne & Alberto* primis Ducibus *Megapolensibus.*

LACINIĀ, æ, in vestimento pars extrema, & cæsura particulatim conficæ, decoris causâ, inquit, *Sipontinus*, à lacerando dictum. ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *Le bord, ou le pli d'un habillement chiqueté & frangé.* ITAL. *Orlo delle veste frangie, nell' crisse, falde delle veste.* GERM. *Die zerhawene zerserlein zu eusen an den saumen der kleider.* HISP. *Falda o trepa o orilla de la vestidura.* ANGL. *A garde of a garment cut, on hemme, afringe.* ¶ *Laciniæ sunt in vestimento partes extremæ, quæ interdum in humerum solemus rejicere, quibusque in sinum collectis, aliquid gestare consuevimus: ita dictæ, ut Festus indicat, à lacerando, quòd sint partes quædam & segmenta vestem dividentiæ.* *Plaut. in Men. At tu ædepol sume laciniam, atque absterge sudorem tibi.* Cicero. *Tironi.* Videor enim videre te eminentem rusticæ res, cum villico loquentem, in lacinia servantem ex mensa secunda semina. ¶ *Column. lib. 8.* Iubet pecus agrorum distribui in lacinias, id est, in particulas separari, ut faciliùs convalescant. Nam discreta animalia & in partes divisa, in lacinias segregata dicuntur. Lacinia tenentur deuntur, qui leviter rem tenent, hoc est extrema vestis ora. Lachrymantem lacinia tenet lachrymans. *Plaut. Asin. sc. 3. a. 3.* Lacinia ob hæsit, (de diro omine,) *Sueton. Nevon. cap. 19.* Lacinia tenere aliquem. Idem in *Claud. cap. 15.* Et in *Calig. c. 35.* Calcat lacnia togæ præcept per gradus iret indignabundus. Cicero. *lib. 3. de Orat.* Nam illud alterum genus, quod est temporibus, locis, rebus definitum, obtinent, atque id ipsum lacinia.

Laciniare, laciniæ inflexu abundare, adumbrate. *Apul.*
Laciniātus, adjectivum. ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *That hath a fringe or volte.* unde laciniata vestis, id est, sinuosa.

Laciniātum, adverb. Particulatim & separatim. *Apul.* Non laciniatim disperfo, sed cuneatim stipato comæatu, difficultates illas transabirem.

Laciniōsus, a, um, Amplus & sinuosus. ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *Qui a des plus.* ITAL. *Pieno di falde.* GERM. *Faldechtig/woit.* HISP. *Lleno de falda.* ANGL. *Jagged, full of plaittes, hemmed, fringed.* ut Vestis laciniosa. Sermo laciniōsus, id est, flexuosus, multisque ambagibus involutus, *Plin. Alexandriam laciniōsam fuisse scribit, hoc est, extensis vestium laciniis similis, lib. 9. cap. 10.* laciniōsa folia. Idem *lib. 25. c. 10.* ¶ laciniōsa onera, apud *Tertull. lib. 4. contra Marc.* Multiplicia & quæ homines occupationibus distinebant, sicut impedit ingressum vestis laciniōsa. Sermo laciniōsus, apud eundem, *lib. de virginibus velandis, pro diffuso.*

LACINIUM, λακίνιον, vulgò *Cabo de colonne en Calabria.* ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *Qui a des plus.* ITAL. *Pieno di falde.* GERM. *Faldechtig/woit.* HISP. *Lleno de falda.* ANGL. *Jagged, full of plaittes, hemmed, fringed.* ut Vestis laciniosa. Sermo laciniōsus, id est, flexuosus, multisque ambagibus involutus, Plin. Alexandriam laciniōsam fuisse scribit, hoc est, extensis vestium laciniis similis, lib. 9. cap. 10. laciniōsa folia. Idem lib. 25. c. 10. ¶ laciniōsa onera, apud Tertull. lib. 4. contra Marc. Multiplicia & quæ homines occupationibus distinebant, sicut impedit ingressum vestis laciniōsa. Sermo laciniōsus, apud eundem, lib. de virginibus velandis, pro diffuso.

Laciniū, adjectivum, ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *Qui a des plus.* ITAL. *Pieno di falde.* GERM. *Faldechtig/woit.* HISP. *Lleno de falda.* ANGL. *Jagged, full of plaittes, hemmed, fringed.* ut Vestis laciniosa. Sermo laciniōsus, id est, flexuosus, multisque ambagibus involutus, Plin. Alexandriam laciniōsam fuisse scribit, hoc est, extensis vestium laciniis similis, lib. 9. cap. 10. laciniōsa folia. Idem lib. 25. c. 10. ¶ laciniōsa onera, apud Tertull. lib. 4. contra Marc. Multiplicia & quæ homines occupationibus distinebant, sicut impedit ingressum vestis laciniōsa. Sermo laciniōsus, apud eundem, lib. de virginibus velandis, pro diffuso.

Lacio, is, lacui & lexi *Prisiliano*, & *supino laticum, & lectum*: significat in fraudem ducere: ab obsoleto nomine *lax*, quod fraudem significat: hinc *Delicium, allicio, elicio, prolicio.* ἡ δακρυώδης βάρβάρων GAL. *Tromper, mener quelqu'un pour le tromper.* ITAL. *Menare al inganno.* GERM. *Einführen zubertigen / einlocken.* HISP. *Guiar al engaño, o por enganar.* ANGL. *To allure and deceive.* ¶ *Festus, latic*, id est, decipiendo inducit, *lax enim* fraus est. Simplex tamen *lacio* desinit esse in usu. ¶ Eius composita sunt *Allicio, delicio, illicio, ablicio, pellicio*: ex quibus sunt frequentativa, *Allecto, delecto, electo, illecto, oblecto, pellecto*, & habent quidem duo præterita, *Prisiliano* teste, & duo supina, quemadmodum *lacio*: quamvis ab *elicio, eliciui*, solum inveniantur. Quòd faciat de se frequentativum *electo*, videretur aliquando etiam habuisse præteritum *elexi*, & supinum *electum*. *Plaut. in Asin.* Ibo adversum, atque electabo quicquid illud sit. Cætera usitatius præteritum per *xi*, & supinum per *ctum*, faciunt: ut *Allicio, allexi, allectum; Pellicio, pellexi, pellectum.* legitur tamen & præteritum *pellicui* apud antiquos. *Liv. Andronicus in laudam, De illo Africano ornatum fluens pellicuit.*

Lacippo, Hispaniæ Bætiæ oppidum est in conventu *Gaditano*, teste *Plin. lib. 3. c. 1* vulgò *Fuengirola.*

Lacmōn, ἡ δακρυώδης βάρβάρων, *Epiroticum montium* pars est, ex qua *Aês* fluvius oritur.

oritur, per Apolloniatarum agrum in mare Adriaticum illabens. Autor Herod. lib. 9.

LACONIA, αλακωνία. Ein gewaltige landschafft in Peloponneso / so vorzeiten hundert städte gehabt. Peloponnesi regio, inter Argivum agrum & Messeniacum, secundum littora extensa, olim à numero centum civitatum, Hecatompolis appellata: quarum omnium caput fuit Lacedæmon, quæ & Sparta salutaribus olim Lycurgi legibus optime instituta. Hinc proximus Laconicus dicitur, inter Tanarum promontorium, & Meleam extensus. Vide Strab. lib. 8. & Plinium lib. 4. c. 5.

Lacōniēs, is, λακωνίης. Qui est ex laconia regione. Stat. 6. Theb. Tandem inspiratus media de gente Laconum Profuit Alcidas.

Nihil moratur laconas imi subfellij viros. Plaut. Capt. sc. 1. a. 3. Idem Most. sc. 1. a. 2. Hujus femininum est lacœna, de quo supra. Est item lacon. canis nomen, apud Ovid. lib. 3. Metam.

Prævalidiſque Lacon, & curſu fortis ædlo. Lacōnicūs, adject. λακωνικός. ut Ager laconicus, & Laconistæ canes, apud Plin. lib. 10. cap. 63. Laconicas lunas, λακωνικός σελήνας, subaudiendum, causaris, aut ejusmodi quippiam. De promissis, aut patetis incertis atque infirmis dicebatur. Nam (ut aiunt) lacones si quando pactum auxilium poscerentur, lunas causabantur: atque hoc prætextu suffugiebant, quod (ut testatur Lucianus) legem tulisset Lycurgus, ne prælium inirent nisi plenilunio. In cæteris item negotiis auspiciandis lunæ rationes supersticiosius observabant, atque hinc occasio proverbij.

Lacōnicum, i, Hypocaustum, Vaporarium. λακωνικόν. GAL. Estuve. ITAL. Stufa. GERM. Ein orth in der badstuben an welschem man tructen schrotz. HISP. Lugar en el baño para sudar. ANGL. Astove, an heat house or drie bayne. Locus in balneis orbiculari ambitu in se recurvo, quo præcipit sicco calore, docet Cels. lib. 2. Vitruvius lib. 5. præcipit Laconicum, sudationisque conjungi debere tepidario. Est enim fornacula ex terra & tegulis mammatis addito tormento concinnata, quæ incluso igne per spiracula parva calefacit per præfurnium laconici. Frequentabatur laconicum à crudis, uti per desudationem exurgeretur quicquid extremitatij & sudorifici humoris in corpore resedisset. Columell. in præf. lib. 1. Mox deinde ut apti veniamus ad ganeas, quotidianam crudiditatem laconicis excoquimus, & exucto sudore hrim quærimus. Dicitur laconicum, quod eo Lacones præcipue uterentur.

Lacōnismūs, i, Breviloquentia, brevisitas in dicendo. λακωνισμός. GAL. Vn parler bref & court. ITAL. Parlar breve & corto. GERM. Ein kurze red. HISP. Hablar breve. ANGL. A brieve short forme of speaking. Tractum à Lacedæmoniorum moribus, quibus proluxa loquacitate nihil erat odiosius. Cic. ad Brut. lib. 11. Sed quid ago, non imitor laconismum tuum: altera jam pagella procedit.

Lacotomus, apud Vitruv. lib. 9. cap. 8. est linea recta axi parallelus, à radio æstivo, quod loci secar meridianum, ad radium hibernum, ubi ipse eundem meridianum interfecat, ducta.

Lacryma, α, Lacrymo, as, vide Lacryma. Lacrines, λακρίνες. Lacedæmonius quidam fuit, ad Cyrum Ionibus bellum inferentem legatus missus, teste Herod. lib. 1.

Lactena, malleum. G. eff. Isid.

Lactōris, herba est oleæ folio, sed minore & flore luteo: intus plena lactis, quod gustatum vomitiones concitat. Eadem esse putatur, aut certe simillima illi quæ militaris herba appellatur, quoniam vulnus ferro factum sanat intra quinque dies ex oleo imposita. Plin. lib. 29. cap. 18

Lactūcā, α, Herba acetariorum usu notissima, inde dicta, quod abundantia lactis exuberet. λακτυκία. Γαλιαν. GAL. Laitue. ITAL. Lattuca. GERM. Lattich. HISP. Lechuga. ANGL. Lettice, or lettuce. Plin. lib. 19. cap. 8. Quæ meconis appellatur, à copia lactis saporiferi, quanquam somnum parere credantur. Apud antiquos Italia hoc solum genus clarum fuit, & idè lactucæ nomen adeptæ. Lactucarum alia Cæcilianæ, alia Cappadoces. Item Tarresiacæ, Paphiæ, sive Cypriæ, & Sessiles. Lactucarum crispas Cappadocas vocant. Sessiles, quæ latè per terram diffunduntur, quæ & Laconicæ dicuntur, teste Plin. lib. 19. cap. 8. Martial. lib. 13.

Claudere quæ cœnas lactuca solebat avorum: Dic mihi cur nostras incipit illa dapus? Horat. lib. 2. Serm. satyr. 4.

nam lactuca innatat agri Post vinum stomacho.

Lactūcūlā, α, diminutivum. λακτυκία. GAL. Petite laitue. ITAL. Picciola lattuca. GERM. Ein lattichlein. HISP. Pequena lechuga, lechuzguino. ANGL. A little lettuce. Col. lib. 10. iam tenent frondens lactuca fibris. Et Suet. August. cap. 77.

Lactucarius, qui Lactucas vendit. Diomedes lib. 1.

Lactumen, in capite & facie puerorum nascens, quasi lactis impuritas. Onom. M.

Lacturius porcellus sive nefrens nondum ab lactatus: qui succulus in speculo Saxonico. Lindenb. in Gl. ad Cod. II. antiq.

Lactucini, cognominati sunt Romæ procures quidam ex Valeria familia appellatione à lactucis deducta. Vide Plin. lib. 19. cap. 4.

Lactophagi, quidam Scythiæ populi, qui & λακτοφάγοι dicuntur & Milchträncker.

Lacuna, vide Lacus.

Lacūs, is, gener. mascul. à λάκκος, λάκκος & λάκος à strepitu undæ. Locus profundus. cum aquis perpetuis ibidem natis, efficiens rivus flumina. λακός. GAL. Vn lac. ITAL. Lago. GERM. Ein See. HISP. El lago tiene agua viva. ANGL. A lak. Diferturque à stagno, quod hoc ad tempus habeat aquam stagnantem, quæ plerunque hyeme colligi solet, æstate sicari, lacus aqua sit perpetua & perennis. Virg. 4. Georg.

Iamque domum mirans genetricis, & humida regna, Speluncisque lacus clausos, lucosque sonantes. Idem 8. Aeneid.

deinde lacu fluvius se condidit alto. Col. lib. 6. cap. 105. Nec ulla te magis gaudet, quàm rivis, atque cœnoso lacu volutari.

Non ideo debet pelago se credere, si qua Audeat in exiguo ludere cymba lacu, Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

ut cuncti concreſcant frigore rivis, Deque lacu fragiles effodiantur aqua, Idem Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Quaque lacu duro non fodantur aqua, Idem Eleg. 11. lib. 3. Trist. Item lacus, amnes, montes. In triumpho.

Idem Eleg. 2. lib. 4. Trist. Idem lacus dicitur vas amplum in quod mustum pedibus prælovo expressum influit. & ἄρπικεβ. GAL. Vn grand vaisseau à recevoir le vin qui coule du pressoir. ITAL. Vaso nel quale cade il vino dal torchio. GERM. Der bocken oder zuber in welschen der most ab dem trockent laufft. HISP. La cueva. Colum. lib. 12. c. 29. Antequàm præla vinacea subijciantur, de lacu quàm recentissimum addito mustum in amphoram novam, càmque oblinito & impicatum diligenter. Ovid. in Fast.

Præmia de lacubus proxima musta tuis. Varro lib. 1. cap. 54. Quæ calcata uvæ erunt, earum scalpicum folliculis subijciendi sub prælum, ut si quid reliqui habeant musti, exprimatur in eundem lacum. Græcè λάδος etiam dicitur. Vnde Lenæus Bacchus, & Lenobates, uvæ calcator.

Inque cavos ierant tertia musta lacum, Ovid. 3. Fast. Nec cumalant altos fervida musta lacus.

Idem Eleg. 10. lib. 3. Nec musta in lacu statim austera sint. Quint. 4. lib. 2. Lacubus item distinguuntur granaria, ut separatim quæque legumina ponantur. Columella. lib. 1. cap. 6. Interdum lacus accipitur pro trabe plana in ædificiorum contignationibus, vel pro tignorum interstitio lacuum quandam similitudinem referente. Lucil.

resultantque adesseque lacusque. Lacus Curtij Romæ. Suet. in August. cap. 57. & in Galba, cap. 20. Lacus Albanus, vide Albanus lacus. Lacus Curtius, vide Curtius.

Lacūscūlūs, diminutivum. λακυσκίλος. GAL. Vn petite fosse. ITAL. Fossetta. GERM. Ein wassergrüblin. HISP. Pequeno foso, laguna. ANGL. A little pitte or ditch. Colum. lib. 12. cap. 50. Oportet habere lacuculos tam multos, quàm postulat modus olive.

Lacūnā, α, à lacu fit, & est aquæ collectio, vel fossa (ut Festus docet) in qua aqua collecta stare consuevit. λακύνη. GAL. Lacune, fosse. ITAL. Aqua morta, laguna. GERM. Ein pfän, ein faulach. HISP. Laguna de agua reposada, lagunajo. ANGL. A ditch wherin water standeth, an hole lower then the residue. Virg. lib. 1. Georg.

Præsertim incertis si mensibus annis abundans Exit, & obducto latè tenet omnia limo, Vnde cava tepido sudant humore lacuna.

Vbi Servius, Lacunæ sunt fossæ in quibus collecta aqua stare consuevit. Hinc in agris lacunæ dicuntur fossæ ad siccandos agros paratæ. Virg. lib. 3. Georg.

Et tota solidam in glaciem vertere lacuna. Lacuna pro quacunque etiam exigua fossa, sive concavitate accipitur. Varr. 2. de re rust. cap. 7. His majores qui sunt intelligi negant posse, præterquam quum dentes sunt facti brochi, & supercilia cana, & sub iis lacunæ, ex observatu dicunt eum equum habere annos sedecim. Lacuna in pavimento pro loco sidente ponitur à Vitruvio lib. 7. c. 1. Lacunam in pavimento facere, i. humi aquam fundere, apud Varronem: In pavimento aude facere lacunam, & in humo calceos facis elixos. Lacuna item dicitur in iis rebus in quibus aliquid ad perfectionem & impletionem deest, ut in libris lacunæ dicuntur loca hiantia & mutilata, in quibus ad perfectionem aliquid desideratur. Hinc explere lacunam rei familiaris, per translationem est satire damnum acceptum, vel rem familiarem exinanitam explere & redintegrare. Cic. adio. 2. in Verr. Censores fecerunt idem, quod in nostra Repub. solent ij, qui per largitionem magistratus adepti sunt, dederunt operam, ut ita potestatem gererent, ut illam lacunam rei familiaris explerent. Gell. cap. 3. lib. 1. Quasi lacuna famæ imminentis pattarum amico utilitatem ratione solidatur. Item vallecula superioris labii per similitudinem lacuna vocatur à Lactantio. Lacuna in auro, id est, adulteratio, vel fraus, vel legitimi valoris immutatio. Cic. Attic. Vide ne qua sit lacuna in auro. Hujus diminutivum est Lacunula.

Lacūnōsūs, a, um, adjectivum, Inæquale, lacunis plenum, imperfectum, inexpletum. λακυνώδης, τετραματώδης. GAL. Plein de fosses, ou fossettes, creux par cy par là. ITAL. Pieno di fosse. GERM. Grubchtig / pfändchtig. HISP. Llano de lagunas d' fozos. ANGL. Full of ditches or holes, not even. Cic. 2. de nat. deor. Quid pulchrius ea figura, quæ sola omnes alias figuras complexa continet, quæque nihil asperitatis habere, nihil offensivis potest, nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunosum?

Lacūnō, as, Lacunar facio, vel lacunarum similitudinem rei alicui induco. λακύνω, σκινώμαι. GAL. Plancheter de pieces caves ou creuses. ITAL. Far travatura. GERM. Oberschiffen. HISP. Labrar de caquiami. ANGL. To laye roith plankes and mak some partes lower then the residue. Ovid. 8. Metam.

mollis tellus erat humida musco, Summa lacunabant alterno murice concha.

Lacūnātūs, a, um, Ad lacunæ formam depressum. λακυνώδης, σκινώδης. GAL. Cavé & fait comme une fosse, creux. ITAL. Cavato, a fossa di lago. GERM. Grubchtig, vneben. HISP. Cavado, labrado de caquiami. ANGL. Made holowre lik a ditch. Plin. lib. 15. c. 10. Intus exiles nucleos lacunatis includi toris.

Lacūnār, is, Contrignatio exculpta, tignorum interstitiis lacuum, sive lacunarum quandam similitudinem referens. λακυνάρια, πίττορος. GAL. Chevrons ou plancher d'une maison, ou le lambris

du plancher. ITAL. Trabe che sostiene la fabbrica. GERM. Die bänze oder vertastung eines seden gemachs. HISP. El soprado d'entre suelo hecho en guisa de laguna o lagunajo, o labrado de caquicami. ANGL. A beame in an house. Lacunaria intueri, vitiosus gustus. Quintil. Sueton. in Neron. Lacunaria quæ noctu super dormientem laxata machina deciderent paravit. Horat. lib. 2. Carm. Od. 18.

*Non ebur, neque aureum,
Mea venidet in domo lacunar.*

Cic. 5. Tuscul. In hoc medio apparatu fulgentem gladium, è lacunari seta equina appensum demitti iussit. Eadem & laquearia dicuntur. Virg. 1. Æneid.

dependens lychni laquearibus aureis.

Lacydes, λακιδης, Suidæ Philosophus fuit Cyrenæus, primus novæ Academicæ institutor. Hunc tradit Plin. tantopere ab anse quodam fuisse adamatum, ut ei perpetuò comes adhæserit, nusquam ab eo non in publico, non in balneis, non noctu, non interdiu digressus. Fuit præterea hoc nomine quidam ex Argivorum regibus, molli incessu, comaque perpetuò unguentis delibuta. Meminit ejus Plutarchus eo in opusculo quo docet, quo pacto utilitatem ab inimicis capere possimus.

Lada Plinio, λάδα, Dioscoridi Frutex est ex cysthi generibus, longioribus foliis, & nigriores, quæ verno tempore pingue quiddam roscidum contrahunt, quod caprarum barbis adhærescit, indeque depexum colatur, cogiturque in offas. Id Ladanum appellant, in Cypro insula præcipue laudatum. Plin. lib. 12. c. 17.

Ladas, λάδας. Alexandri Maced. cursor fuisse traditur, tanta pedum velocitate, ut vestigia ejus in arena non apparerent. Quo nomine statuem meruit apud Argos in templo Veneris, quam νεφέροισι cognominabant. Martial. lib. 2.

*Quid si per graciles vias Petauri
Invitum jubeas subire Ladam?*

Ladanum, λάδανον, est quiddam pingue ladæ herbæ insidens, barbiferaque caprarum adhærescens. Hæc autem herba nascitur in Cypro. Vide Plin. lib. 12. cap. 17. Et quæ supra annotavimus in dictione Lada.

Ladè, Insula in ora Ionæ, teste Plin. lib. 5. c. 31. Stephanus λάδω Æolidis insulam facit.

Ladepfi & tranepfi, λαδωψοι & τρανωψοι, Populi Bithynorum, Steph.

Ladesta, aut Ladestum, λάδιστα & λάδιστοι. Vna Liburnidum civitatum: gentile Ladestinus, Steph.

Ladifacites, λαδισακιστος, Insula in Persico mari. Steph.

Ladon, λάδων, Fluvius Arcadiæ, juxta quem Poëtæ fabulantur Syringa nympham in fistulam fuisse mutatam. Ovid. lib. 1. Metam.

*Donec arenosi placidum Ladonia ad amnem
Venerat.*

¶ Est & nomen canis Actæonis, apud Ovid. lib. 13. Metam.

Et substrieta gerens Sicyonius ilia Ladon.

Quo tamen in loco in castigatioribus exemplaribus Lagon legitur, non Ladon.

Læan oppidum est Arabiæ ad sinum illum rubri maris, qui in Ægyptum vergit, qui ab oppidi hujus nomine Læanticus vocatur. Plin. lib. 5. c. 11.

Lædo, is, si, sum, per æ diphthongum, quasi λαιδο δω. Verbo, factò ve aliquem offendo, comminuo, verbero, pulso. ἄραπν hicchâh. βλάπω. GAL. Blessen, nuire, offenser, faire tort. ITAL. Offendere, far dispiacere. GERM. Versehen beschädigen mit worten oder wercken. HISP. Dañar à lislar. ANGL. To annoy or hurt. Quod verbum quidam à Græco τοιδον tractum putant, quod significat maledictis & convitiis quempiam incedere, & constituitur ferè cum accusativo, Virg. 10. Eclog.

Ah ne te frigora ladant.

Terent. Adelph. ille clemens, placidus, nulli lædere os, aridere omnibus. Cic. pro Cluent. Itaque durius suspitionibus obscuris lædi famam suam noluit. Ovid. 4. de Ponso, Eleg. 6.

*At si quem lædi fortuna cernis iniqua,
Mollior est animo scemina nulla tuo.*

Nil prodest quod non ladere possit.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Læsi opus lacrymis ipse Poëta suum,

ibid. Eleg. 1. lib. 3. Memini, cum dicto haud audebat, factò nunc lædat. Plaut. Capt. ¶ Hujus composita sunt Allido, collido, elido, illido, obliido, quæ habent pen. prod. de quibus vide suis locis.

Læsius, participium. Vulneratus. ἄραπν muchchah. βλάσιος. GAL. Offensé. ITAL. Offeso. GERM. Verleht. HISP. Dañado, lisado. ANGL. Annoyed. wounded. ¶ ut, Cor vulnere læsum, Ovid. 12. Metam. Fœdus læsum. Virg. 12. Æneid. Pudicitia læsa, Ovid. Epist. 5. Læsi Principis ira. Idem Eleg. ult. lib. 4. Trist. Læsa furit Iuno. Idem 2. Fast.

qui maculas læsis de vestibus aufert,

Idem 3. Fast.

Et carmen demens carmine læsus amo,

Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Læsiò, nis. ἄραπν machâh. ὑβρεσις. GAL. Offense, tort, injure. ITAL. Offesa. GERM. Verletzung. HISP. El daño, à lesion. ANGL. A noying hurting. ¶ Cicero, 3. de Orar. Purgatio, conciliatio, læsiò, optatio, atque execratio.

Læsurâ, æ, Detrimentum & dispendium, cum aliquid de re familiari nostra amittitur, jactura. Tertull. de patientia, læsuras quoque earum computandas non esse.

Lælaps, λαίλαψ, turbo, genus venti procelloso.

Læmargus, Gl. λαίμαργος, glutton, i, homo gulosus vorax.

Læmufchaton, λαίμυφατον, præmium quod victor referebat ex gladiatorio ludo, nempe centum minæ.

Lænâ, æ, Vestis lænea (testibus Varrone & Festo) habitus duplicis, quæ super cætera vestimenta imponebantur. ἄλαινα. GAL. Vne sorte d'habitz double, dequoy usoient les augures, aussi les gens d'armes en byver. ITAL. Habito de gli antichi, usato, de gli auguri, & da soldati. GERM. Ein uberscheid uberrock. HISP. Cierza vestidura antica de soldados. ANGL.

A double vooller garment of warre useth in winter. ¶ Lænæ dictæ sunt quasi λαίνα. Plutarch. in Num. De lænæ habitum in agendo, ut togæ. Quintil. Nonius putat esse vestem militarem, Virgilius autoritate innixus 4. Æneid.

*Tyrtoque audebat murice læna
Demissa ex humeris.*

Pertusa læna. Iuven. Satyr. 5. Cic. de clar. Orat. docet lænam etiam fuisse vestis genus, quæ Flamines uti solebant, quum sacrificia facerent. Quum Consul (inquit) esset, eodemque tempore sacrificium publicum cum læna faceret, quod erat Flamen carmentalis, plebis contra Patres concitacione & seditione nunciata, ut erat læna amictus, ita venit in concionem.

Lærtè, es, Λαίρτις, sive (ut apud Strab. & Steph. legitur) Lærtès, castellum est Ciliciæ in tumulo quodam situm, qui mamillæ speciem præbet. Autor Strab. lib. 14.

Lærtès, Λαίρτις, Acrisij filius fuit, & pater Vlyssis, qui ab eo lærtiades dicitur. Ovid. in epist. Penelopes,

*Tres sumus imbelles numero, sine viribus, uxor,
Lærtèsque senex, Telemachusque puer.
Nam mihi Lærtès pater est, Arceusius illi.*

Ovid. 13. Metam. lærtiadæque de aris quæ meruit. Idem ibid.

Lærtius, a, um, regina lærtia, apud Virg. 3. Æneid.

— donec Lærtius heros

Astitit.

Ovid. 13. Metam.

Lærtius Diogenes. Ex lærte Ciliciæ castello ortus putatur, indeque cognomentum assumpsit. Ceditur floruisse sub Antonino Philosopho. Scripsit vitas Philosophorum oratione soluta: eisdemque brevi carmine perstrinxit, quod πλείμνησιν inscripsit.

Læstrygones, Λαιστρῶνες. Populi fuerunt immaniissimi, Formias Campaniæ urbem incolentes, quos Plin. lib. 7. tradit humana carne vicitasse. Gellius lib. 15. cap. 21. Præstantissimos virtute, prudentia, viribus, Jovis filios Poëtæ appellaverunt, ut Æacum, Minoa, & Sarpedona: ferocissimos & immanes, & alienos ab omni humanitate, tanquam è mari genitos, Neptuni filios dixerunt, ut Cyclopos, & Cerkyona, & Læstrygonus.

Lætamen, fimas, quo agri stercoreantur. Plinio.

Lætaster, qui lætum se ostendit.

Lætvs, a, um, à λαίτος, vel λαιτῶ, incolumis. Ita vocabant, qui cum coronâ publicè vitulabant, λαιος, λαιτός. Deinde λητός. Qui hilaritatem quam intus habet, etiam vultu ostendit: à latitudine mentis, ut quidam putant, alacer, volens, hilaris. ἄραπν samêach ὑψ. samêach ὑψ. ἄραπν, ἄραπν. GAL. Joyeux, gay. ITAL. Allegro, lieto. GERM. Fröhlich. HISP. Alegre. ANGL. Glad, joyous. ¶ Nam qui gaudium aspectu prominent, dilatate quodammodo faciem videntur. Imò (inquit Passer.) lætum est propriè quod latè diffunditur, unde læta arbor & seges. Inde ad animum diffusum transfertur. Tibul. lib. 4.

Lætiior eluxit struèctos super ignis aceruos.

Lætâ & nitens arbor, Gell. cap. 1. lib. 12. lætissimæ comæ arborum. Idem cap. 1. lib. 19. lætiora adolescunt (de sobole arborum.) Senec. cap. 16. de consol. ad Marc.

Integer & lætus læta & juvenilia lusi.

Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist. læta extra. Liv. lib. 1. bell. Maced. læta fortuna. Idem lib. 4. d. 4. Item lætus, i, propitius, Plaut. initio Amph. in prol. Ve vos in vestris voltis mercimoniis & me lætum lucris afficere, i, propitium. Lambin. & Passer. Virg. 4. Æneid.

Imperio læti parent.

¶ Lætus est de amica, Terent. Adelph. lætus lætitiis omnibus. Cic. 2. de fin. lætas oves (ἄραπν μήλα. Homero) dicimus quæ pingues sunt, ac bona corporis habitudine. ¶ læta segetes, id est, fertiles. Virg. 1. Georg.

Quid faciat lætas segetes.

Idem,

Vnde prius lætum siliqua quassante legumen.

Læva verò prætè læta domus, quæ lætos nos sua amenitate reddunt. ¶ lætum aliquando à Poëtis invenitur usurpatum pro celtri: fortassis quòd in iis quæ læto animo aggredimur, celeritate utamur. Idem Virg.

— lætus Eois

Eurus equis.

¶ Accipitur præterea lætus, pro fausto & felici. Plin. lib. 8. cap. 47. Sunt enim delubra gemina, alterum intrasse, lætum est: in altero, dira portendit.

Lætè, adverb. iucundè, & hilariter. Χ. Severè. ἄραπν ἰδωσι. GAL. Joyusement, gayement. ITAL. Allegramente, lietamente. GERM. Fröhlich. HISP. Alegremente. ANGL. Gladly. ¶ Quintil. lib. 8. cap. 3. Concitatè dicere, an moderatè: lætè, an severè, &c. lætius frondete, lætius fruticare: id est, uberius, apud Colum. lib. 5. cap. 9. & Plin. lib. 16. cap. 31.

Lætântér, lætè, ἰδωσι. Cicero, lætanti animo. Lamprid. in Commodò, Quod Commodus lætante accepit.

Lætòr, aris, Gaudeo, delectationem capio, me oblecto, lætitiâ perfundor, lætitiâ percipio. ἄραπν samêach ὑψ. samêach ὑψ. ἄραπν, ἄραπν. GAL. S'éjouyr, prendre plaisir. ITAL. Allegrarfi, godere. GERM. Fröhlich sein/sich freuen. HISP. Alegyarse, haver prazer. ANGL. To rejoice, to be glad. ¶ Terent. in Heaut. Ego non tam meapte causa lætor, quam illius, quam ego scio honore quovis dignam. Conjungitur cum ablativo, idque vel cum præpositione, vel sine; & cum accusativo. Nam lætari dicimus de aliqua re, aliqua re, & aliquam rem: quamquam postremum dicatur rariùs. Cicero. 2. de finib. An. Cn. Pompeium censes tribus suis Consulibus triumphis, maximarum rerum gloria lætaturum fuisse, si sciret se in solitudine Ægyptiarum trucidatum iri? Idem ad Marcum, Vtrumque lætor: sine dolore corporis te fuisse, & animo valuisse. ¶ Invenitur etiam cum genitivo, Virg. lib. 11.

Ne veterum memini, lætor ve malorum.

¶ Hinc Collætor, simul lætor, συνήδουμαι.

Lætas, tis, participium. ἡδέως saméach ὡς sas. χαίρειν ἡδ' ἔδρω. GAL. Qui se rejoyt. ITAL. Che si allegra. GERM. Fröhlich/sich freuen. HISP. El que se alegrá. ANGL. He that is, glaid an rejoycet. Cicero pro Cluente. Itaque nubit Oppiano continuo Saffia lætanti animo, & spe optima confirmata. Vin' te faciam ex læto lætanti magis? Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1.

Lætantum Cicero pro lege Manilia, Atque illud in primis lætandum mihi esse video. Salust. Tamen lætandum magis quam dolendum casum tuum puto.

Lætabundus, Gell. c. 15. lib. 11. Abundè lætus.

Læto, as, Lætum facio, lætifico, læticia perfundo, læticiam & gaudium affero. ἡδέως simméach ὡς ἡδ' ἔδρω. GAL. Rendre joyeux/rejoyr. ITAL. Far allegro. GERM. Fröhlich machen/erfreuen. HISP. Alegria. ANGL. To make glaid. Accius Pelopidus, ut citat Nonius, Et te ut triplix lætanti bono. Antiquum est.

Lætifico, as, idem. ἡδέως simméach ὡς ἡδ' ἔδρω. ANGL. To mak glaid. Plaut. ita meum cor hæc anus lætificavit modò. Cic. 2. de nat. deor. Contrahit terram, tum vicissim lætificat, ut cum coelo hilarata videtur.

Lætificor, aris, deponens, Lætor, lætus sum, ἡδέως saméach ὡς sas. ἡδ' ἔδρω. GAL. Estre joyeux, s'ejouyr. ITAL. Essere allegro. GERM. Fröhlich sein. HISP. Ser alegre. ANGL. To rejoyce, to be glaid. Plaut. Aul. sc. 6. a. 4. Nunc eo alij lætificantur meo malo, & damno.

Lætificus, a, um, læticiam faciens. ἡδέως mesamméach. ἡδ' ἔδρω. GAL. Qui réjouyt. ITAL. Che rallegra. GERM. Das fröhlich macht. HISP. Que alegre. ANGL. That maked glaid. ut, Lætificæ vites, Cic. 1. Tusc. ex antiquo Poëta.

Lætifico, is, prisci dixerunt, pro lætus suo. ἡδέως simméach ὡς sas. GAL. Sifenna lib. 1. apud Nonium Marcel. Vtrumne dij culta erga se mortalium lætificant, an supernæ gentes humana negligant.

Lætitia, æ. Est exultatiò animi (ut definit Gell. lib. 2. c. 27.) cum gaudio efferentiore, propter eventum rerum expectatarum, gaudium, voluptas. ἡδέως simchah ἡδ' ἔδρω. GAL. Ließe, joye, réjouissance. ITAL. Læticia, allegrezza. GERM. Freud. HISP. Alegria. ANG. Glaidenesse, joyr. Cic. 4. Tusc. Læticia, opitio recens boni præsentis, in quo efferri rectum videatur. Et proprie læticia est, quum ita movetur animus, ut etiam ad exteriora egradiatur: & maxime in vultu: gaudium, quum animus exhilaratur aliqua re, neque tamen ad exteriora diffunditur ultra modum, ut facile læticiat. Non dicunt Stoici, Gaudium in sapientem cadere posse: læticiam non posse. Vide Gaudium. Cic. in Catil. Hic tu qua læticia perfructè? quibus gaudiis exultabis? quanta in voluptate bacchabere? Prosequi aliquem læticia, Quintil. lib. 5. c. 11. Læticiam dare, id est, præbere causam læticia. Cic. Pro Planicio, Cui tria gaudia, ter demeritas dem læticias. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 2. Item ut mea læticia lætus promiscua sis. Ibid. sc. 5. a. 4. Quid sit læticia, docet Gell. cap. 27. lib. 2.

Lætitudo, nis, Læticia. ἡδέως simchah ἡδ' ἔδρω. GAL. χαρμυσιών, χαρά. Accius in Bacchis, ut citat Nonius, Quanta in venandò affectus est lætitudine.

Lætitabilis, e, Læticia dignus. ἡδέως ἡδ' ἔδρω. GAL. De quoy on se réjouit, digne de réjouissance. ITAL. Degno che ogni uno si rallegrì. GERM. Frees wens vndt/ferudenreich. HISP. Cosa digna de alegria. ANGL. Vvhere of one is glaid. Cic. lib. 1. Tusc. Quod ut ita sit (nihil enim pugno) quid habet ista res, aut lætabile, aut gloriosum? Inde illætabilis, contraria significationis.

Lætamèn inètes, Fimus, qui per agros jactitur, quòd lætas, hoc est, pingues segetes faciat. ἡδέως domèn, ἡδ' ἔδρω. GAL. Fiers pour sumer la terre, fumier. ITAL. Letame. GERM. Mist (o man auff die acker thut. HISP. Effiercol, para estercolar la tierra. ANGL. Donge. Plin. lib. 18. cap. 16. Ipsumque pro lætamine est.

Lævā, æ, Manus sinistra dicitur. ἡδέως semól. GAL. La main senestre, ou gauche. ITAL. Mano sinistra, manca. GERM. Die lincke hand. HISP. La yzquierda mano. ANGL. The left hand. unde & Scævola nomen tractum est à Græco λαίός, quod sinistram significat. Cic. 4. Acad. Quum autem lævam manum admooveret, &c. Virg. 4. Aneid.

Lævam cunctà cohors remis ventisque petivit. Liv. 4. ab Vrbe, Dextera montibus, læva Tyberi amne septus.

Lævus, a, um, à Græco λαΐος. Sinister. ἡδέως semól ἡδ' ἔδρω. GAL. Gaucher, senestre. ITAL. Sinistro. GERM. Link. HISP. Sinestro d'yzquierdo. ANGL. Left handed, left. ut Læva manus, apud Cic. 1. Acad. Lævus humerus, Ovid. 9. Metam. Lævum cornu, Cæ. 3. Comm. Per translationem accipitur pro inauspicato & infelici, δυσωπιός. Virg. 1. Eclog.

Si mens non læva fuisset. Idem lib. 4. Georg.

Lævum Numina læva sinunt, auditque vocatus Apollo. Dextraque ut lævum teneat, dextrumque sinistra Miles, Tibull. lib. 4.

Seu quis dextera vellet, seu læva tueri. Idem lib. 4. Picus, cornix est, ab læva: corvus, parva ab dextra. Plaut. Asin. sc. 1. a. 2. Corvus mihi cantat ab læva manu Idem Aul. sc. 3. a. 4. Respice ad lævam. Idem Merc. sc. 4. a. 2. Abjicere coronam ad lævam manum. Idem Men. sc. 2. a. 3.

Barbara pars læva est. Ovid. Eleg. 10. lib. 1. Trist. Lævum tamen fulmen quum dicimus, prospèrū significamus, ἡδ' ἔδρω. propterea quòd quæ nobis sinistra sunt, superis sint dextra, ἡδ' ἔδρω. cælum in sedecim partes divisertunt: è quibus octo ab exortu sinistra, totidem è contrario appellaverunt dextris. Hinc omnia fulmina læva existimantur esse prospera: quoniam à læva parte mundi ortus est, sicut scribit Plinius. Et (ut autor est Cic. 2. de divinac.) optimum auspiciu habebatur apud Romanos, quod sinistram fuerat. Vnde Virgilius Antiquitatis consultissimus dixit,

Calepini Pars 1.

Intonuit lævum. quod felicitatem portendere credebatur. Ipsi Græci maiv dicunt pro stulto, ut Latini lævum. Horat.

O ego lævus, Qui purgo bilem verni sub temporis horam. Virg. Læpius eodem sensu.

Lævörstüm, versüs lævam, ἡδ' ἔδρω. GAL. Lævördes che leth side. Apul. verò, Florid. lib. 1. Cum igitur aquila eo sese extulit, nutu clementi lævorstüm, vel dextorstüm.

Lævüs, e, cum diphthongo in priore syllaba, Planus, politus, glaber, tactu mollis. ἡδέως chalák. ἡδ' ἔδρω. GAL. Vni, poli, aplani, doux an toucher. ITAL. Poliso, lisejo, dolce, molle. GERM. Glatt. HISP. Cosa lizada, polida, y sin pelos. ANGL. Light, plane, polished, smol elike. Virg. 7. Æn.

At lævum clypeum sublatis cornibus in Auro insignibat. Accipitur aliquando pro glabro & depilato. Idem s. Eclog. Et sape in lævi quassisset cornua fronte.

Tibull. lib. 1. Eleg. 8. al. 9. Charior est auro juvenis, cui lævia fulgent Ora, nec amplexus aspera barba terit. Quod neque sum credo flavus, nec pumice lævis, Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Ve Satyri lævisque senex tetigere, &c. Idem 3. Fast. (i. calvus Silenus.) Lævitas. Χ. asperitas. ἡδέως chelkáh. GAL. Vne douceur qui se sent en touchant quelque chose qui n'est point rude. ITAL. Vna ugua-lezza che da piacere toccando. GERM. Stette. HISP. Aquella lisura d rasura, ANGL. Smoothness, planeness, slighness. Tantum præstat imaginis artibus ad similitudinem referendum lævitas illa speculi fabra, & splendor opifex. Apul. Apolog. 1. Accipitur interdum lævitas pro lubrico Plin. lib. 2. c. 3. lævitate continuà lubricum corpus notatur. Celsus lib. 4. c. 16. Ex torminibus interdum intestinorum lævitas oritur, quæ continere nihil possunt, & quicquid assumptum est, imperfectum protinus reddunt. Cornut. in Pers. si inæqualitas lævitate offendit.

Lævör, is, gen. masc. Lævitas, Χ. Asperitas. ἡδέως chelkáh. GAL. Vne douceur qui se sent en touchant quelque chose qui n'est point rude. ITAL. Vna ugua-lezza che da piacere toccando. GERM. Stette. HISP. Aquella lisura d rasura, ANGL. Smoothness, planeness, slighness. Tantum præstat imaginis artibus ad similitudinem referendum lævitas illa speculi fabra, & splendor opifex. Apul. Apolog. 1. Accipitur interdum lævitas pro lubrico Plin. lib. 2. c. 3. lævitate continuà lubricum corpus notatur. Celsus lib. 4. c. 16. Ex torminibus interdum intestinorum lævitas oritur, quæ continere nihil possunt, & quicquid assumptum est, imperfectum protinus reddunt. Cornut. in Pers. si inæqualitas lævitate offendit.

Lævigo as, Complano, polio, quasi leve ago. ἡδέως hechelik ἡδ' ἔδρω. GAL. Aplanir, unir, polir. ITAL. Polire, spianare. GERM. Gleiten / glät mac / en. HISP. Alisar d'acipillar d'acicalar. ANGL. To make smoth and stike. Plin. Sunt quidam in eo genere molliores, qui & core lævigantur. Idem lib. 13. cap. 12. Scabritia chartæ lævigatur dente. Subducit & lævigat alvum faba. Gell. cap. 11. lib. 4.

Lævo, as, Lævigo. ἡδέως hechelik ἡδ' ἔδρω. GAL. Aplanir, unir, polir. ITAL. Polire, spianare. GERM. Gleiten / glät mac / en. HISP. Alisar d'acipillar d'acicalar. ANGL. To make smoth and stike. Plin. Sunt quidam in eo genere molliores, qui & core lævigantur. Idem lib. 13. cap. 12. Scabritia chartæ lævigatur dente. Subducit & lævigat alvum faba. Gell. cap. 11. lib. 4.

Pars teretes le vare manu, ac disponere mensur. Celsus, lævat, quæ exasperata sunt.

Lævätüs, tior, tissimus. Gell. lib. 17. cap. 8. Ad coëundum ideo videtur facilliora, quæ lævatiota, læviäque sunt.

Lägånium, i, ἡδέως rakik ἡδ' ἔδρω. GAL. Bigneu cu creper. ITAL. La signa. GERM. Ein gätung fuchlein oder in pastet. HISP. La sanna. ANGL. A pancake or fritter. Placenta genus ex farina aquä subacta, addito caseo, aliisque accondimentis, simul in pingui jure decoctis. Lagana (inquit Acron) sunt quedam quasi membranule ex farina & aqua, quæ jure pingui coctæ, & caseo, pipere, croco, cinnamoque conditæ, in cibis dantur.

Lagaria, λαγαρία. Magnæ Græciæ oppidum non procul à Thuriis Epei, & Phocensium opus.

Lägäritänus, a, um, ut vinum Lagaritanum, mite & dulce, & à Medicis mirifice commendatum. Autor Strab. lib. 6.

Lägäris, a, um, λαγαρός. laxus, ἡδ' ἔδρω. subinanis. Lägöös, λαγείος, genus uvæ, quæ & leporaria dicitur. Virg. lib. 1. Georgic.

Et passio Pfythia utilior, tenuisque lageos. Lägäti, λαγατοι. Versus dicuntur, qui medio claudicant pede, sicut myuri, qui postremo: & acephali, qui à brevi syllaba incipiunt. Ex Hermolao.

Lägënä, æ, δόν ἡδ' ἔδρω. Giphanius scribit lagena, quasi laguna, à lacuna, genus vasis testacei, ad vinum præcipue accomodatam. ἡδέως chemeth ὡς ἡδ' ἔδρω. GAL. Vn flacon, ou une bouteille. ITAL. Vn flasco d'barlet. GERM. Ein Idgel oder flasc. HISP. Bota de vino. ANGL. A flagon or botell. Colum. Omnis spurcicia cum spumis eximatur, quæ decocta quum tam crassa fuerit quam defrutum, refrigeretur, & bene picatis lagenis condatur. Plaut. in Cure. Quasi tu lagenam dicas, ubi vinum solet Chium esse. Martial. lib. 7.

Nulla catenatis pila est præcinctä lagenis. Lägüncülä, æ, diminutivum, Parva lagena. ἡδέως ἡδ' ἔδρω. ANGL. A little flagon. Plin. in Epigr. Proinde quum venabere, licebit, autore meo, ut panarium & lagunculam, sic etiam pugillares feras, Cic. Attic. lib. 6. In iis inventæ sunt quinque lagunculæ matronarum, &c. scd' imagnuncula est legendum.

Lageos, vitis & uvæ species. Virg. Æneid. 2. — tenuisque lageos.

Lagia, unum ex nominibus Desi insulæ, apud Plin. lib. 4. cap. 2.

Lagina, λαγία, oppidum Cariz: Gentile Lagineus, Laginites. Est & λαγίνοια, Vide Hecatesia.

Lägöis, λαγίσις, genus avis quæ leporinas habet carnes. Nam λαγίσις, apud Græcos lepus est. Est & genus piscis. Horat. 2. Satyr. 2.

Nec seavius, aut poterit peregrina juvare lagotus. Lagophthalmos, ... dicitur apud Celsum oculorum vitium, quum superior palpebra non descendit.

Lagopūs, ... GAL. Un certain oiseau ayant les pieds velus, comme ceux d'un lièvre. ITAL. Vccello co' i piedi pelesi como la lepre.

Lagotrophia, ... ANGL. A cunninger. Leporaria sunt, id est loca in quibus lepores aluntur.

Lagus, ... Pater fuit Ptolemæi successoris Alexandri, cui Philadelphus successit in regno.

Nobilitas varij proles clarissima Lagi, &c. Hinc Lagæus, a, um, vide Ptolem.

Lagusa, ... Insula est in mari Pamphylio, ex adverso Glauci fluvij.

Lagyræ, ... urbs est Tauricæ Cheritones, apud Ptol. lib. 3. c. 6.

Laiicus, a, um, ... Qui n'és point clerc, Laïc. ITAL. Che non è clericico.

Lais, idis ... Nomen proprium famosissimæ meretricis, quæ à scriptoribus Corinthia dicta est.

Laisus, sinus, vox barbara; unde laisovoerpire in sinum conicere.

Laius, filius fuit Labdaci Regis Thebarum, pater Oedipi qui Iocastam Creontis Thebani filiam uxorem duxit.

Ensem scptriferi spodium lacrymabile Laij. Reliqua vide in dictione Oedipus.

Lalæaniâ, Hispaniæ regio in tractu Tarraconensi.

Lalæanius, a, um, adject. ut vinum Lalætanum, magis copiâ, quàm bonitate laudatum.

Lalage, clamor, vociferatio. Lalax, agis, unde nomen proprium apud Horatium.

Lalasia, crustula Gl. A. L.

Lalasis, fluvius est Isauriæ, quæ Asiæ regio est, inter Ciliciam & Pamphyliam sita.

Lalisanda, ... urbs Isaurici: nunc dicitur Dalisanda.

Lalisio, nis, Pullus onagri. ... Vel ...

Dum tener est onager, solaque lalisio matre nascitur, hoc infans, sed breve nomen habet.

Lallare, Antiqui dixerunt pro dormire, de infantibus loquens: quod inde ductum inquit Cornutus.

Et similis regum pueris pappare minusum Posca, & iratus mamma lallare recusas?

Ex quo loco Persij antea malè hic legebatur, Lallare veteres dixit-

se pro lac sugere. Est enim à Persij sententia hoc alienum, & à Cornuto ejus interprete rejectum.

Lallus, i, Deus qui præerat Næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & pueros reddere cogunt.

Lama, æ, Aquarum collectio est, interprete Festo, quæ & lacuna dicitur.

Lama, piscina: vox Longobardica.

Lamboides, ... futura cranij, à figura literæ A sic dicta, occiput circumscribens.

Lambro, is, bi, tum, à sono illius actionis: ut læπωλα, λαπαζω.

Lambero, as, are. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 2. Me meo ludo lambras (i.) similibus jocos, ac salibus me petis, laceffis, profcindis, &c.

Lambit, atque puer qui lambrat ore placentas.

Lucan. lib. 8. cap. 17. Nam qui dentibus carent, aut lambunt cibos, aut integros hauriunt.

Attollitque globos flammæ, & sidera lambit.

Sic & Syllanum solito tibi lambere ferrum Durat, magne, sitis. (i. cruoris civilis.)

Interdum pro leviter alluere, Horat. lib. 1. Carm. od. 22.

Ponitur etiam aliquando pro circumdare, aut tegere. Pers. Sat. 1.

Palladiamque relinquo Pyrenem illis quorum imagines lambunt Hederæ sequaces.

Allambo compositum, vide suo loco.

Lambito, as, lambitavi, lambitatum, lambitare, frequentativum, Solinus cap. 25.

Lambotus, fluvius est Africæ, apud Strab.

Lambrus, fluvius in Cisalpina Gallia, quem Padus defert in mare Adriaticum.

Lameca, vel Lamecum, Lamego, urbs Lusitaniæ, ad Durium amnem sita sub M. Bracarensi.

Lamella, Vide Lamina.

Lamentor, aris, ab ἀλάμω, qui fuit infelix Calliopes soboles. lamentor, deploro, desleo, lachrymo, fleo, & ipsa voce dolorem ostendo.

Lamentari, aris, ab ἀλάμω, qui fuit infelix Calliopes soboles. lamentari, deploro, desleo, lachrymo, fleo, & ipsa voce dolorem ostendo.

Lamentatio, Est (ut Cicer. 4. Tusc. docet) ægritudo cum ejulatu.

Lamentatio, Est (ut Cicer. 4. Tusc. docet) ægritudo cum ejulatu.

Lamentatio, Est (ut Cicer. 4. Tusc. docet) ægritudo cum ejulatu.

Lamentatio, Est (ut Cicer. 4. Tusc. docet) ægritudo cum ejulatu.

Lamentatio, Est (ut Cicer. 4. Tusc. docet) ægritudo cum ejulatu.

Lamentatio, Est (ut Cicer. 4. Tusc. docet) ægritudo cum ejulatu.

Lamentatio, Est (ut Cicer. 4. Tusc. docet) ægritudo cum ejulatu.

Lamentatio, Est (ut Cicer. 4. Tusc. docet) ægritudo cum ejulatu.

Lamentatio, Est (ut Cicer. 4. Tusc. docet) ægritudo cum ejulatu.

Lamentatio, Est (ut Cicer. 4. Tusc. docet) ægritudo cum ejulatu.

Lamentatio, Est (ut Cicer. 4. Tusc. docet) ægritudo cum ejulatu.

Lamentatio, Est (ut Cicer. 4. Tusc. docet) ægritudo cum ejulatu.

vocabulum non idè usurpat , quòd sola ex omnibus aminicis , ve-
 rùm quòd præcipuè canescit lanugine.

Lanatiór, & lanatus. Plin. lib. 2. c. 20. Hi & folia ejus thymo similia
 tradunt, nisi quòd molliora sunt, & lanatiore canitic.

Lanæus, a, um, adjectivum. Quod est ex lana. *ἴλαστος*. GAL. De laine.
 ITAL. Di lana GERM. Wolstin. HISP. Cosa de lana. ANGL. Of wool or
 wollen. ut Pannus lanæus. Plaut. in Mil. — caucasiā habeas fer-
 rugineam. culturam ad oculos lanæam. Lanæum pallium. Cicer. de
 nat. deor. Lanæa vitta. Propert. lib. 3. eleg. 6. Lanæum latusculum, id
 est, latus mollissimum. Catull. ad Thallum. ¶ Lanæus lupus, piscis
 est Timavi fluvij, qui idcirco lanæus dicitur, quòd juxta huic flu-
 vium maxima ovium copia sit, uberrimisque lanarum proventus.
 Martial.

Lanæus Euganei lupus excipit ora Timavi.
 Equoreo dulces cum sale pastus aquas.

Lanificiū, ij, Lana, vel lanæ proventus. *ἴλασις*. GAL. Laine, ou l'art &
 de rendre d'elle. ITAL. Lana, pratica d'arte di lana. GERM. Wolwoerck.
 HISP. Lana, provecho d'arte de lana. ANGL. Working of wooll, the craft
 of making cloth. Plin. lib. 6. c. 17. Primi sunt hominum qui noscan-
 tur: Seres, lanicio sylvarum nobiles, perfusam aqua depectentes
 frondium canitiem. Virg. 3. Georg.
 Si tibi lanificium, cura primium æstera sylva,
 Lappaque tribulique absint.
 Vbi Servius, Lana, inquit, dicimus & lanificium: quemadmodum fuga,
 & effugium.

Lanificiū, ij, Lanæ opificium. *ἴλασις, ἱλασία*. GAL. L'art d'ap-
 préter, ou coustrez la laine. ITAL. Lanificio. GERM. Wolwoerck / arbeit
 mit der wollen. HISP. Aquella obra de lana. ANGL. Spindand and card-
 ing, the art of making cloth. Plin. Jun. de Viris Illustr. Exinde Col-
 latiam petunt, Lucretiam inter ancillas in lanificio offendunt. Col.
 lib. 12. in proximo. Nunc verò quum pleræque sic luxu & inertia dis-
 fluunt, ut ne lanificij quidem curam suscipere dignentur. Sueton. de
 Aug. cap. 9.

Lanificus, qui lanæ artem exercet. *ἴλασις, ἱλασις*. GAL. Qui
 besongne, qui travaille de laine. ITAL. Lanaiuolo. GERM. Wollen spin-
 ner oder wäber. HISP. El que obra lana. ANGL. That worketh wooll. J.
 Martial. lib. 6.
 Si mihi lanifica ducunt non pulla sorores
 Stamina, nec surdos vox habet ista deos.
 Manum lanificam imponere pensis, Tibul. lib. 2. eleg. 1. Artis lanificæ
 doctissimus, Claudian. 2. in Eutrop.

Lanifer, a, um, quod lanam fert, lanicure, lanigerum. *ἴλαφόρος*. GAL.
 Qui porte laine. ITAL. Che porta lana. GERM. Das wollen tregt.
 HISP. Cosa que trae lana. ANGL. That beareth wooll. ut laniferæ ar-
 bores, Plin. lib. 13. cap. 14. Æthiopia Ægypto contermina insignes
 arbores non habent, præter laniferas.

Lanigér, a, um, quod lanam fert, lanifer, *ἴλαφόρος*. Eiusdem insulæ, in-
 quit Plin. lib. 12. c. 10. excelsoe suggestu lanigeræ arbores alio
 modo quàm Serum. Virg. 3. Georg.
 Lanigeros agitare greges, hirsque capellas.
 Idem lib. 3. Æneid.
 Lanigera comitantur oves, &c.

Lanipendia, quæ lanearum vestium textoribus lanam pendit ac distri-
 buit. Pompon. in l. 31. in prin. D. de donat. inter vir. & uxor. Neque
 impedire quòd in ea re uxor tanquam lanipendia fuerit, & viri ne-
 gotium procuraret.

Lanoculus, qui lana regit oculi vitium, inquit Festus.

Lanosus, a, um, Lanæ abundans. *ἴλαστος*. GAL. Lanu, couvert de laine.
 ITAL. Lanoso. GERM. Voll wollen/wolltchtig. HISP. Lanudo. ANGL.
 Full of wooll. Col. lib. 7. cap. 3. Eliges bimam, vasti corporis, cervicæ
 proluxa, prolixi villi, nec asperi, lanosi, & ampli uteri.

Lanaria, æ, Herba est quam vulgus Saponariam appellat, inde nomen
 habens, quòd lanæ, quæ ob pinguedinem colorem recipere non pos-
 sunt, ejus succo eluantur *ἴλαριον* Plin. lib. 24. cap. 18. Herba lanaria
 ovibus jejunis data, lactis abundantiam facit.

LANCEA, æ, à λόγχη, venabulum & hoc à λασχανω. Hasta longa, quali &
 equites & pedites utuntur. *ἴλατις* ebanis ἴππον kon. λόγχη. GAL. Vae
 lance, picque ou javeline. ITAL. Lancia. GERM. Ein glan / ein schaffelin.
 HISP. Lança, arma para pelear. ANGL. A speare or javeline. J. Teli
 genus longissimum, teste Gell. c. 25 lib. 10. quod quidam à ferri la-
 titudine, alij à Græco λόγχη deductum putant. Gell. tamen lib. 15.
 l. 30. Hispanicam vocem esse affirmat. Plin. lib. 15. cap. 30. de lauro
 loquens, Romanis præcipuè lætitiæ victoriarumque nuntia addi-
 tur literis & militum lanceis, pilisque falces Imperatorem decorat,
 &c. Tacitus, Disjectam fluitantemque testudinem lanceis, contif-
 que testabantur, donec disjecta compage scutorum exangues pro-
 sternentur. Lucan. lib. 6.
 Nulla fuit non certa manus, non lancea felix.
 Festus auctor est, lanceam olim à Lucullis vocatam fuisse lucul-
 leam. ¶ Lanciam etiam Budæus dicit esse spiculum venabuli, vel
 jaculi.

Lancœolâ, diminutivum, cum accentu in antepenultima, Parva lancea.
ἴλασσιον. GAL. Petite lancee. ITAL. Lanciola lancisa. GERM. Ein klein
 glan/spießlein. HISP. Pequena lança, lanceta. ANGL. A liste speare or pic-
 ke. J. Agnosce Calepini verbum, cujus nullum exemplum apud ido-
 neos scriptores extat.

Lancærius, ij, qui lanceam gerit. *ἴλαξφορος*. GAL. Lancier ou piquier.
 ITAL. Che porta lancisa. GERM. Der ein glän oder spieß sūrt / ein lanço
 fnecht. HISP. El lancero. ANGL. That beareth aspeare. J. Lancerarij
 sunt ex Tranq. inquit Bud. qui vulgò Picarij, quasi spicularij di-
 cuntur.

Lancæatûs, a, um, Lanceâ armatus. *ἴλαχάτος*. GAL. Armé & garny
 de lance. ITAL. Chi a lancisa, amaro di lancisa. GERM. Mit einem glän
 oder spieß gewapnet. HISP. Armado de lança, alanceado. ANGL. Ar-
 med, with a speare. J. Lancæati etiam dicuntur, qui ictu lanceæ ne-
 cantur. *ἴλας Firmis*. Quicumque habuerint horoscopum in XXI.
 parte Tauri, lancæati morientur.

LANCES, vasa lata & rotunda minus excavata quàm patinæ, cui caro
 tam rosta, quàm elixa apponitur. *ἴ λάρωχ* *lehároch*. *μοροψιδις, πικ-
 κισ*. GAL. Grands plats, ou grandes esuelles. ITAL. Fiatti grandi. GER.
 Weite und flache blatten oder teller. HISP. Platos grandes. ANG. Great
 broade plates, charges or pottagers. J. Plaut. in Amph. Interea dum
 isti certant, in popinam divertendum est mihi: lances detergam om-
 nes, omnesque trullas hautiam. Idem *Curc. sc. 3. a. 2*. In carnario for-
 tasse dicis (pernam & glandem esse.) In lancibus. Plin. lib. 33. Lan-
 ces è centenis licris argenti supra quingentas numero Romæ fuisse
 constat. Horat. 2. Serm. satyr. 4.
 Et ligna nutritus glande rotundas
 Curvet aper lances.
 ¶ Dicitur & in singulari Lanx, lancia, à λόγχη: vel à Lix: vel etiam
 à Lax. Juvenal. Satyr. 5.
 Aspice quàm magno distendat pectore lancem.
 ¶ Lances etiam in libra dicuntur duo illa vascula, lancium escaria-
 rum similitudine, in quorum altero pondus, in altero verò res
 ponderanda ponitur: unde & balances dictæ sunt, quòd duas ha-
 beant lances. *ἴ τὰ τάλαντα, ἴ τὰ βάλλης*. GAL. Bassins de balance. ITAL.
 Scodelle della balanza. GERM. Die waagschüssel. HISP. La escudilla de
 balança. ANG. The basins of a balance. J. Cic. lib. 3. de fin. Virtutis autem
 amplitudinem quasi in altera libræ lance ponere. Persius Sat. 4.
 Scis etenim justum gemina suspendere lance
 Ancipitus libra.
 Gell. cap. 18. lib. 11. Per lancem & licium concepta furta. ¶ Lancem
 etiam vas esse rebus divinis aptum, docet Aufonius in monosylla-
 bis, Thuribula, & patera: qua tertio vasa dicuntur lanx. Furtum per
 lancem & licium. Vide in voce Licium.

Lance & licio dicebatur apud antiquos, quia qui furtum ibat quære-
 re in domo aliena, licio cinctus intrabat, lancemque ante ocu-
 los tenebat, propter matrum familiæ, aut virginum præsentiam.
 Fest.

Lancino, as, Laceror, vexo. *ἴ λανκώ* *parák λανκώ* *himeir* *λανκώ* *βι-
 πρισχ* *δρασ* *parás* *δυνάμιω, καὶ λαλάω*. GAL. Poindre, piquer, déchiner,
 ITAL. Lacerare. GERM. Stechen, zerreißen. HISP. Despedazar. ANGL. To
 vent, to prick, to trust to throoe. Plin. lib. 11. cap. 34. al. 33. Est & volu-
 cre canibus peculiare suum malum, aures maximè lancinans quæ
 defendi morfu non queunt. Senec. Aliam inter leges celebrisque spe-
 ctacula fori lancinavit. ¶ Bona lancinata sunt. Catull. in Jul. Caf.
 Senec. epist. 32. Diducere in particulas & lancinare vitæ.
 Lancianum, Lanciano, V. A. regni Neapolitani.

Landavium, urbs Palatini ducatus. *ἴ λανδαυω*.

Landeshuta, Landesperga, Landunum, omnes in ducatu Bavarie
 urbes.

Landgravij, marchgravij, regionum, aut limitum comites, *VWolf*.

Landula, alanda, genus avis est. *Ver. diæt*.

Lanerum, vestimenti genus ex lana succida confectum. *ειδύτιον*.
 Fest.

Langa, æ. A Græcorum quibusdam animalis genus creditum est, quod
 & languriam appellatur, circa Padum Italiæ fluvium vitam agens:
 cujus urinam Zenothemis in electrum putavit concretescere: quod
 tamen falsum esse constat, ut pleræque omnia quæ Græci scripto-
 res de tota electri ratione prodiderunt. Plin. lib. 37. c. 2. Alij dicunt
 langurium, & esse in Italia bestias langurias. Zenothemis langat
 vocat eadem, & circa Padum iis vitam affirmat.

Langia, fons in Nemea sylvæ, postea Archemorus dictus, ab Hypsipy-
 les alumnis, quem cum illa, Argivis fontem hunc ostensura, in
 gramine reliquisset, serpens interemit. Stat. lib. 4. Thebaid.
 Hac quoque secreta nutrit langia sub umbra:
 Non dum illi rapitus dederat lacrymabile nomen
 Archemorus.

Languedoca, Languedoc, regni Galliæ provincia, à Visigothis, id est,
 Occidentalibus Gothis, Gophia dicta, vulgò Langotobia: id est, ta-
 ra Gothorum: hinc corrupta vox Languedoc, pro Langotob.

Langula, species patinæ, sive catini est, *Varroni* latior, unde & langulam
 dictam putat.

LANGVOR, is, defectio virium, & remissio vigoris, & tam de corpore,
 quàm de animo dicitur, debilitas, infirmitas. *ἴ νν* *devai* *πινω*
μαδύτῃ. *μάκουσις, πάσις, παρακμή*. GAL. Languour, deffailance
 de force. ITAL. Languidoza, il languire. GERM. Trafftlose / schwach-
 heit, unvornöglichtheit. HISP. Flaqueza, condolencia. ANGL. Faintness,
 weakness, infirmity. J. Senec. cap. 25. de tranq. Hebetatio & lan-
 guor animorum ex assiduitate laboris. Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 3*. Dabitur
 ibi lectus, ubi tu, &c. usque ad languorem. (dormias, sup. vel quid
 simile.) Cic. de Divin. 1. Animus quum præ languore corporis nec
 membris uti, nec sensibus potest, incidit in varia visa & insecuta.
 Idem 4. Philipp. Expectatio legatorum quantum languoris affertat
 animis quis non videt? Et lib. 1. Offic. Nihil autem magis cavend-
 dum est senectuti, quàm ne languori se desidæque dedat. Plaut. in
Asinar. sc. 2. a. 3. pro lassitudine posuit, quum ait:
 Vbi sape ad languorem tua divitia dederis octo
 Validos lectores, ulmeu affectos lentis virgus.

Languēs, es, ui, olim languéo. ab Hebr. *Laah*. Deficio, infirmus sum,
 dissolvo, debilitor, infirmor. *ἴ νν* *נחלבלב* *נחלבלב* *נחלבלב*
נחלבלב. *נחלבלב*. GAL. Languir, venir en languour, deffailir. ITAL. Languire, essere debile. GERM.
 Schwach sein / abnehmen. HISP. Enflaquearse. ANGL. To faynte, to
 lo se his strenge. J. ut languens vox, apud Cic. 1. Offic. Idem in *Pison*.
 Quanquam languet juvenus, nec perinde, atque debet in laudis &
 gloriæ cupiditate versatur Idem 1. Philippica. Quumque languorem
 è vita & mihi met displicerem, nisi, &c. ¶ Interdum ponitur pro
 timere. Salust. in *Castrina*. Quanto vos attentius ea ageris, tantò il-
 lis infirmior erit animus: si paulum modò vos languere viderint,
 jam omnes feroces aderunt. ¶ Interdum pro otiosum esse. *ἴ νν*
ἴ νν. *ἴ νν*. *ἴ νν*. *ἴ νν*. *ἴ νν*. *ἴ νν*. *ἴ νν*. *ἴ νν*. *ἴ νν*. *ἴ νν*. *ἴ νν*. *ἴ νν*.
 Idem 4. Philipp. Sæpe si pauci adjuvarent, languentibus alijs. in
 cutiam impetum facturum. ¶ Huius verbi composita sunt, Elan-
 guéo, *ἴ νν*, à quo elanguesco, quod est, valde debilitor. *πικρῆσις*.
 Relan

Relanguere, à quo relanguesco, in languorem recido. Ovid. lib. 6. Mutam.

Imposito fratri moribunda relanguit ore.

Claudian. lib. 1. Relanguere, pro remissum esse, posuit.

vix ille perevit.

Erubuitque preces, animisque relanguit atrox.

Languescere, Languidus, infirmus, & debilis fio. ξηληθη necláh ἤληθη umláti ἱρηρή. GAL. Tomber en languueur, languir, perdre cœur, defaillir. ITAL. Divenir languido, languire. GERM. Mád oder maglosz werden / trasslosz werden. HISP. Enflaquecerse. ANGL. To waxe faynte or feble. } Cic. in Cat. Orat. metuo ne languescat senectute, Ovid. Eleg. 3. Trist.

Nec mea consuetudo languescunt corpora lecto.

¶ Aliò transtulit Virg. lib. 11.

Purpureis veluti, quum stas succisus aratro.

Languescit moriens.

Languescere colore in luteum. Plin. lib. 27. cap. 13.

Languescio, Languorem afferere, sive languere facio. ξηληθη ἱρηρή μω. GAL. Faire languir. ITAL. Far languire. GERM. Mád oder trasslosz machen. HISP. Enflaquecer à otro. ANGL. To mak feble or ayne. Cic. de legib. Incitare languentes & languescere excitatos.

Languidus, a, um, Remissus, debilis, infirmus. ξηληθη ἱρηρή ἕληθη ἱρηρή umláti ἱρηρή. GAL. Qui languit, languoureux, lasche. ITAL. Languido. GERM. Trasslosz / Achwach / blöd / matt. HISP. Flaco, por dolencia. ANGL. weak, feble, faynte. } Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Languidus in pratis gramina carpit aquum.

Tibull. lib. 4.

Languida non noster peragit labor otia.

Ovid. 5. Fast.

— violas arere videres

Filique puniceae languida facta croci

Cic. in Catil. Qui accubantes in conviviis, complexi mulieres impudicas, vino languidi, confecti cibo, serti redimiti, unguentis oblici, debilitati stupris eructant sermonibus suis cædem bonorum atque urbis incendia. Senec. epist. 54. Languidum mare (mox æqualitas.)

Languidulus, a, um, diminut. ξηληθη ἱρηρή. GAL. Un peu languoureux. ITAL. Un poco languido. GERM. Träglichtig / lampechtig. HISP. Flaco un poco. ANGL. Somewhat faynte. } ut Somni languiduli, Catull. Argen.

Languidè, adverb. Cunctanter, otiosè, negligentè. ξηληθη ἱρηρή. GAL. Lafchement, languoreusement. ITAL. Languidamente. GERM. Gemächlich / unfruchtlich / faullich. HISP. Flacamente. ANGL. Febleite, without quickness, or spirit. } Colum. lib. 11. cap. 1. Hoc igitur custodire oportet villicum, ne statim à prima luce familia cunctanter & languidè procedat. Cæl. lib. 7. bell. Gall. Quòd paulò incautiùs custodias in muro dispositas videbat, suos quoque languidiùs in opere versari jussit, & quid fieri vellet ostendit. Senec. cap. 9. lib. 19. de consol. ad Marc. Languidius incurrunt provisà.

Languidum, quidam ex Græcis scriptoribus succinum appellarunt, quod putarent circa Padum fluvium bestias quasdam esse, languitias sive langas appellatas, quatum urinam existimabant in succinum concretere. Vide Plin. lib. 37. cap. 2.

Laniger, vide Lana.

Lanius, ij, seu Lanio, nis qui carnes vendit : à laniandis pecoribus, quòd eas concidit. ξηληθη ἱρηρή. GAL. Boucher. ITAL. Beccario. GERM. Ein menzger. HISP. El carnice-ro. ANGL. A butcher. } Plaut. Capt. sc. 2. a. 4. Quanta laniis lassitudo ? quanta porcemnariis ? Varro 2. de re rust. cap. 5. Lanij qui ad cultum bovem emunt. Terent. Eunuch. Concurrunt læti mihi obviam cupedinarij, cetarij, lanij, coqui. Lanij concinnant liberis orbas oves. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Lanij æmuli lenonum, quia Jurejurando malo rem quarunt. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Lanios arcessant duos cum tintinnabulis. Ibid. Arcesse hostias, victimas, lanios, &c.

Lanièna, æ, Officina in qua laniantur, ac vendunt carnes. ξηληθη ἱρηρή. GAL. Boucherie. ITAL. Beccaria. GERM. Ein menz oder schol. HISP. La carniceria. ANGL. A slaughter house. } Plin. in Epist. Per myropolia & lanienas, circumque argentarias rogitando sum raucus factus. ¶ Accipitur etiam pro ipsa laceratione : à laniando, ξηληθη ἱρηρή.

Lanica, æ, idem quod laniena. Liv. lib. 4. dec. 5. Lanicæque tabernas conjunctas in publicum emit.

Lanificus, ξηληθη ἱρηρή. Onom. i. e. qui lanæ artem exercet.

Lanificus, ξηληθη ἱρηρή. Onom. i. e. qui lanæ artem exercet.

Lanionus, a, um, id est lanionius.

Laniflor, qui lanas eluit.

Laniōnus, a, um, quod ad lanium pertinet. ξηληθη ἱρηρή. GAL. Appartenant à butcher. ITAL. Pertinente à beccario. GERM. Das zu dem menzger gehôret. HISP. Pertinente à carnice-ro. ANGL. That belongeth to à butcher. } Vnde Lanionio more, ξηληθη ἱρηρή. Et Lanionia mensæ, in quibus scinditur caro. Suet. in Claud. Carnificem statim acciti cum machæa mensæque lanionia flagiravit.

Laniō, as, à Lanca. Scindo, lacro, diripio. ξηληθη ἱρηρή. GAL. Déchirer, dépecer. ITAL. Fendere, stracciare. GERM. Zerstückeln / zerhaswen / zerreißen. HISP. Hender, despedaçar como carne. ANGL. To rent, to quarter, to cull in pieces. } Virg. lib. 3. Georg.

— ipsique suos iam morte sub agra

Disissos nudos laniabant dentibus artus.

Liv. 2. bell. Maced. Et Formiis, duo lupi oppidum ingressi, obvios aliquot laniaverant.

Laniatio, laniatus. Senec. 2. de Clementia, Et nullum certius quam quod in cædes hominum, & laniationes pervenit.

Laniatus, a, um, particip. Laceratus, discerptus. ξηληθη ἱρηρή. ni-

traph. ημω μδφ. GAL. Déchiré, dépecé. ITAL. Stracciato / sdranato, squarciato. GERM. Zerharwen oder zerreißen. HISP. Despedaçado. ANGL. Rent, or, tordèd in pieces. } Virg. 12. Aeneid.

Et roscas laniata genus,

Classis laniata. Ovid. Epist. 7. Capillos laniata. Idem Epist. 14. Hujus compositum est. Dilanio, dissecò, divello. ξηληθη ἱρηρή.

Laniatus, us ui, Ipse actus laniandi. ξηληθη ἱρηρή. GAL. Déchirement, dépecement, équarterell. ment. ITAL. Laniato. GERM. Zerharwung / zerreißen. HISP. Obra de despedaçar como carne. ANGL. A renting or tearing in pieces. } Cic. 1. Tusc. Quid igitur mihi ferarum laniatus oberit nihil sentienti? Plin. lib. 8. cap. 40. Laniatusque & larratu adactum, ut cogereturi fateri scelus.

Laniarius, ij, Lanienæ. ξηληθη ἱρηρή. GAL. Boucherie. ITAL. Beccaria. GERM. Ein menz oder schol. HISP. La carniceria. ANGL. A slaughter house or houchers shoppe. } Varr. 2. de re rust. cap. 4. Ignavum & sumptuosum esse qui succidiam in carnario suspenderit potius ab laniario, quam ex domestico fundo.

Lanipendius, qui lanas pendit, ponderat.

Lanipendia mulier, quæ lanam lanificis præbet, totiusque lanificij curam gerit.

Lanista, præfecti ludi gladiatorij, magistri qui gladiatores instituebant, exercebantque ad mutuam lanienam. ξηληθη ἱρηρή. GAL. Maîtres d'escrimes. ITAL. Maestri di schermire. GERM. Fechtmeister. HISP. Maestros que enseñan à esgrimir. ANGL. A maister, in faises of armes, which teacheth to play with the sword. } Lanistarum familia, Suet. in August. c. 42. Hi familias habent domi ad gladiatoriam exercendam : quas instituere, & mox paratas vendere solebant munerationis. Juvenal. Satyr. 3.

Hic plaudat nitidi præconis filius inter

Pinnirapi cultos juvenes, juvenisque lanista.

¶ Hinc lanistæ avium, dicti sunt à Columella qui aves certaminibus præparabant.

Lanitium, Virg. & lanicia Laberio, lanæ proventus.

Lanias, & lanius, qui carnes pecorum concidit & vendit.

Lano, as. ξηληθη ἱρηρή. Onom.

Lanoculus, qui lanæ tegit oculi vitium. Fest.

Lanterna, pro laterna.

Lanugo, inis, Tenera quasi lanæ cujusdam mollities, qualis in adolescentis genis, & in pomis quibusdam cernitur. ξηληθη ἱρηρή. GAL. Poil folet, barbe qui commence à venir. ITAL. Prima barba, lanugine. GERM. Das erste und zarte barthaar / gauchhaar. Item, Die wollen an etlichen fruchten. HISP. El bello, fluccos, primera barba. ANGL. The downe feathers such as we see in pigeons with en thay ar hathched the mos sinesse in fruites. } Col. lib. 4. Lanatam quoque amincam quidam maximè probant : quæ hoc vocabulum non ideo usurpat, quòd sola ex omnibus aminicis, verùm quòd præcipuè canescit lanugine.

¶ Ponitur aliquando pro scrobe, Idem lib. 4. cap. 29. Nulla interveniente lanugine, quam excitabat antiqua terebra. Lanuginem excipiebant propinqui. Suet. in Neron. c. 34. Id instituisse à prima lanugine. Idem in Othon. cap. 12. ¶ Lanugo maris, est spuma arida maris, salsa aspergo.

Lanuginosus, adject. ξηληθη ἱρηρή. GAL. Qui a force barbe folette, force cotton, ou mousse. ITAL. Chi a musco sottile. GERM. Der wit zarte haar hatt. HISP. Cosa llena de fluccos o vellos. ANGL. Full of cotton. } Plin. lib. 22. cap. 20. Est & alia similis pseudanchusa ob id appellata, à quibusdam verò, enchusa, aut doris, & multis aliis nominibus, lanuginosior. & minus pinguis.

Lanuvium, oppidum erat Latij in via Appia, è quo prospectus patebat maris, & Antij. Hujus oppidi frequens est mentio apud Cic. in orat. pro Milone, Vulgò Indivina.

Lanuvium, obscæna mulierum pars, veluti quadam lanugine hirta. Propert. Turn.

Lanuvinus, a, um, quod est ex lanuvio: ut Colei lanuvini, Cic. Pato lib. 9. Honetti colei lanuvini ; Cliternini, non honesti.

Lanx, cis, vide supra Lances.

Laoçoon, λαοçων. Filius fuit Priami ex Hecuba & Apollinis Thymbrei sacerdos, qui primus hastam in equum ligneum torfit : ob quod factum Virg. 2. Aeneid, ait, ipsum cum duobus filiis petiisse. Primus ibi ante omnes magna comitante cetera, Laocoon ardens summa decurrit ab arce. &c.

Laodamantia, λαοδομάντεια. Insula in Libya. Fortassis autem à Laomedonte Troiano Laomedontia dicebatur. Hinc Gentilia Laodamantides, & Laodamantites, Steph.

Laodamas, λαοδομάς. Halius & Clytoneus, filij fuere Alcinoi regis & Aretes : ut scribit Homer. Odyss. lib. 18.

Laodamia, λαοδομεία. Bellerophontis fuit filia ex Achemene conjugè, cujus amore correptus Jupiter cum ea concubuit, suscepitque Sarpedonem, qui postea Lyciæ rex factus est. Verùm quum Bellerophon rerum successu elatus, in cælum evolare conaretur, Jupiter hominis temeritatem agrè ferens, æstrum illi immisit, quo tergitatus equus, sessorem excussit. Diana quoque Laodamie infensa, suis eam telis confixit. Homer. 6. Iliad. ¶ Altera fuit Laodamia Acasti & Laodothæ filia, quæ tanto amore Protefilaum virum suum adamavit, ut quum ab Hectore occisum cognovisset, superstes ei esse noluerit. Priusquam tamen interiret, in solatium mæroris optaverat ut mortui umbram videret : qua visa in illius amplexibus expiravit. Ovid. Epist. 10.

Mittit & optat amans, quòd mittitur ire salutem

Amonis, Amonia Laodamia viro.

Laodiceæ, λαοδικεία. Priami fuit filia & Hecubæ, quæ Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupsit. ¶ Alia fuit Agamemnonis, filia, quam pater cum Chrysothemæ & Iphigenia, seu Iphianassa, Achilli obtulit, ut ex eis quam vellet, uxorem eligeret.

Laodiceia, λαοδικεία. Urbs celeberrima in Asia i yco flumini imposita, primò Diospolis appellata, dein Rhoas, & postremò Laodicea. Hæc urbs præ cæteris Asiæ urbibus multis clarissimis civibus est nobilitata. Ex quibus fuit Hero, qui hæreditatem populo divisit supra

duo millia talentorum, & multis donis civitatem exornavit. Postea Zeno orator, & Polemo ejus filius, qui ob res fortiter gestas prius ab Antonio, postea ab Augusto ad regiae dignitatis fastigium e-

Lāōdōcūs, λαοδόκος, teste Homero lib. Iliad. 4. Antenoris Troiani filius, in cujus formam transfigurata Pallas, intulit se in acies Troianorum, ut Pandarum invenire posset, quod ei suaderet ut sagitta Menelaum confoderet.

Lāōmēdōn, λαομέδων. Rex fuit Troiae, Ili filius, qui quum de aedificandis Troiae moenibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotij dedit, pactus mercedem, quam mox extructis moenibus se soluturum jurejurando affirmavit. Verum perfecto opere Laomedon perjurus pactam mercedem negavit: propter quod dij irati, Neptunus aquam, Apollo pestem urbi immisit. Duplici igitur calamitate affectus Laomedon de remedio oraculum consuluit: responsum est, non aliter deos placari posse, quam si singulis annis virgo Troiana Ceto dilaceranda exponeretur. Institutum itaque est virginem quotannis exponi, eamque sorte eligi. Sed quum tandem fors in Hesionem (quam tamen alij solam ab Apolline & Neptuno exoptulata tradunt) Laomedontis filiam cecidisset, & jam scopulo alligata monstrum expectaret: Hercules forte illac transiens, liberaturum se filiam Laomedonti pollicitus est, si equos divino femine procreatos, quos habere eum constabat, in praemium sibi traderet. Hunc igitur in modum pactioe facta, Hercules interfecta bellua, virginem liberavit. Sed quum Laomedon promissis non staret, indignatus Hercules, collecto undequaque exercitu, Hium expugnavit, Laomedontem occidit, Hesionem Telamoni uxorem dedit, quod primus murum conscendisset, Priamum ejus filium captivum abduxit, qui postea auro a vicariis redemptus fuit, ideoque λαὸν ἔσπασεν, hoc est, a redimendo nomen obtinuit.

Lāōmēdōntiādēs, patronymicum, λαομέδοντιάδης. Virg. lib. 8.

Laomedontiadem Priamum Salamina petentem.

Vbi additur, a, ut in multis aliis, ut commodius ingrediatur carmen heroicum, sicut Anchisiades, Telamoniades. Aliquando subtrahitur syllaba, ut Athemides, pro Athemonides, Deucalides, pro Deucalinides.

Lāōmēdōntēus, λαομέδοντες, adjectivum deductum à Laomedonte Troianorum rege. Virg. 4. Aeneid.

— necdum

Laomedontea sentis perjurium gentis.

Laonome, Λαονόμη, Galliarum ex Odædoco filiam peperit, qui locrum urbi nomen dedit. Steph.

Laoplanus, dæmon popularis, impostor. Bud.

Lapaiza, vide Granatza.

Lapas, atis, secundum magistrum in historiis est cibus ex oleribus confectus.

Lāpāthum, ξ λάπαθον. ANGL. A doche. } herba est acidi saporis, quæ à Latinis Rumex appellatur. Multæ autem sunt lapathi species, quas vide apud Plin. lib. 20. cap. 21.

Lapatzas, vestis principum Constantinop. Codin.

Laperfæ, Λαπίριαι, dicti sunt Castor & Pollux, Jovis filij, ab eo quod Lanagri Laconici urbem expugnaverint.

Lapethos, Λαπέθος, Cypri insulae oppidum est, portum habens & navigia. Meminit ejus Plin. lib. 5. c. 31.

Lāpēs, idis à λάς: vulgò quasi lapides. ξ ἰσθὲν ἐπὶ τὸν σέλαθ GAL. Pierre. ITAL. Pietra, sasso. GERM. Ein stein. HISP. Piedra. ANGL. A stone. } Quem Græci λίθος vocant: à nonnullis ita distinguitur à saxo, ut lapis mitior sit, minorque, ac tenerior: saxum majus, asperius, duriusque. Hinc gemmæ lapides, non saxa dicuntur. Plin. lib. 36. cap. 18. Nusquam hic utilior, quam in Italia gignitur; lapisque, non saxum est. Idem, Est & viridis lapis, vehementer igni resistens, sed nusquam copiosus: & ubi invenitur, lapis, non saxum est. Sed hæc profectò differentia non videtur cum Plinio convenire, qui non magnitudine distinguit saxum à lapide. Nam etiam columnas ex uno lapide fieri, & Laocoontis statuam ex uno lapide excisam fuisse affirmat. Videtur itaque magis dicendum, saxum esse, quod ex rupibus, vel lapidicinis excinditur: lapidem, qui è terra effoditur. Lapide excutunt clavum (compedum.) Plaut. Menach. sc. ... Desine verberare lapidem ne perdas manum. (i. homo stolidus, stupidus, durus.) Idem Curt. sc. 3. a. 1. Cerebrum mihi excutunt dicta tua, lapides loqueris soror. Plaut. Aul. sc. 3. a. 1. Illic nos insectabit lapidibus (de furioso.) Idem Capt. sc. 4. a. 3. Nam me illuc ducis ubi lapis lapidem terit? (de mola.) Idem Asin. sc. 1. a. 1. Nimis velim lapidem cui illi Speculo diminuat caput. Idem Most. sc. 3. a. 1. Lapidēs octonos quotidie effodere. Idem Capt. sc. 5. a. 3. Item, lapides eximere, ibidem. } Item, Jovem lapidem jurare, Jusjurandum sanctissimum. Gell. cap. 21. lib. 1. } Et quoniam apud veteres lapidibus milliaria designabantur, ponitur quandoque lapis pro milliario. Vnde legimus ad tertium, ad quartum lapidem. Ovid. 2. Fastor.

Sæcra videt fieri sextus ab urbe lapis.

Et apud Livium, lapis, & mille passus, sæpè pro eodem. } De lapide emptos quoque dicimus, qui publica auctione à præcone erant venditi. Nam prisco more præcones ex lapide & loco altiore facere præconium solebant: ubi mancipia quoque venalia, præconis voce proclamabantur. Col. lib. 4. Non tamen excedunt septem jugera, unius operam vinitoris, quem vulgus quidem parvi æris, vel de lapide noxium posse comparari putat. Cicer. in Pisonem, Tribunus de lapide emptos esse ait, qui mercede potestatem vendebant, suoque imperio in gratiam eorum qui dabant, abutebantur: significat autem homines vilissimos, alludens ad venditionem præconum, quæ è lapide fieri solebat, rerum nimirum vilium & abjectarum. Hominem præterea lapidem quandoque dicimus, qui negligens stupidusque sit, quique ad id agendum, quod maximè oporteat, non moveatur. Terent. in Heautont. Hei, quid stas lapis? Ibidem, Quot res dedere, ubi possem perentiscere, Nisi

essem lapis, quæ vidi? lapis interdum pro petra accipitur. Virg. Eclog. 1.

Et tibi magna satis quamvis lapis omnia nudus, Limosque palus obducit pascua junco.

Lapis incusus, manualis mola est, cudendo exasperata. Idem I. Georg.

— lapidēque revertens

Incusum, aut aram massam picu orbe reportat.

Lapis bibulus, qui arenarius vocatur. Idem 2. Georg.

Aur lapidem bibulum, aut squallentes infode conchas,

hoc est, punicem. Lapidem decoquis, λιθόν ἐψέεις, pro eo quod est, Inaniter laboras. Neque nusquam mollescit lapis quantumvis diutina coctione. Lapidēs flere, de re vehementer miseranda, proverbij hyperbole dici solet, eam esse tam lamentabilem, ut vel lapides cogantur ad fletum. Cicer. pro Mur. } Verberare lapidem, aptè proverbio dicimus, ubi quis objurgat incastigabilem, aut docet indocilem, aut inanem operam sumit in re quapiam. } Vitia-bit lapidem longum tempus, Σίψει καὶ πέτρῳ ὁ πολὺς χρόνος, Nihil in rerum natura saxo durabilius: at id quoque temporum diurnitate absumitur. } Lapidem ferre altera manu, panem ostentare altera. Plaut. Aul. sc. 4. a. 3. In eos dicitur qui coram blandiuntur, clam obrectantes; palam amicos agunt, clanculum nocent: aut qui hic profunt, illic lædunt, falsam beneficii spem ostentant, ut nacti occasionem funditus perdant. Translatum ab iis qui canes ostentato pane pelliciunt, deinde accedentibus saxum illidunt. } Lapis vivus, id est, pyrites, πυρίτης. Plin. lib. 36. cap. 19. Pyritarum etiamnum aliqui genus unum faciunt, plurimum habens ignis, quos vivos lapides appellamus (sic enim legend.) & ponderosissimi sunt. Hi exploratoribus castrorum maximè necessarij, qui clavo, vel altero lapide percussi, scintillas edunt: quæ exceptæ sulphuratis, aut fungis aridis, vel folijs, dicto celerius ignem tradunt. Grætius Poëta,

Et vivum lapidem, & circa Melitensia ne dunt

Coralia.

Lapidem silicem tenebant juraturi per Jovem, hæc verba dicentes: Si sciens fallo, tum me Diespiter, salvâ urbe arceque, bonis ejiciat, uti ego hunc lapidem. Fest. } Lapis Bezoar hodie adversus venena admodum inter eos celebratur, qui in animalium corporibus nascuntur: unde medicamenta contra venena per antonomasiam vocantur Bezoardica. } Lapidibus agros distinguebant, qui terminales dicebantur, & hos corollis ornare, ungerere, ac venerari solebant. Lapidum fatalium genera, apud eos qui de limitibus scripserunt, multa reperiuntur; sunt enim hæc verba: Lapis fluvialis, cromaticus vocatur. Lapis tiburtinus, cæsalis dicitur. Terminus coctus testaceus, ullageris dicitur. Lapis albus silicenus, si peralbus fuerit, Galliensis nuncupatur: si mixtam venam habuerit, signiferi nomen habet: nam aliquibus locis terminos non dolatos posuimus, & nihil illis subter addidimus. Lapis gammatus dicebatur, in quo forma gammæ, Græcæ literæ apparet, qui pentagoni recipiebant rationem: unde & gammati termini dicebantur. Lapis numidicus, vide infra in Numidicus. } Lapidibus apud veteres milliaria signabantur, quod nunc quoque quibusdam in locis aspicimus: unde lapis aliquando pro milliari accipitur: ut cum dicimus, ad tertium lapidem, ad quartum lapidem. Perrott. Boëthius lapides cursorios appellat, per quos certa loca discriminebantur. } Lapis horarius, horrologium lapideum. Novar. Hæc Lapis, Ennius. Tanto sublatae sunt agmine tunc lapides. Non, cap. 3.

Lāpīdēus, a, um, quod ex lapide constat, saxum. ξ λίθινος. GAL. De pierre. ITAL. Di pietra. GERM. Steinin. HISP. Cosa de materia de piedra. ANGL. Made of a stone. } ut lapideus murus, apud Livium lib. 1. ab Urbe. Lapidus postis. Velleius, Lapidus imber, apud eundem Liv. lib. 10. belli Punicis, & Lapidea Niobe, id est in lapidem conversa. Cicer. 3. Tusculan. Et Niobe fingitur lapidea, propter æternum, credo, in luctu silentium. } Per translationem ponitur lapideus, pro gravi & ponderoso; Plaut. in Truculen. Lapidus sum, commovere me miser non audeo.

Lāpīdōsūs, a, um, Saxosum, quod lapidibus abundat. ξ λιθώδης. GAL. Plein de pierres; pierreux. ITAL. Pieno di pietra, pietroso. GERM. Steinechtig/voll stein. HISP. Llenu de piedras. ANGL. Full of stones. } Ovid. de Nuce, lapidosus ager. Plin. lib. 19. cap. 8. In locis incultis, lapidosus.

Defluit incerto lapidosus murmure rivus.

Ovid. 3. Fast. } Aliquando pro duro ponitur. Virg. 2. Georg.

— & prunæ lapidosa tubescere corna.

Lāpīdārīūs, a, um, quod ad lapides pertinet. ξ λατομικός. GAL. Appartenant à pierres. ITAL. Fertimente à pietre. GERM. Das zu den steinen gehört. HISP. Pertenciente à piedras. ANGL. The belongeth to stones. } ut Latomix lapidaria. Plaut. in Capt. sc. 5. a. 3. Inde ibis porrò in latomias lapidarias.

Lāpīdārīūs, ij. sub. Lapidaria. ξ ἄρη χοιρῆς, λιθοκόπος, λιθοργῆς, λιθορύπος, λατομικός, λιθοτόμος, λιθοτόμος. GAL. Tireur de pierres, quarryer ou tailleur de pierre. ITAL. Tagliapietra, spezzapietra. GERM. Ein stein brecher. HISP. El cantero. ANGL. A digger of stones, a mason. } Ulp. in l. si ut curio. §. sed interdum ff. Commod. vel contra. Nam & Mela scripsit, si servus lapidario commodatus, sub machina perierit, teneri fabrum commodati, qui negligentiùs machinam colligavit.

Lāpīllūs, i, diminutivum. Calculus, parvus lapis. ξ ὄνη χατσαίς, λιθόκας. GAL. Petite pierre, pierrette. ITAL. Pietra picciola, piatruccia. GERM. Ein steintin. HISP. Piedra pequena. ANGL. A little stone. } Plin. lib. 10. cap. 23. Excubias habent nocturnis temporibus lapillum pedes sustinentes, qui laxatus somno, & decidens, indiligentiam sono coarguat. } Lapillorum item nomine gemmas, hoc est, lapides pretiosos intelligimus. Curcius, Lapilli auribus pendent. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Nec magis huic intra rivus viridescat lapillos.

Ovid.

O mibi curarum pretium non vile mearum
Flacce Anteroni spes & alumne larvi?

Horat. Serm. lib. 1. Satyr. 2.

Qui patrium Numa donat fundumque larumque.

¶ Pro parte interiore domus. Ovid. 1. Fast.

Omnis habet geminas hinc atque hinc janua frontes :
E quibus huc populum spectat , at illa larem.

¶ Quandoque pro igne. Colum. lib. 11. cap. 1. Consuecuntque rusti-
cos circa larem domini , focumque familiarem semper epulari.

¶ Ab ipso lare, ap. iudias ἀρχη. id est, A Lare incipit, hoc est, à do-
mesticis ac familiaribus initium sumitur. Recte dicitur in magistra-
tus & alienæ vitæ censores : quorum officium est, ut in primis suos,
suorumque vitam corrigant. Nam iudias Græci vocant, quem nos
Larem ac Vestam vocamus. Aristoph. ¶ Lari sacrificant iudias θυσιον.
In tenaces proverbium, qui de suis nemini quicquam impartiunt :
aut in convivas edaces, qui nihil de appositis epulis mittunt amicis,
neque quicquam faciunt reliquum Nam antiquis religiosum erat,
ex his, quæ Lari immolabantur, aliquid foras efferre. Plaut. Aulul.
prologo, & c. 5. a. 2. Pari corona & Thure, & vino fiebat. Ovid Eleg. 3.
lib. 1. Trist.

illa etiam ante lares passis prostrata capillis.

(Mox penates.) Idem Eleg. 10. lib. 3.

Respicens frustra rura larumque sumum.

Idem Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Ponit ad antiquos quæ tulit arva lares.

(miles emeritus.) Meminit Idem 2. Fastor. & Eleg. 3. lib. 1. ¶ Lar in
historia Romana est nomen viri. ¶ Compitales lares, de quibus Sueton.
in August. cap. 31. Lares familiares in publicum abjecti. Idem
in Calig. cap. 5. Lares Grundiles, Diomed. lib. 1. Lares olim lares di-
cebantur, Terent. Scaurus de Orthograph. Lares qui? Apulcius de
Deo Socratis.

Lara Almonis filia, ex qua & Mercurio Lares geminos natos fingunt, ab
ea & Lares quidam volunt appellatos. Fabulâ existat apud Ovidium
1. Fast. Eadem aliter Larvnaia.

Lararium, ij, Sacrarium domesticum in quo Lares & dij peculiare ado-
rabantur. & ἱερῖον ἑπιπρωτων. GERM. Die hauscapell in welcher die
hausgötter angebetten werden. gōtenkammer. ¶ Scribit Lampridius Ale-
xandrum Severum in larario rem divinam matutinis horis facti-
tasse, ad effigies deorum, in quibus habebat Apollonium, Orpheum,
Abrahamum, & CHRISTUM. In secundo larario simulachrum Vir-
giliij & Ciceronis.

Larinda, λαρινδα. Civitas Lycaonia, in præfectura Antiochena, non
procul à Derba. Vide Ptol. lib. 5. cap. 8. & Strab. lib. 12.

Larcus, vas vimineum, in quo feruntur catbonēs. Rh.

LARDUM, i, sive laridum, à lare, vel ab aridum. Caro suilla quovis modo
salica. & χοιρία, σαλι. GAL. Du lard, du porc salé. ITAL. Lardo. GERM.
Speck, gesalzen schweinin fleisch. HISP. El lardo à tympano de tocino.
ANGL. Bacon. ¶ Ovid. lib 6. Fast.

Pinguia cur illis gustantur larida Calendis?

Laridum legitur apud Plaut. in Captivis, se. 2. a. 4. Quanta, inquit, per-
nis pestis veniet! quanta lare larido! Caro salita laridum est, &
laridum dictum quasi largè aridum. Macrobius. Saturn. Plaut. Capt.
se. 2. a. 4. Ibo ad præfecturam, & Jus dicam larido. Idem Men. se. 3. a.
1. Suillam, laridum, pernam, &c. Item, Tùbè laridum atque epula
foveri. Idem Capt. se. 1. a. 4.

Lardarium, locus, ubi lardum servatur & continetur. Vet. Dict. At
Hadri. Jun. in Nom. exponit lardarium, quo coqui carnes confin-
gunt, inamisso lardo. & GERM. Speckadel. GAL. Lardoire. ITAL.
Lardiera.

Larèntia, nobilissima meretrix fuit, quæ populum Romanum hæ-
redem fecit, & postea pro dea habita, Flora appellata est. & Die
gōtin βλορα. ¶ cuius sacra Floralia dicuntur. Vide suprâ in Dictione
Flora.

Lares, ritum, vide Lara.

Laridum, idem quod lardum, id vide.

Largens, domesticus. Lege Large.

LARGOR, is, à λαός: ut à λαός, parcus. Dono, concedo permitto,
relinquo. & נדבה נדבה חנה נדבה נחנה. ἑπιτιμωσι, χαριζομαι.
GAL. Donner largement, & abondamment. ITAL. Donare largamente.
GER. Reichlich aufgeben / schenken. HISP. Dar largamente. ANGL.
To give largely. ¶ Largiori civitatem. Cicero. pro Cor. Balbo, Homo,
tum gravitate & prudentia præstans, tum vel nimium parcus in lar-
gienda civitate. Largiri carnem. Plaut. in Amphitr. Proin tu istam
ecenam largire, si lapis, esurientibus. Largiri libertatem populo.
Cicero. 3. de Legib. Sed ego, etsi satis dixit pro se illis libris Scipio,
tamen libertatem istam largior populo, ut autoritate valeant, & utan-
tur boni: sic enim à me recitata lex est de suffragiis. Largiri vitam.
Plaut. A sin. — jam ipse vitam meam tibi largiar, & de mea ad
tuam addam. ¶ Largior de te puer. Terent. in Adelp. Fac: promisi
ego illis. M. promisti autem? de te largior puer. Largiri ex Cic.
ad Appianum lib. 3. Quum & natura semper ad largiendum ex alieno
fuerim restrictior. Si tempus non largitur, id est, non permittit, non
concedit. Colum. lib. 5. cap 9. Largiri se ultro. Plaut. Mil. Nam tu
te vilem feceris, si te ultro largibere. Largibere pro largieris. Sicut
Idem in Bacch. Tum libertatem Chrysolao largibere. Idem A sin.
se. 2. a. 5. Istosne mores patrem æquum est liberis largier. Item,
Quæ est ea læticia, quam iste lætus largitur mihi? Idem Capt. se. 1.
a. 4. Liogua largior. Idem A sin. se. 2. a. 1. postquam herili filio lar-
gitus est dictis. Idem Pseud. se. 4. a. 1. Tibul. lib. 4.

Quin largita tuis sunt multa silentia vocis.

Largitur, participium passivum. Plin. lib. 17. cap. 11. Aut si conditio
largita non sit.

Largitor, Donator liberalis, populi corruptor. & נדבה נדבה חנה נדבה נחנה.
ἑπιτιμωσι, χαριζομαι. GAL. Liberal, donneur. ITAL. Prodigio à pro-
fuso in donare. GERM. Der reichlich aufgibt on dauen. HISP. El que da
largamente. ANGL. A liberal giver. ¶ Liv 6. ab Urbe. Quum urbem
Jovis sepisses Dictator, prædam militi dedit, quò minus spera-

tam, minimè largitore duce, eo militi gratiorem. ¶ Cicero in ma-
lam partem utitur, pro eo qui largitione populum corrumpit, pro
Cilio, Non potest qui ambitu, ne absolutum quidem patitur esse ab-
solutum, ipse impune unquam esse largitor. Idem 1. Offic. Existunt-
que in Rep. plerunque largitores, & factiosi ut opes quàm maximas
consequantur.

Largitas, aris, Liberalitas, munificentia. & נדבה נדבה חנה נדבה נחנה. ἑπιτιμωσι.
GAL. Largeisse. ITAL. Liberalità, larghez. z. a. GERM. Ein freywillige rechte
liche gaab on etnigs gesuch Des gunsts. HISP. Liberalidad, larguez. a.
ANGL. Largeisse, freemessse in geving. ¶ Largitas, & largitio, nis, diaversim
inter se differunt, quòd largitas (ut Agricola ait) humanitatis sit,
largitio ambitionis. Est enim largitas rationalis & definitus libe-
ralitatis effectus: largitio expensa quæ fit ad occupandum favorem
in petitione magistratum. Terent. in Adelp. Quæ isthæc sublata est
largitas? Quandoque tamen largitio pro liberalitate ponitur. Cæ-
sar 1. bell. civ. Simul à Tribunis militum, centurionibusque mutuas
pecunias sumpsit, has exercitui distribuit: quo facto duas res conse-
cutus est, quòd pignore animos centurionum devinxit, & largitione
redemit militum voluntates.

Largus, a, um, Copiosus, multus, amplus, latus. נדבה נדבה חנה נדבה נחנה. Plin. libro 11. cap.
39. Pili equis in juba largi, in armis leoni. ¶ Largus opum. Virg.
11. Aeneid.

Largus opum, lingua melior, sed frigida bello
Dextera.

Vbi Servius, Largus opum, Abundans opibus, dives. Tradetur lar-
gus lachrymarum foras. Plaut. A sin. se. 1. a. 3. Opera ut largus est
nocturna. Ibid. se. 3. a. 3. Horat. Carm. Ode 12. Donare largus, dixit
pro largus in donando, largissimum epulum præbere, Suet. in Cas.
cap. 38. Accipitur etiam pro eo qui multa largitur, qui liberalis
est, vel etiam prodigus, profugus, splendidus. & נדבה נדבה חנה נדבה נחנה.
λειτουργος, δαψιλης. GAL. Large, abondant. ITAL. & HISP. Lar-
go. GERM. Großig / geudig. ANGL. Large, liberall. ¶ Cicero. lib. 2. Offic.
Omnia duo sunt genera largorum, quorum alteri prodigi, alteri
liberales.

Largè, adverb. Liberaliter, abundanter. & נדבה נדבה חנה נדבה נחנה. ἑπιτιμωσι.
GAL. Largement, abondamment. ITAL. & HISP. Largamente, copiosamente.
GER. Reichlich / oberflüssiglich. ANGL. Largely, plentifully. ¶ Horat.
lib. 1. Carm. Od. 9.

Dissolve frigus, hæna super foro

Largè reponens: &c.

¶ Nemini credo, qui largè blandus est, dives pauperi. Plaut. Aul.
se. 4. a. 1.

Largiter, aliud adverbium. Brutus Attic. Sed persuade tibi de volunta-
te propria mea nihil esse remissum, de judicio largiter. ¶ Lar-
giter vini. Plaut. in Trucul. Aedepol, Neptune peccavisti largi-
ter, qui occasionem istam amifisti tam bonam. Idem Mostell. se.
2. a. 2.

Largitús, teste Nonio, pro largè, sive largiter, sed antiquum est & ob-
soletum. Afranius, Quid istuc est? quid fles? quid lachrymas? lar-
gitús proloquere.

Largificus, a, um, adjectivum: ut, Stipe largifica ditare aliquem. Luct.
lib. 2.

Largiloquus, qui abundanter loquitur. & πολολόγος. GAL. Grand parleur.
ITAL. Grand parlatore. GERM. Ein tandman, der vil schwaizet / ein klapperer.
HISP. Que largamente habla. ANGL. That speaker much. ¶ Plaut. in Ci-
stell. — quæ ubi saburratæ sumus, Largiloquæ exemplo sumus: plus
loquimur quàm sat est. Quin prætruncari tibi istam linguam largi-
loquam jubes? Idem Mil. se. 3. a. 2.

Largissimús, dicitur qui largè & abundanter affluit. Cicero. 3. de Orat.
ex Poeta, Grandis missa imbri largissimo subita; & præcipitans
cadit.

Largissimè, Suet. in Aug. Quoties largissimè se invitaret.

Laricina, Resina gracilis, mellei liquoris, virus redolens. Plin. lib. 24.
c. 6. in officinis pro terebinthina, sed rarior est: hæc non virosa, sed
suaviter odorata.

Larigna, resina ex larice. Sed pro terebinthina consuevit usurpari.

Larignus, a, um, ex larice factus.

Larimum, odor præstantissimus ex suffitu in Sabæis, Rh.

Larina, Virgo quædam Italica, una ex Camillæ comitatu, quæ Turno
adversus Æneam suppetias tulit, Virg. 1. Aeneid.
At circum lecta comites, Larinaque virgo,
Tullaque.

Latinè, λαγινα, Fons est Atticæ, sicut Callirhoë. Plin. lib. 4. cap. 7.

Larissa, urbs est Elei, Herodot.

Larissa, λαρισσα. Nomen est multarum civitatum. Una in Thessalia,
à qua Achilles Larissæus dictus est. Alia pensilis in Creta, à nonnul-
lis Pelasgia dicta. Stephanus Cortynam Crete urbem olim Laris-
sam dictam scribit. Alia in Peloponneso, arx Argivorum. Alia in
agro Attico. ¶ Apud Thralles etiam urbs est Larissa, ut Strabo scri-
bit: à qua Larissæus Jupiter, Ζεύς, λαρισσαίος & λαρισσιός, est di-
ctus. ¶ Larissa quoque in Italia, quam (ut Diodorus lib. 1. scribit)
Pelasgi condidit. Cæsar 3. bell. civ. Univerfi simul Larissam versus
se recipere cœperunt.

Larissus, Lacus est totius Italiæ amplissimus, vulgò Lago de Como. ¶ Der
Cumer see. & à Virg. Maximus vocatur: quem & à Como vi-
cino oppido nonnulli appellant Comenseni. Per hunc lacum medius
fluit Abdua Amnis, aqua quæ ejus reddit suavioris: deinde per oppo-
sitam lacus partem erumpens, in Padum non longè à Cremona in-
fluit. Dicitur Larissus à fulicarum multitudine. A Græcis enim λαγος
vocatur fulica, quæ est avis nigra, & multum in aquis degens. ¶ Fuit
& Larissus filius Lydi, filij Herculis.

Larius, a, um, Catullus, Carm. 33.

Veronam veniat, novi relinquens

Comi moenia, Lariusque lectus.

Larix, πινος Theophrasto, si Theodoro credimus, Arboris genus co-
gnatum abieti & pino, nullam quantumvis longâ senectâ cariem
sentiens, neque ignem per se concipiens, neque ulla ratione ar-
dens,

Lāsātūs, participium. *שָׁהָהּ* *jaherh* נִלְעָה *nileeh*. *αποσιδω*, *καταπονηθεις*.
 GAL. *Lassé*. ITAL. *Faticato*. GERM. *Ermüdt*. HISP. *Cansado*. ANGL. *twearid or tired*. Juvenal. *Satyr*. 6.
 Et lassata viru nondum satinata recessit.
 Senec. *cap. ... de consol. ad Helv.* Lassata in me fatorum crudelitas consistat.
 Lastaurus, *λασταυρος*, cui hirsutus *ζωρος*, i. e. ea pars quæ inter anum & fetorū interjecta: item salax, impudicus.
 Latāx, *λάταξ*, *αγοε*, nomen animalis quadrupedis amphibij, aërem, non humorem recipientis, crocodili more. Arist. *hist. anim. lib. 8. 5.*
 Suidæ *λάταξ ἡ μεγάλη γουγόν* magna gutta, stillicidium majuscolum.
 Lathenia, nomen est mulieris Mantineæ, quæ adeo cupida fuit discendæ Philosophiæ, ut assumpto virili habitu, Platonis auditorium frequentaret. *Laertius*.
 Lāsus, *λάσος*, primus de musica scripsit, & dithyramborum certamen protulit primus: vixitque temporibus Darij Persarum regis. *Suidas*.
 Lāsō, es, ui. à *λαθω*. In occulto sum, me abscondo, abditus sum. *שָׁתַר* *nistār* *שָׁתַר* *nechváb*. *λασώσω*. GAL. *Se cacher, estre caché, n'estre vis ny connu*. ITAL. *Essere nascoso, nascondersi*. GERM. *Verborgen ligen*. HISP. *Escondirse*. ANGL. *To lurk or lie hid*. *Virg. 3. Eclog.*
 ——— *latet anguis in herba.*
 Cic. 3. *Verrin*. Nullæ sunt occultiores infidiæ quàm hæ quæ latent in simulatione officij. Horat. 1. *Epist.*
 ——— *Virianus, armis*
 Hercules ad postem fixis, latet abditus agro.
 ¶ Et quoniam ea quæ in occulto sunt ferè ignoramus, factum est ut latere accipitur pro incognitum esse, vel ignorari. ¶ Et in hac significatione plerumque accusativum habet. *Virg. 2. Aneid.*
 ——— *Nec latuere doli fratrem Iunoniæ & ira.*
 ¶ Sic dicimus hæc res latet me: hoc est, me fugit, præterit. Latet plerosque, id est, in occulto est plerisque, vel plerique ignorant. *Plin. lib. 1. cap. 20.* Latet plerosque magna cæli affectatione compertum à principibus doctrinæ viris supernorum triumphorum ignes esse.
 ¶ Aliquando etiam in hac significatione cum dativo legitur. *Lucan. lib. 10.*
 Tu mihi causa latet.
 ¶ Latere sub, & inter. *Liv. 4. bell. Maced.* Sub umbra Romanæ amicitie latebat. *Plaut. Trinum.* Sati' inter labra atque dentes latuit vir minimi pretij. Idem *Mostell. sc. 1. act. 1.* Exi è culina nidor, quid latet? Et *Pseud. sc. 2. act. 1.* Ubi sunt? ubi latent? qui amant à lenone. *Volleius*. Virtute eminet: patriâ latet. *Ovid. 13. Metamorph.*
 Post clypeumque late, & tecum contende sub illo.
 Idem *Eleg. 4. lib. 3. Trist.*
 Crede mihi, bene qui latuit, bene vixit: &c.
 Idem *Eleg. 3. lib. 4. Trist.* Latet virtus in bonis rebus: in malis apparet.
 Quæ latet, inque bona cessat non cognita rebus,
 Apparet virtus, arguiturque malis.
 Et *Eleg. 8. lib. 1.*
 Gratulor ingenium non latuisse tuum.
 ¶ Hujus verbi composita sunt, Deliteo, de quo *suprà*, Obliteo, & Obliteo, de quibus suis locis.
 Lateo, cis: lateo. vide *infra*, locum *Cicero in latera, post latus*.
 Latens, entis, *Ovid. 13. Metam.*
 Insidias prodeunt nitor galeæ manifestabitque latentem.
 Lātētē, adverb. Clām, occulte. *αποσιδω*. GAL. *En cachette, secrettement, couvertement*. ITAL. *Nascosamente*. GERM. *Verborgentlich*. HISP. *Escondidamente*. ANGL. *Quietly*. *Cicero in Top.* Cum enim nihil sine causa fiat, hoc ipsum est fortunæ eventus obscura causa, quæ latenter efficitur.
 Laterani, satellites latus Principis stipantes. *Tertull.*
 Lātō, as, sæpe, aut ferè semper lateo. *שָׁתַר* *nistār* *שָׁתַר* *nechváb*. *λασώσω*, *αποσιδω*. GAL. *Se cacher, ne se monstret point*. ITAL. *Nascondersi* si quæ & *la*. GERM. *Stüts verborgen lig* *nō id niergends fürhin kommen*. HISP. *Escondirse à menudo*. ANGL. *To lurk or lie hid often*. *Cicero pro Cluent.* Extrahitur domo latitans *Oppianus* à *Manilio*. *Horat. 3. Carm. Ode 12.*
 Celer alto latitantem fruticeto excipere aprum.
 ¶ Cato tamen latitaverunt dixit, pro frequenter tulerunt, alterum frequentandi verbum à *Ferō*. ¶ Latitare, inquit *Budaus* dicuntur qui ad iudicium vocati frustrantur & ludificantur. *Cicero pro Quinto*. Ego experiri non potui: latitavit, procuratorem nullum reliquit. ¶ Latitare est, ut ait *Vipian.* non ut *Cicero* definit, turpis occultatio sui: Potest enim quis latitare non turpi de causa, veluti qui tyranni crudelitatem timet, aut vim hostium, aut domesticas seditiones. *Hotomaa. Ovid. Eleg. 4. lib. 3.*
 ——— *Latitantes versus amicos*
 Protrahet.
 Lātīcātio, nis. *שָׁחָה* *machabé* *שָׁחָה* *chebjón*. *αποσιδω*. GAL. *Cachement*. ITAL. *Nascondimento*. GERM. *Das innlügen*. HISP. *Escondimientito*. ANGL. *Alurking*. *Quint. lib. 7. cap. 3.* Sonus, clamor, gemitus, latitatio, metus, & similia.
 Lātēbrā & latebræ, arum, locus ubi aliquid latet. *שָׁתַר* *séther* *שָׁחָה* *machabé*. *φωλιάς*. GAL. *Cachette*. ITAL. *Luogo da appiattarsi, nascogna*. GERM. *Ein ort in dem sich einer verborgen hat*. HISP. *Escondrijo lugar de esconder*. ANGL. *A lurking corner*. *Lucan. lib. 1.*
 Cedendum est bellis, quorum tibi tuta latebra.
 Lesbos erit.

cap. 19. Oenanthe quidem etiam statos latebræ dies habet. ¶ Pōnitur interdum latebra pro excusatione, & prætextu, *περίοχη*. *Cicero 3. Offic.* Sed si hoc sibi sumant, nullam esse fidem, quæ infideli data sit, viderint, ne quæratur latebra perjurio. ¶ Latebra scribendi, *σενανθροφία*, scriptura occulta. *Gell. lib. 17. cap. 9.* Quænam verò litera, pro qua subderetur, antè iis (sicut dixit) complacerebat, qui hæc scribendi latebram parabant. *Ibid.* furtivum scriptum & literas secretiores vocat. *Rufus*, Profunda quædam & inopinabilis latebra.
 Lātēbrīcōlā, æ, latebras incolens. *Σαλονίη*. GAL. *Qui se tient & demeure en cachette*. ITAL. *Chi si occultata in luoci nascosti*. GERM. *Der in einem verborgenem ort sich enthelt*. HISP. *Morador en escondrijos*. ANGL. *That remaineth in a lurking place*. *Plaut. Trinum.*, latebricularum hominum corruptor.
 Lātēbrōsūs, a, um, ut latebrosus locus, in quo frequenter latebræ sunt, obscurus, tenebrosus. *Σαλονίη*. GAL. *Plein de cachettes*. ITAL. *Dove sono molti luoghi da appiattarsi*. GERM. *Ein ort vol heimlicher schtöpfen/oder verbogner wohnungen*. HISP. *Cosa llena de escondrijos*. ANGL. *Dark and full of lurking corners*. *Plaut. in Bacch.* Nam huic ætati non conducit mulier latebrosus locus. Latebrosus locus ad equites tegendos. *Liv. 1. bell. Pun.* Colles latebrosi, *Silius lib. 5.* Flumina latebrosa, *Virg. 8. Aneid.* Nox latebrosa, *Lucan. lib. 6.*
 Lātēbrōsē, adverb. Occultè, clam. *αποσιδω*. GAL. *En cachette*. ITAL. *Nascostamente*. GERM. *Verborgentlich/heimlich*. HISP. *Escondidamente*. ANGL. *Secretly*. *Plaut. Trinum.* — pater adsum, Impera quid vis, neque tibi ero in mora: neque latebrosè me abs tuo conspectu occultabo.
 Lātībūlum, i, In quo aliquid delirefcit. *שָׁתַר* *séther* *שָׁחָה* *machabé*. *φωλιάς*. GAL. *Caverne, taniere, cachette*. ITAL. *Luogo dove si nasconde*. GERM. *Ein hûle oder loch darinn sich ein thier verschlaufft*. HISP. *Escondrijo*. ANGL. *Alurking place*. *Valia* distinguit latibulum à latebra, quòd latebra hominum sit, latibulum ferarum. Sed hæc differentia non semper observatur. Nam quemadmodum *suprà* ostendimus, latebram etiam pro ferarum lustris accipi; ita etiam latibulum aliquando de iis locis dicitur, in quibus homines se occultant. *Cicero Attic. lib. 12.* Ego autem volo aliquod emere latibulum per fugium doloris mei. ¶ Latibulum temeritatis, *Apul. in Apol.* Ibi verò *Emilianus*, cum te quoque acrius motum, & ex verbis rem factam videret, quætere cocepit ex diffidentia latibulum aliquod temeritati.
 Lātībūlo, as, neutrum, & latibulor, aris, deponens, significat lateo, *שָׁתַר* *nistār* *שָׁחָה* *chaváb*. *φωλιάς*. GAL. *Se cacher, se mussen & tapir*. ITAL. *Nascondersi*. GERM. *Verborgen ligen*. HISP. *Escondirse*. ANGL. *To lurk, so lie hid*. *Accius*, Progredere, & ne quis latibulet prospice. Antiquum. *Non*, latibulet, latibuletur, pro lateat: vide *Laurenbergium*.
 LATĒR, mascul. gen. laterem, lateres: & lateres in plurali integrum invenitur pro terra excocta, & in lapidem durata: genitivus & dativus singulares rarò leguntur. *שָׁחָה* *lehenáb*. *ωλίθε*. GAL. *Brique, ou tuille*. ITAL. *Quadrello, mattoni*. GERM. *Ein ziegelstein/oder bachenstein*. HISP. *Ladrillo*. ANGL. *A bricke or tile*. *Cicero 2. de divin.* Num hoc in latere, aut in cæmento, ex quibus urbs effecta est, potuit valere? *Colum. lib. 6. cap. 14.* Itaque quum id accidit, veteri lateri later conteritur, eoque intrito, &c. *Idem lib. 9. c. 6.* Reliqua sunt alveorum genera duo, ut vel ex fimo fingantur, vel lateribus extruantur. *Valla lib. 1. Elegant.* Coctiles lateres, qui cocti sunt, & non crudi. *Vitruvius*, sive silex, sive cæmentum, aut coctus later, sive crudus, his erit utendum. *Plautus*. Latere firmior. Laterum tria genera sunt: didoron, *διδωρον*, à longitudine duorum palmarum ita dictum. palmarum (inquam) majorum, quorum singuli valent palmos minores tres, hoc est, digitos duodecim: quæ mensura geminata conficit sesquipedem: quæ erat didori longitudo: latitudo autem pedis unius: Alterum tetradoron, *τετραδορων*: tertium pentadoron, *πενταδορων* nominabant, à mensura quatuor & quinque palmarum *Græci* enim antiqui *δωρον* palmum vocabant, & ideò *δωρον* munera, quòd manu darentur. *Vide Plin. lib. 15. cap. 14.* ¶ Laterem lavare, proverbio dicitur, pro operam ludere, Inde tractum, quòd rubedo illa in lateribus abluī non possit. *Ter. Phorm.* Purgem me? laterem lavem, id est, frustrà agam. Imò etiam à latere crudo lavando, quem quanto magis quis laverit, tato amplius lutū facit. *Idem. de Summo bono, l. 2. c. 13.*
 Lātērūlūs, i, diminutivum, parvus later. *שָׁחָה*. GAL. *Petite tuille*. ITAL. *Mattoncello*. GERM. *Ein ziegelcherb/bachensteinlein*. HISP. *Pequeño ladrillo*. ANGL. *A little bricke or tile*. *Plin.* Crudis laterculis ad formam camini. *Curtius lib. 5.* scribit, laterculo coctili structos fuisse muros Babylonis. *Col. lib. 8. cap. 14.* Sub porticibus deinde quadratæ hæc cæmentis, vel etiam laterculis extruuntur.
 Lātēritiūs, a, um, quod est confectum ex lateribus. *שָׁחָה*. GAL. *Fait de tuille ou de brique*. ITAL. *Mattonato di mattoni*. GERM. *Ziegel/auf ziegelstein gemacht*. HISP. *Cosa obrada de ladrillos*. ANGL. *Made of bricke or tile*. *Plin.* Lapide duro ac silice æquo construunt, veluti lateritios parietes. *Idem lib. 35. cap. 14.* *Græci* præterquam ubi è silice fieri poterat structura, parietes lateritios prætulere. *Suet. in August. cap. 28.* Urbem lateritiam accepit, &c.
 Lātērariūs, lateritius. *שָׁחָה*. qui lateres coquit. *Non. inter vet. Grammat.* Aceratum, est lutum paleis miſtum, ut laterariis usus est. *Plin. lib. 7. cap. 56.* Laterarias domos constituerunt primi *Euryalus*, & *Hyperbius* fratres *Athenis*. Sic enim legit *Callipinus* quum tamen omnia *Plinij* exemplaria, quæ quidem nobis videre contigit, hūc in modum legendum ostendant: laterarias, ac domos constituerunt, &c. ut laterarias intelligamus officinas fornacisque fingendis, coquendisque lateribus aptas. ¶ Laterarium, genus rigi. *Vitruv. lib. 1. c. 20.* Ipsi autem laterariis circa fixis continentur, regunturque tabulis maximè palmeis. *Cæf. 2. bell. civ. 1.* lateritium discite rem.
 Lateraria, officina, ubi lateres coquuntur. vide *Laterarius*.
 Laterunculācia tabula, in quo laterunculis luditur. *Senec. Epist. 118.* Nemo qui ad incendium domus suæ currit, tabulam laterunculatiam perspicit, ut sciat quomodo alligatus exeat calculus. *Laterunculatiam*

lucro. Martialis in Ep. si quis tamen tam ambitiosè tristis est, ut apud illum in nulla pagina Latine loqui fas sit, potest epistolâ, vel potius titulo contentus esse. Ob id dixit,

Casaris Augusti lascivos livide versus
Sex lege, qui tristis verba Latina legis.

Rufus,

Absolvit lepidos nimirum Auguste libellos,
Qui seu Romana simplicitate loqui.

id est, aperte, & propriè remque suo nomine appellare. Vide More Romano. Cicer. 2. Philipp. Quem gladiatorem non ita appellavit, ut interdum etiam M. Antonius gladiator appellari solet: sed ut appellantur ij, qui planè & Latine loquuntur, hoc est propriè & aperte. Latine scire, est Latine scire loqui. Liv. 1. ab Urbe, Terror ad hostes transit Etenim audiverant clara voce dictum, & magna pars Fidenarium ut qui coloni addicti Romanis essent, Latine sciebant. Cic. pro Caelina. Quid enim facilius est, quam probari iis qui Latine sciant, in uno servulo familiaris nomen non valere? Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Siqua videbuntur casu non dicta Latine:
In qua scribebat barbara terra suis.

Latinitas, atis, Locutio ipsa Latina, sive sermo Latinus. GAL. Langage Latin. ITAL. Favella Latina. GER. Die Lateinischsprach. HISP. Habla Latina. ANGL. The Latine language. CIC. ad Att. lib. 7. Securisque sum, non dico Cæcilium manè ut ex portu in Piræum (malus enim autor Latinitatis est,) sed Terentium, cujus fabellæ propter elegantiam sermonis putabantur à C. Lælio scribi. Latinitas præterea, pro jure latij; ut civitas, jus urbis. Suet. in Aug. cap. 47. Urbium quædam Latinitate, vel civitate donavit. i. jure latij.

Latiniensis, e, Latinus, Latius. Cic. de Arusp. responsis, Quod in Agro Latiniensi auditus est strepitus cum fremitu. Significare etiam potest eum, qui alibi ortus, in Latio cum Latinis versatur: ut supra dictum est in dictione Hispanus.

Latmius mons, Λατμιον ὄρος, mons Joniæ, natus fabula Endymionis, quem quum Luna adamaret, in Latmio monte ab ea sopitum ferunt, ut unum ab eo osculum auferret: unde & ipse Endymion Latmius dictus est. Ovid. lib. 3. de Artē,

Latmius Endymion non est tibi Luna rubori?

Lato, as, Λατρός. Onom. Vet. Dict. Lato, avi, atum, in latum extendere & ampliare: & derivatur à latius, a, um. Item lato, as, potest esse frequentativum à fero, i. e. frequenter fero: à Lato componitur, Collato, dilato.

Latois, idis, secunda syllaba producta, Λατοῖς, patronymicum est femininum à Græco nomine Λατώ deductum, quo nomine illi Dianæ matrem appellant, quam & nos Latonam, Latois itaque à Poëtis accipitur pro Diana Latonæ filia, quam & Latini Græcorum imitatione Latoniam appellant. Ovid. 7. Metam.

Inde Calaveræ Latoides aspicit arvæ.

Latomias, vel latumias, arum, Λατομῖαι. GAL. Quarrieres. ITAL. Luogo dove si scarpellano sassi, miniera di sassi. GER. Steinbruch/Steingrub. HISP. La cantera, minera de cantos. ANGL. Quarreis of stones. à Sicularum dicuntur, quas nos vocamus lapidicinas, autore Aponio, hoc est, loca unde exciduntur saxa. λᾶς enim Græcis est lapis: & τμήσις, sectio. Liv. 6. bell. Pun. Comprehensa postea privata ædificia, comprehensæ latomiaz: forūque piscarium. Ad latomiaz damnati dicebantur ij, qui in opus metalli damnabantur. Plaut. in Capt. sc. 5. a. 3. Tyndarus in Latomiaz lapidarias ab Ægione damnatur. Inde, inquit, ibis porrò in latomiaz lapidarias. Latomiaz locus etiam fuit Syracusis, in quem rei & scelerati conjiciebantur: ita dictus quòd ΙΤΙ. in rupe esset à Dionysio Tyranno excisus. 7. Ferr. Carcer ille, qui est à crudelissimo Tyranno Dionysio factus Syracusis, quæ Latomiaz vocatur, in illius imperio domicilium Romanorum fuit. Sueton. in Tiber. cap. 51. In Latomiaz damnatus eques Rom. de latomiis carcere. Vide Senec. cap. 17. de cons. ad Marciam.

Latomias, Λατομῖαι, χροὸς ἐβ. Λατομῖαι. GAL. Tireur de pierre, quarryer, tailleur de pierre. ITAL. Spezza pietra, tagliapetra. GER. Ein steinbrecher/steinhawer. HISP. Cantero que saca las piedras y labra. ANGL. A quarryer, a digger of stones. à Latine dicitur lapicida, qui è rupibus saxa excindit, aut ad opus adaptat.

Latonìa, Λατωῖα, filia Cœi Titanis, à Jove amata & cõpressa est, ex quo geminam concepit prolem, Apollinem & Dianam. Die muter Apollinis vñd Dianæ. Quod Juno ad eò xgrè tulit, ut immisso contra illam Pythone serpente, per totum terrarum orbem pellicem persecuta sit, donec errando ad sororem Asterien in insulam Ortygiam pervenit, à qua suscepta est, ibique Dianam peperit, quæ è vestigio obstetricis officium in nascituro fratre matri præstitit, & Apollinem nascentem, suscepit: qui adultus, mox Pythonem interfecit, & pœnitibus cepit dare responsa. Porro hæc insula, quum antea Ortygia vocaretur, postea Delos vocari cepit, quòd quum antea aquis merga fuisset, subitò Jovis jussu extiterit. Nam δῆλουῖ Græci dicunt, quod nos ostendere, seu manifestare.

Latonìa, Λατωῖα, dicta est Diana à matre Latona, quemadmodum Apollo ipse, Latous Λατώσι. Virg. 9. Æneid.

Tu dea, tu præsens nostro succurre labori,
Astrorum decus, & nemorum Latonia custos.

Hinc Delos, ut ait Servius, dicta est Latonia, quòd in ea Latona enixa sit Dianam, & Apollinem.

Latonigenæ dij, id est, nati ex Latona, Λατογενῶν. scil. Apollo & Diana. Seneca, & Ovid.

Lator, is. Vide Fero.

Latreus, unus ex Centauris. Λατρεύς. Ovid. Metam.

Quem dederat lætho membris & corpore Latreus
Maximus.

Latrâ, æ, Latine Cultus qui debetur Deo: obsequium, servitus. & ἡθροδῆδ. Λατρῖα. GAL. Adoration & culte Souverain que l'on rend à Dieu se il, reverence. ITAL. Servizio, osservazione. GER. Ein verehrung, dienst. HISP. Honra è acatamiento al mayor. ANGL. worshiping or service to god. Vox est nostris Theologis usitata: à qui-

bus ejus vis est atque explicatio petenda. August. lib. 10. de civ. Dei Latrâ nostris, ubiunque sanctarum scripturarum positum est, interpretati sunt servitutem. Sed ea servitus quæ debetur hominibus, secundum quam præcipit Apostolus servos dominis suis subditos esse debere, alio nomine Græcè nuncupari solet. Latrâ verò secundum consuetudinem quâ locuti sunt, qui nobis divinam eloquentiam condiderunt, aut semper, aut frequenter, aut penè semper ea dicitur servitus quæ pertinet ad colendum Deum: & quæ non nisi uni & soli Deo debetur. Isidor. lib. 8. orig. c. 11.

Latrînâ, æ, Cloaca, locus privatarum sordium, & ad exonerandum ventrem accommodatus: à latendo, sive potius à lavando, ut mox Varronis testimonio docebimus. & ἡθροδῆδ. Λατρινῶν μηχανοὶ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν οὐρῶν, dicitur. GAL. Un retrait, latrine. ITAL. Caccatoio, necessario, cesso, luoco, da scaricare il ventre. GER. Ein profey / himlich gemach. HISP. La privada è necessaria de la casa. ANGL. A draught, iakes, or privie. Foricæ verò loca publica, in quibus licet omnibus ventrem exonerare. Cloaca, aquæductus subterraneus dicitur, ad eluendas urbis sordes accommodatus. Antiqui lavatrâ dixerunt: quæ postea, syllabâ unâ sublata, latrina est appellata. Varro lib. 2. de Analogia, Deinde quum brevitatis causâ nomina contraherent, quòd essent aptiora, pro lavatrâ, latrinâ nominarunt: sicut ex maxillis, axillis, & vexillis malæ, alæ, & vela diminuta sunt. Ex quo apparet, latrinâ à lavando dictam esse, proprièque significare colluviem omnium sordium, quæ ex tota domo in unum locum confluunt. Plaut. in Curcul. Ista tuas magnas minas non plaris facio, quàm ancillam meam, quæ latrinâ lavat. Videnturque latrinæ differre à cloacis, tanquam privatæ à publicis, Columell. lib. 10.

Immundus quacunq̃ vomit latrina cloacis.

Invenitur etiam apud veteres Latrinum in neutro, Liberius in commentariis, Sequere in latrinum ut aliquid gustes ex Cynica hæres. Lucilius, lib. 6.

Hec tuarū: credū quemquam latrina petisse?

Ex Nonio, Suet. in Tiber. cap. 58. Nummo, vel anulo effigiem impressam, latrinæ, aut lupanari intulisse.

Nec tuarū: credū quemquam latrina petisse?

Latro, as, Varro dictum putat, quòd canes indicent quæ noctu latent, lib. 6. de L. Lat. Proprium est canis, quum vocem edit, terrens, & in aliquem impetum faciens. & נבנב נבנב. ὑλακτίω. GAL. Abbayer, japper. ITAL. Abbaire. GER. Bellen. HISP. Ladrâr propriamente los perros. ANGL. To bark as a dogge. Virg. 9. Eclog.

multum latrans Lycisca.

Plaut. in Pænulo, Etiamne meæ in me latrant canes? Cic. pro Roscio Amerino. Quòd si luce quoque canes latent, quum deos salutatum aliqui venerint. Gell. 1. lib. 7. Eum non latrabant canes. Item Allatrare magnitudinem alicujus. Liv. 8. d. 4. Latrare, ad homines transfertur, pro vociferari, & intentiore voce clamare. Cic. 2. de Oratore, Quid enim hic meus frater ab arte adjuvari potuit, quum à Philippo interrogatus quid latraret, furem se videre respondit? Hujus verbi composita sunt, Allatro, & oblatro, de quibus vide suis locis. Latrare aliquando potest esse, sumpta translatione à canibus, qui cum quid poscunt, latrant. Lucet. lib. 2.

nonne videis

Nil aliud sibi naturam latrare, nisi ut cui Corpore se junctus dolor abstet, &c.

Eadem autem significatione Ennium usum Varronis testimonio, & Festi Pompeii intelligitur: quorum ille, Multa, inquit, ab animalium vocibus translata in homines, partim quæ sunt aperta, partim quæ sunt obscura. Perspicua, ut Ennij, Animus cum pectore latrat.

Ita autem legendum Victorius docet, ratione fretus, & Festi testimonio. Malè enim antea latrat, pro latrat, legebatur.

Latror, latraris, passivum. Plin. lib. 25. cap. 10. Hanc habentes negant latrari canibus.

Latratûr, impersonale. Ovid. 2. Trist.

Scit cui latretur, quum solus obambulat ipse.

Latrans, tis, particip. & נבנב נבנב. ὑλακτίω. GAL. Qui abbaye. ITAL. Che abbaia. GER. Bellen. HISP. Cosa que ladra. ANGL. Barking. ut, Colla latrantia canis, Propert. lib. 3. Eleg. 16.

Exoranda canis tria sunt latrantia colla.

Horat. lib. 2. Satyr. 2.

cum sale panis

Latrantem stomachum bene leniet:

Latratûs, particip. à passivo latror. & ὑλακτίω. GAL. Abbayé. ITAL. Achè si abbaia. GER. Angebellt. HISP. Ladrado. ANGL. Barked at. Stat. 1. Achil.

juxta que Caphareus

Latratum pelago tollens caput.

Latratôr, & נבנב נבנב. ὑλακτίω. GAL. Abbayer. ITAL. Abbaiatore. GER. Ein beller. HISP. Ladrador. ANGL. A barker. Virg. 8. Æneid.

& latrator Anubis.

Quintil. Rabula & latrator.

Latratûs, us, Ipsa vox canum, sive ipse latrandi actus. & ὑλακτίω, ὑλακτίω. GAL. Abbayement. ITAL. Abbaicamente. GER. Das bellen. HISP. Ladrado de perros. ANGL. A barking of dogges. Virg. 5. Æneid.

savit canum latratu in auras.

Ovid. 1. Fast.

Sicut aper longè sylvis latratibus actus,

Fulmineo celeres dissipat ore canes.

Plin. lib. 8. cap. 40. Ab alio in Epiro agnatum in conventu percussorem domini, Laniatu & latratu abductum, ut cogeretur faceri scelus.

Latronēs, Grassatores, raptores, prædones, viarum obsessores, qui viatores aut vitâ, aut pecuniâ spoliunt. & ἡθροδῆδ. παρῖσις ἡθροδῆδ. ghedhudhim δίσω. GAL. Larrons. ITAL. Ladroni. GER. Mörder / straßräuber HISP. Ladrones. ANGL. Throicusters, robbers by the highwayes. Virg. 8. Æneid.

Et jugulent homines, surgunt de nocte latrones.

Ita dicti, auctore Festo, quod à latere adorianur: vel à Latendo, quod latenter insidiantur. Cicero. 2. Philipp. Erat ei vivendum latronum ritu, ut tantum haberet, quantum rapere potuisset. Horatius 2. Serm. Satyr. 1.

— quem cur distinguere coner

Tutus ab infestis latronibus.

¶ Usurpant Poëta latronem, pro venatore. Virg. lib. 12.

— fixumque latronis

Impavidus frangit telum. quem superius dixisset;

Saucius ille gravi venantum vulnere pectus.

Plaut. Amphitr. Ego idem latro, hostes, bello & virtute contadi, &c. Sequitur qui Achæiam, Ætoliam vel vorrebant piratica.

¶ Apud antiquos etiam, latrones dicebantur conducti milites, à *λατρώω* inservio: nam serviebant mercede. Moris autem erat, ut hos Imperator & circa se haberet, & primos mitteret ad omne discrimen. Varro autem hujusmodi stipatores putat latrones dictos, quasi laterones, quoniam latera tegerent. Hos nunc satellites vocant, qui Principis alicujus latus tventur, qui & stipatores, & *επιμακροφύλακται* vocantur. ¶ GAL. *Soldats des Gardes*. ¶ Plaut. in *Militie*. Nam ego hodie ad Seleucum regem misi parasitum meum, ut latrones quos condux, hinc ad Seleucum duceret, Qui ejus regiam tutarentur. Idem *ibid.* *sc. 1. a. 1. ad finem*. Nam Rex Seleucus me opere oravit maximo, ut sibi latrones cogere etque conscriberem.

Latrunculus, diminut. Parvus latro, *ἔρδ λατρίδιον*. GAL. *Larrouneau*.

ITAL. *Ladronello*. GERM. *Ein strassenreuberlein*. HISP. *Ladroncillo*.

ANGL. *An little robber or trotcutter*. ¶ Cicero. *de Provinciis Consularibus*, Res in Sardinia cum mastrucatis latrunculis à Proprietore una

cohorte auxiliaria gesta. ¶ Sunt etiam latrunculi sive latrones, quibus ludimus, sedecim scrupis gemina acie utrinque directis: in quibus duo Reges sunt invicem contendentes, totæ reginæ, quatuor equites, sedecim pedites, quattuor satellites, totidem centuriones. De his Seneca. *cap. 14. de tranquill.* Ovidius meminit *Eleg. 1. lib. 2. Trist. 2. GAL. Eschtes*. ITAL. *Scacchi*. GERM. *Ein schachstein*. HISP. *Acadria*. ANGL. *A chesse man*. ¶ *Martialis*.

Insidiosorum sive ludis bella latronum.

Seneca, Latrunculis ludimus.

Latrunculor, is, qui latronibus conquirendis & supplicio afficiendis præest, vulgò *Judex malefactorum*. *ἔρδ λατρίδης τῶν ἀνόμων κατὰ νόμον*.

GAL. *Prevoist des Marschaux*. ITAL. *Giudice di maleficio à Bargello di campana*. GERM. *Ein blutrichter/ein blutvogt*. HISP. *El juez de los ladrones*. ANGL. *That se archeth robbers to punish*. ¶ *Ulpianus lib. 5. Pand. l. solemus, c. 1. in fin. de judic.* Latrunculator de re pecuniaria judicare non potest.

Latrociniör, aris, Latronum more prædor, grassor, occido, interficio, neco. *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων*. GAL. *Dérobber, brigander, détrousser*. ITAL. *Rubbare*. GERM. *Mörderey oder rauberey treiben*. HISP. *Robar*. ANGL. *To rob, to tak proys or booties*. ¶ *Cicero pro Milone*. Quasi Appius ille Cæcus viam stravisset, non qua populus Romanus uteretur, sed in qua posteris sui impune latrocinerentur. Idem *de natura deorum*. Tot millia latrocinantur morte propostita: alij omnia quæ possunt, fana compilant. ¶ Significat & mercede milito. Plaut. in *Milite*, an quia latrocinaris, arbitramini, Quidvis vobis licere facere, verbero? Idem in *Curc.* Latrocinate annos decem mercedem accipio.

Latrociniũ, ij, Ipse latrociniandi actus. *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων*. GAL. *Briganderie, détressement de gens, volerie, larcin*. ITAL. *Assassinamento, latrocínio*. GERM. *Mord / diebstal*. HISP. *Aquel robo publico*. ANGL. *Arrobbing and killing by the big wayes*. ¶ *Colum.* Et in ipso facto latrociniũ. Cæsar 8. bell. Gall. Quia repentino latrociniũ atque impetu incolæ illorum erant oppressi. Cicero. *pro Deiot.* Tueri fines suos ab excursionibus hostium, & latrociniiis. ¶ Apud veteres pro ipsa militia. Plaut. Qui apud Regem in latrociniũ fuisti, stipendium acceptitali.

Latrociniũ, e, ad latronem pertinens. Apul.

Latrociniãtio, Latrociniũ, ἀναστασία. Plin. lib. 19. c. 4. Multitudinis innumera fava latrociniãtio.

Laturo, φέρειν Gloss. Phyl. Cyrill. Gloss. φέρειν vectura. Sed rectum est φέρειν merces, quæ pro portatione penditur.

Laturarius, bajulus.

Latũs, a, um, à *πλατὺς*. Spatiosus, amplus, latus. Χ. Angustus. *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων*. GAL. *Large, de grande étendue*. ITAL. *Lato*. GERM. *Weit/breyt vñd groß*. HISP. *Ancho, en respecto de largo*. ANG. *wide, large, broade*. ¶ *Plin. lib. 12. c. 7.* Lata radice arbor. Ter. in *Heaur*. Huc est intro latus lectus. Cicero. 6. *Verr.* Una via lata perpetua, multæque transversæ Syracusis. *Ibidem*. Insula est Melita, satis lato ab Sicilia mari, periculosoque disjuncta. ¶ *Latus pectore*, *Martial. lib. 12. latus pedum quinque faciunt*. *Colum. lib. 3. Buccina tortilis in latus*. Ovid. 1. *Metam.* Plaut. *Mofstell. sc. 2. a. 2.* Si posthac scies me latus pedem modò imposuisse in undam. *¶ Aul. sc. 1. a. 1.* Latus unguem non discedere. Idem *Milit. sc. 5. a. 2.* Dianæ laudes latus gratesque agam. Ovid. 5. *Fast.*

Aut pecus aut laturũ dirves habebat humum. i. latifundia.

Tibull. lib. 4.

— Latio audax Hispania terris.

Ovid. *Eleg. 4. lib. 3. Trist.*

Latioque plus parvis vela timoris habent.

Lata fuga, exilij species, & certorum locorum interdicio. D. lib. 48. tit. 25. leg. 5.

Latus etiam aliquando participium est à Feror, Idem valens quod portatus. *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων*. GAL. *Porté*. ITAL. *Portato*. GERM. *Getragen*. HISP. *Traido*. ANGL. *Borne or broght*. ¶ *Cicero ad Qu. Frat. lib. 12.* Latus lectica.

Latus, adverbium, in multis locis, per multos locos. *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων*. GAL. *Largement, au large, amplement*. ITAL. *Largamente*, *ampiamente*. GERM. *Weit vñd breyt/an vilen orten*. HISP. *Largamente*, *anchamente*. ANGL. *Broadlie, voidlie*. ¶ *Cicero pro lege Manili.* Latus

Caespitiæ Pars I.

longèquè diffusa laus Pompeij. Idem pro M. Marcell. Vagabitur nomen tuum longè, atque latè. Virg. 8. *Æneid.* Lucus latè lacer.

Est ingens quidam lucus prope Caricis amens

Religione patrum latè sacer:

Latè possidere (i. divitem esse. Seneca. *Epist. 88. & Ovid. Eleg. 20. lib. 3.*

Trist. Cic. in Cæsi. Latius opinione disseminatum est hoc malum.

Idem 1. *Offic.* Hoc latissime pateat, ad plurimosque pertineat. Idem

lib. 5. de finib. In omni autem honesto, de quo loquimur, nihil est tam

illustre, nec quod latius pateat, quàm conjunctio inter homines ho-

minum. ¶ *Latius, pro diuturnius.* Plin. lib. 3. *Epist. 10.* Cujus lamæ

latus consulatur, si dispersata & digesta fuerit. Virg. in *Æneid.*

populũmque lateret. Salust. in *Jugurth.* Cujus in Africa magnum

atque latè imperium voluit.

Latitudo, Spatiofitas, superficies. *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων*. GAL. *Largeur, étendue*. ITAL. *Larghezza*. GERM. *Breyt/weit*.

HISP. *Anchura, largura*. ANGL. *Largeness, broadness*. ¶ *Cicero. 1. de nat. deor.* In hac immensitate latitudinum, longitudinum, altitudi-

num. Idem 3. *de lege Agrar.* Qui latitudinem possessionum tueri, quæ

invidiam Syllanorum agrorum ferre non possunt. Idem 2. *de Orat.*

oris pravitate, & verborum latitudinem imitatur.

Latēscō, Latus fio, & in latus extendor. *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων*. GAL. *S'élargir, devenir large*. ITAL. *Dilatarsi, allargarsi*. GERM. *Breyt werden/weit werden*. HISP. *Enfancharse, ser ancho*. ANGL. *To waxe wide or broade*. ¶ *Columell. lib. 2.* Jugerum agri non amplius quatuor

sextariis raporum seminis obsidendum est, quarta parte amplius na-

pispargendum, qui non in ventrem latefcunt, sed tenuem radicem

deorsum agunt. Cicero. in *Arat.*

Hic equus à capite & longè cervicè latefcit.

Latifoliã, Arboris glandiferæ genus, quam nonnulli eandem putant

cum æsculo: à latitudine foliorum nomen habens. *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων*.

Plinius lib. 16. cap. 6. In querna glande alia dulcior, molliorque fce-

minæ, matris spissior. Maxime autem probantur latifoliæ ex argu-

mento dictæ. Laurus latifolia, & Myrtus latifolia apud Plin. lib. 15.

cap. 7.

Latifundiũ, ij, Magnus & amplus fundus. *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων*. GAL. *Vn fonũ*

d'heritage de grande étendue. ITAL. *Gran fondo*, *grande possessione*.

GERM. *Ein breyt vñd groß ligend gut*. HISP. *Heredad entera y grande*

ANGL. *Abroade or wide ground ò field of heritage*. ¶ *Plin. lib. 27. cap.*

22. Latifundiis non legitima naturæ festinatio, id est, non potest una

certa ratio præscribi putandæ vineæ in magnis prædiis, quòd aliæ

serius id, aliæ maturius desiderant. Idem lib. 18. cap. 6. Latifundia

perdidere Italiam. Seneca. *Epist. 89.* Latifundia metiri docet Geome-

tra. Ovid. *Latam humum vocat.* 5. *Fast.*

Latũsclãvũs, Tunica erat purpura prætexta, latior tunica vulgari,

quæ Senatores utebantur. *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων*. Hoc vestis genere primus

usus est Tullus Hostilius Romanorum Rex, teste Plin. lib. 9. cap.

39. Utebantur eo & sacerdotes: ut non obscure ostendit Silius Ita-

licus lib. 3.

Sacrificam lato vestem distinguere clavo.

Et quoniam hac veste utebantur præcipue Senatores, factum est ut

Latusclavum accipiatur pro dignitate Senatoria. Plin. in *Epist.* Ego

Sexto Latumclavum à Cæsare nostro, ego Quæsturam impetravi.

Vide Suet. in *Claud. cap. 24.* Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*

Induiturque humeros cum lato purpura clavo.

Quintil. Cui latyclavi jus non erit. ¶ Ab Ovidio Clavus simpliciter

dicitur pro senatoria dignitate, illo versu,

Curia vestabat, Clavi mensura coacta est.

Latũsclãvũs, Senatores appellati sunt, à lato clavo. *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων*. Sueton.

in *Augusto*. Ac ne expertus castorum esses, binos plerunque latycla-

vios præposuit singulis: aliis Latyclavia tunica. Valer. lib. 5. Et tu-

nica latyclavia donatum, ad Mafinissam remisit.

Latũs, eris, quia sub axillis lateret. Quod est infra alam. *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων*. GAL. *Le costé*. ITAL. *Lato, fianco, costato*. GERM. *Die seyt*.

HISP. *Lado ò costado*. ANGL. *Asside*. ¶ *Virg. 2. Æneid.*

— Laterique Argivum accommodat ense.

Quint. lib. 1. c. 11. Inclinatione laterum fortis & virilis. Cicero. *pro Cluent.*

Is ex equo cecidit, & laterum offendet vehementer. ¶ Hinc lateris do-

lor, equum Græci *ἔρδ ἡ γὰρ ὡς πᾶσι πάσχοις τῶν ἡμιθέων* vocant. Cicero. 3. *de Orat.* Crassus laterum

dolore consumptus. Horat. 1. *Serm. Satyr. 9.*

Hunc neque dira venena, nec hosticus auferet ensis,

Nec laterum dolor, aut tussis, nec tarda podagra.

Quintil. *declam. 258.* Lateris honorem cedere seniori. Suet. in *Ne-*

ron. cap. 13. Latere dextro collocare. Gell. *cap. 1. lib. 15.* Ex omni la-

tere circumplexa igni turris. Idem *cap. 1. lib. 5.* Ex adverso latere.

Plaut. *Aul. sc. 1. a. 3.* Istuc malefactum arbitror, quia non latus fodi.

Idem in *Milit. sc. 2. a. 1.* Faciam vestra latera lorea. Idem *Men. sc. 6. a.*

5. Nisi vos vestra crura & latera nihil facitis. Et *Martial.*

Ille sacri lateris custos.

Latus fatigatum (orando causam) reficiens cantico. Quint. Lateris

firmitas in pronunciando. Idem

— Laterum abula, (i. navis) feruntur ab undis.

Ovid. *Eleg. 2. lib. 1. Trist.*

Increpuit quavis viribus unda latus. (navis.)

Idem *Eleg. 3. lib. 1. Trist.*

Innocuum rigido perforat ense latus.

Idem *Eleg. 9. lib. 3. Trist.*

Terror, hoste meum penè promisso latus.

Idem *Eleg. 11. lib. 3. Trist.* Latus alicui petere. Suet. in *Calig. c. 36.* ¶ Ali-

quando latus pro viribus & spiritu ponitur. Cicero. *de senect.* Quis legem

Voconia magna voce & bonis lateribus suasisset. Idem *de Sen.* Neque

enim ex te unquam es nobilitatus, sed ex lateribus, & læcortis tuis. ¶ A

latere dicitur chari & amici principum, qui eorum lateribus semper ad-

sunt. Liv. lib. 4. bell. Pun. Ab latere inde eos nominat tyranni, quorum ca-

pita vilissima fingenti inter dolores gemitusque occurrerunt. Cur-

tius lib. 5. Quum ad perniciem ejus etiam à latere pecunia ipsius

solicitareret hostis ¶ *Latus mundi, pro regione.* Horat. 1. *Carm.*

Quod latus mundi nebula, malisq;que

Lupitior urget:

latera insula, pro extremis utrinque partibus. Cic. 2. de Leg. Fibrenus divisus aequaliter in duas partes, latera hæc alluit. ¶ Latus tegere, est latus alterius sinistrum, qui vel ætate, vel honore superior est, claudere: quod qui facit, tanquam pro scuto est. Horat. *Serm.* 2. Notanda loquendi forma, In contrario latere agitare, pro in contrariam partem disputare. Ulpianus *D. lib.* 39. *tit.* 2. *l.* 11. Quæ species est in contrario latere apud Marcellum agitata. Quæ transitio ex re equestri.

Lätērāni, *δουροφάσι*, dicuntur satellites, qui principis alicujus latus tumentur, qui etiam laterones & latrones dicuntur.

Lätērārīus, a, um, adjectivum ut laterarium lignum. Vitruv. *lib.* 10. *c.* 20. Ipsi autem laterariis circa fixis contineantur, reganturque tabulis maxime palmeis.

Laterariæ tabulæ, ad latus positæ.

Lätüsçūlum, i, diminutivum, Parvum latus. *ἡλεοειδίον*. GAL. *Petit costé*. ITAL. *Picciolo lato*. GERM. *Ein seilin*. HISP. *Pequeño lado*. ANGL. *A little syde*. Carullus ad *Thallum*,

Ne lanceum latiusculum, mansisq; mollicellas,

Inlusa turpiter tibi flagella conscribillent. al. *Inlusa turpiter*.

Speculorum latiuscula, id est, parva latera. Lucr. *lib.* 4. Quin etiam quæcumque latiuscula sunt speculorum.

Lätērēnsēs, à Latere novè dixit Tertullianus, quos alioqui laterones appellamus. Tert. *lib.* 4. contra Marcion. Tot ferè laterensibus uti solebat in duobus testibus consistens Dei sermo. Dicti sunt laterenses, quòd latus claudant.

Lateralia viatorïa, Capsulæ videntur esse, in quibus, ad ephippium utrinque loro suspensis, ea quæ nobis in itinere necessaria sunt, recondimus. Scævola *l. 102. D. de leg. & fideicommiss. lib.* 32. Uxori meæ lateralibus mea viatorïa, & quicquid in his conditum erit, quæ membranulis mea manu scriptis continebuntur. Item. Hic chirographa debitorum & pecuniam cum esset profecturus in urbem, in lateralibus condidit. ex Horomano.

Lateralis, e, ad latus pertinet.

Latos, navis: Lege *Setacros*. Gloss. *Isid.*

Latymnum, *λατυμνον*, Mons Crotonis, vel ut alij, Laconia; ut scribit Scholiastes Theocriti.

Lävācrum, vide *Lavo*.

Lavandula, fruticulus quidam vulgò passim notus de nomine. Hadr. Jun. *in Num.* Lavandula, hirculus nonnullis. Saliuncula Plinio, ut Scailigero videtur, spica; spica nardi. *GAL.* *Lavande*. §

Lavatrina, locus ubi vasa escaria eluunt coqui, urnarium, *μαγειρική ύδρόρεια*: quem ad usum locus quadratus in culinis adhiberi solet.

Lauce, insula in Ponto Borysthenis ostio objecta: dicta Achillea, quoniam Achilles ibi situs sit.

Lauda, *Lodi*, V. E. sub A. & Ducatu Mediolanensi.

Laudamentum, & Laudimium, vide post *Laudo*.

Laudis, testudo, vox corrupta ex Germanica *Laut*.

Laudanæ fuere ornamenta aurea, vel argentea, quasi virgæ, quæ suspendebantur ante altaria, dictæ à laudando, quòd in laudem & honorem Martyrum ponebantur.

LAUDO, as, Commendo, extollo. *ἡλλή* *billél* *ככש* *schibbách*. *ἡπαρία*, *ἡπαρία*. GAL. *Louër*, *dire bien*, *parler en bien*. ITAL. *Laudare*, *lodare*. GERM. *Loben*. HISP. *Loar*. ANGL. *To praise*, *to comment*. § Differt autem à verbo Probo, quòd re magis probemus, laudemus verbis. Plautus *in Trin.* utramque conjunxit, *Laudo* (inquiens) consilium, & probo. ¶ *Laudare* contrariò sensu, pro improbare, repudiare, rejicere, ut est Græcè *παύω*, quia quæ nolunt, dilaudant, ut distrahant atque vendant. Virg. 2. *Georg.*

——— *Laudato ingentia rura:*

Exiguam colitio.

Sic apud Hesiod. *Νῆ ὀλίγω ἀίον, μεγάλη δὲ ὄλι φερῆα Πάροδ*. Virgilius latifundia improbat, modicum agri modum præfert. Plaut. *Merc. sc. 2. a. 2.* *Laudo* commentum tuum. Item probant ædes: laudant fabrum (ædium). Idem *Mostell. sc. 2. a. 1.* Haud centesimam partem laudat, quam meritis est ut lauderetur laudibus. Idem *Capt. sc. 3. a. 2.* *Eamus ad lenonem*. M. *Laudo*. Idem *Cure. sc. 2. a. 5.* Ovid. *Metam.*

——— *De Banais quis te laudatve, petiverit*

¶ Aliquando *Laudare*, est nominare. Plaut. *in Capt. sc. 3. a. 2.* Id scias, Jovem supremum testem laudo, *Laudare*, inquit Macrob. *lib. 6. cap. 7. Saturn.* & Gell. *cap. 6. lib. 2.* Significat prisca linguâ nominare, appellareque. In qua significatione usus est Pompon. *in leg. 6. §. 5. ff. de action. empr.* Si tibi iter vendidero, ita demum autorem me laudare poteris, si tuus fuerit fundus. Item Modest. *in l. 6. de eversionib.* ¶ Nonnunquam etiam citare, & in testem adducere. *in 29. ff. de leg. 1.* *Laudare* testem, quo est Fabius usus *in declamat.* est nominare: quem enim quis testem nominat laudet eundem necesse est, ne videatur parum dignus, cuius testimonium audiat. Turneb. *in Gell. lib. 3. c. 16.* Varr. undecimo mense nasci hominem posse dicit, ejusque sententia tam de octavo, quam de undecimo mense Aristotelem laudat aut orem. Cic. 3. *de Orat.* Atque hæc quidem ab his Philosophis, quos tu maxime diligis Catule, dicta sunt: quod eo æpius testificor, quod autoribus laudandis ineptiarum crimen effugiam, id est, his Philosophis nominatim citandis, & tanquam ad testimonium dicendum evocandis, quos autores harum rerum habeo. ¶ *Laudare*, pro finire. Virg. 2. *Georg.*

——— *Laudato ingentia rura:*

Exiguam colitio.

Laudare cum exceptione, id est, non integrè. Idem *lib. 1. Epistol. ad Qum. Frat.* Unum est quod tibi ego præcipere non desinam, neque te pati ar cum exceptione laudari. Omnes enim qui illinc veniunt, ita de virtute, integritate, humanitate commemorant, ut in tuis summis laudibus excipiant unam iracundiam. ¶ *Hujus* composita sunt, *Allaudo*, *Collaudo*, *Elaudo*, de quibus *suprà*.

Laudamentum. *Lib.* 1. *de feud. tit.* 7. Per laudamentum sapientum, id est, ut Cuiacius exponit, consilio Jurisperitorum. Idem enim est laudamentum, quod arbitrium, judicium, consilium.

Laudimium, præmium quod præstat pro renovatione emphyteutica, *in Long. legib. lib. 4. Cod.*

Laudum, sententia arbitri. In *Vet. Dict.* à *Barr.* exponitur transactio.

Laudātūs, a, um, participium, sive nomen ex participio. *ἡλλή* *me-hullái* *ככש* *meschubbách*. *ἡπαρία*. GAL. *Loisé*. ITAL. *Laudato*. GERM. *Getobt*. HISP. *Alabado*. ANGL. *Praised*, *commended*. § Abundè laudatus. Ovid. 1. *Trist. Eleg.* 6. Falsò laudata fœmina. Idem 3. *Amor. Eleg.* 11. *Laudatissima* forma. Idem *Epist.* 18.

Laudātōr, is, *ἡλλή* *mehallél* *ככש* *meschabbéach*. *ἡπαρία*. GAL. *Celuy qui loüe* & dit du bien de quelqu'un. ITAL. *Chi lauda altri*. GERM. *Ein lober*. HISP. *Alabador*. ANGL. *A praifer*, *a commander*. § Ad *Her. lib.* 4. Nolo esse laudator, ne videar adulator. *Laudator* voluntarius, Cic. 6. *Verr.*

Laudātrix, icis, *ἡλλή* *mehalléteh* *ככש* *meschabbáchath*. *ἡπαρία*. GAL. *Celle qui loüe*. ITAL. *Donna che lauda*. GERM. *Eine loberim*. HISP. *Alabadora*. ANGL. *She that praifeth*. § Cic. 3. *Tusc.* Vitiorum laudatrix fama popularis.

Laudāndūs, gerundium: ut loci non laudandi. Ovid. 1. *Trist. Eleg.* 8.

Laudātiō, nis, Commendatio. *ἡλλή* *tehillah*. *ἡπαρία*. GAL. *Loüange*. ITAL. *Laude*, *lodo*. GERM. *Lobüng*. HISP. *Loor*, *ò alabanza*, *obra de alabar*. ANGL. *Commendation* or *praising*. § Cic. 4. *Verr.* Præclara laudatio.

Item 2. *de finib.* Lege laudationes Torquate, non eorum qui sunt ab Homero laudati, &c. Laus & Laudatio differunt, Senec. *Epist.* 103. Præterea aliud est laus, aliud laudatio. Hæc & vocem exigit. Itaque nemo dicit laudem funebrem, sed laudationem, cujus officium oratione constat. Suet. *in Caf. cap.* 48. *Laudatio* in funere. *Laudatio* judicialis. Idem *in Aug. cap.* 56.

Laudatiōr, comparativum. *ἡπαρία*. Gell. *lib.* 4. *cap.* 9. Quanto majora auditoraque sunt etiam, tanto laudatiores sunt.

Laudābilis, e, quod merito laudari potest. *ἡπαρία*, *ἀξιόπαισ*. GAL. *Loüable*, *digne d'estre Loüé*. ITAL. *Lodevole*. GERM. *Loblich* *Lobs wort*. HISP. *Cosa digna de ser alabada*. ANGL. *wortie of praise*. § Plaut. *in Persa*. *Ædopol* dedisti virgo operam laudabilem, probam, & sapientem, & sobriam. *Laudabilis* vita, apud Cicronem *de Amic.* Rectæ & laudabiles res. Idem *lib.* 1. *de finib.* Opus laudabile, Lucr. *lib.* 5. *Carmen* laudabile, Horat. *de Arte*.

Laudābillitēr, adverbium, Cum laude & commendatione. *ἡπαρία*. GAL. *Loüablement*, & avec honneur. ITAL. *Lodevolmente*. GERM. *Loblich*. HISP. *Loablemente*. ANGL. *Praise worthely*. § Cic. 5. *Tusc.* Quid ad rectè, honestè, laudabiliter. postremo ad bene vivendum, satine est præsidij in virtute? Perquam laudabiliter jurare. *Velleius*.

Laudātīvūs, a, um, quod laudationi est accommodatum. *ἡπαρία*. Unde laudativum genus orationis à Rhetoribus dicitur, quod alio nomine demonstrativum vocant Rhetores. Quint. *lib.* 7. *cap.* 16. *Laudativam* totam, quæ est pars Rhetorices tertia. Et laudativus casus, dictus est accusativus, quia per hunc videmur vel accusare, vel laudare.

Läus, dis, à *λαύω*, fruor, vel à *λαός*. Præconum commendatio, gloria. *ἡλλή* *tehillah*. *ἡπαρία*. GAL. *Loüange*, *los*. ITAL. *Laudi*, *ò de gloria*, *honore*. GERM. *Ein lob*. HISP. *Loor*, *alabanza*, *ò honra*. ANGL. *Praise*, *commendation*. § Terent. *in Adelph.* Dei vestram fidem! Utrum studio id sibi habet, an laudi putat fore, si perdidit gnatum? Propriè virtus est, non aliunde proveniens, sed suis nixa radicibus. Virg. 5. *Æneid.*

——— *primam meruit qui laude coronam.*

Dicta *λαός*, hoc est, à populis, quòd propriè laus sit populi, de aliquo recta loquentis. Certare laudibus alicujus. Virg. 2. *Georg.*

——— *Nec pulcher Ganges atque auro turbidus Hamus, Laudibus Italia certent.*

Concedere laudem alicui. Cic. 1. *de Orat.* Ut eorum quibus summa dicendi laus à nostris hominibus concessa est. Congerere laudes alicui, id est, aliquem ampliter laudare. Sueton. *in Tito*: Tantas mortuo gratias egit, laudesque, quantas concessit ne vivo quidem unquam atque præfenti: & Conciulare laudem. Quintilian. *lib.* 2. *cap.* 7. Et laudem sepè majorem, quam si nostra sint, conciliant. Ponere in laude. Cic. 3. *de Orat.* Rectè genus hoc numerorum, dummodo ne continuum sit, in orationis laude ponetur. Tribuere laudem. Idem *Metrell. lib.* 5. Ego dolori non solum ignosco, sed summam etiam laudem tribuo. Ovid. 13. *Metam.*

——— *Laudem cum sanguine penset,*

Laudi vacare, i. laude. Gell. *cap.* 6. *lib.* 2.

——— *Et jam promissa poteram cum laude reverti*

(de præmio & gloria simul) Ovid. 13. *Metam.*

——— *Non ego sum satis ad tanta præconia laudis,*

Tibull. *lib.* 4.

——— *At non per dubias errant mea carmina laudes,*

Idem *ibidem*,

——— *Laudis & assiduo vigeat certamine miles.*

Ibidem,

——— *pars est sua laudis in illo,*

Ovid. 13. *Metam.*

——— *ignosce laudibus ipse tuis,*

Idem *Eleg.* 4. *lib.* 4. *Trist.*

Perfidia laudes gratiasque habemus. Plaut. *Asin. sc.* 2. *a.* 3. Laudes & gratias alicui scribere. Gell. *cap.* 8. *lib.* 3. Quantis laudibus collaudavit herum? Plaut. *Capt. sc.* 3. *a.* 2. Laudari laudibus. *Ibid.* ¶ Interest autem inter laudem, & honorem, quòd honor sit dignitaris confirmatio, vel publicè, vel privatim; Laus secunda existimatio rectè factorum.

Laudicçenus, *ἡπαρία*. Plin. *Epist. lib.* 2. *Maximo*, Sequuntur auditores actoribus similes conducti, & redempti mancipis, in media basilica, tam palam sportulæ, quam in triclinio dantur. Ex judicio in judicium pari mercede transitur. Iade jam non inurbanè *σπουδαίως* vocantur.

vocantur, ἀπὸ τοῦ σφῶος καὶ καθῶς, iisdem Lacinum nomen imposi- tum est Laudicenis.

Laudunæ, Ecclesiastica vasa. Pap.

Laudunum Clavatum, Laon, V. E. Laudunensis, sub A. Remensi.

Lavellinum, Lavello, V. E. sub E. Barenfi.

Laver, eris, neut. gen. & aliquando femin. ἴσ' αὐ. GAL. Berle. ITAL. Gorgo- lestro. GERM. Däschungen/wasser gäuchel. HISP. Rabacas. Ἡ Herba est in aquis nascens, frutice pingui, recto, foliis latis, olulatro simili- bus, sed minoribus & odoratis. Diosc. Plin. lib. 26. cap. 8. Laver quo- que nascens in rivis, & condita & cocta torminibus medetur.

Laverna, Deæ cujusdam nomen fuit apud Romanos, in cujus tutela fures esse putabantur, qui ab ea Laverniones dicti sunt. Ita me bene amet Laverna (inquit Cocus apud Plaut. Aul. sc. 2. a. 3.) Ἡ Die diebsgötin bey den Röthern. Ἡ Hinc Lavernalis porta Romæ di- cta est ab æde Lavernæ propinqua. Hæc ferè ex Festo.

Lavernio, fur, quia sub tutela Lavernæ : ut habent impia Gentilium figmenta.

Lavinium, villæ nomen. Suet. in Cas. cap. 85.

Λαβινία, λαβινία. Filia fuit Latini regis & Amatæ, quæ primùm Tur- no, deinde Æneæ desponsata est: cujus occasione, orto inter hos duos bello, multi utrinque occubuerunt. Tandem victo Turno, Æneæ nupsit: quo mortuo, ipsa in solentia timens in sylvas præ- gnans profugit, & apud Tyrrheum pastorem divertit, ibique pepe- rit filium, quem Julum Sylvium Posthumum appellavit, eo quod post patris funus in sylvis natus esset. Hanc appenle Ascanius in regnum revocavit, quum ipse secessisset Albam longam, urbem à se conditam : Lavinio novercæ relicto, quod illa moriens Julio Syl- vio posthumo filio suo reliquit. Virg. Æneid. lib. 12.

—— & vinetum tendere palmas

Ausonij videre : tua est Lavinia conjunx, &c.

Λαβινίον, λαβινίον. Stephano, λαβινίον Straboni. Urbs fuit in Latio, ab Ænea condita, & à nomine Lavinia uxoris ita appellata. Cujus rei testis est Liv. 1. ab Urb. Æneam (inquens) apud Latinum fuisse in ho- spitio tradunt : Ibi Latinum apud Penates deos domesticum publi- co adiunxisse foedus, filia in matrimonium data. Ea res utique Troianis spem affirmat tandem, stabili, certaque sede finiendi erroris Oppidum condunt : Æneas ab nomine uxoris Lavinium appellat.

Launegild, in Il. Longob. Gloss. Launegild, sine solennitate testium. Ἡ Λαυνεγίλδον.

Lavendula. Vide Lavandula.

Λαυω, as. Ablus, purgo, mundum nitidum reddo. Descendit à verbo Græ- co λαω, quod ejusdem est significationis. Hinc lavrina, quasi lavatri- na. Ἡ γῆ ῥαχῆς ἵσ' αὐ. chibbes. λῶ, ἵσ' αὐ. ἡ λῶ, ἡ λῶ. GAL. Laver. ITAL. Lavare. GERM. Wäschen. HISP. Lavar. To wash. Ἡ Plaut. in Aul. Aquam hercle plotat, quum lavat, profundere. Idem in Trucul. Vise illam, atque operire ibi, jam exhibit: nam lavabat. Virg. 3. Eclog.

—— Omnes in fonte lavabo.

Ovid. Epist. 1.

Membra lavabis aqua.

Idem 3. de Arte,

—— lachrymis vulnera sua lavat.

Præteritum facit lavi. Terent. in Heaut. Atque illa, si jam laverit, mihi nuntia. Supinum est, lotum: unde deducitur participium, lotus. Martial. lib. 5.

Lotus nobiscum est, hilaris cenavit, & idem

Invenis manū esse mortuus Andragoras.

Olim etiam lavatum faciebat, & per syncopen lautum. Ter. in Eu- nuch. Abeunt lavatum, per strepunt. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.

—— Est ubi me fessum sui acior ire lavatum

Admonuit.

Ovid. 3. Fast.

Sacra lavaturas manū petebat aquas.

Lavandi raritate valetudinem tueri. Suet. in Aug. c. 81. Dormit, or- natur, lavat (excusantis mulierem) Plaut. Mil. sc. 2. a. 2. Lavasti. Amph. Quid posteaquam lavi. Ibid. Quid me vis, eo lautum, ut sacrificem. Idem Aul. sc. 5. a. 3. Lavari cum viris, signum adulteræ. Quint. Ancil- la quæ latrinam lavat. Plaut. Cure. sc. 4. a. 4. Lavabo ut rem divinam faciam. Idem Aul. sc. 2. a. 4. Venit imber, lavit parietes. Idem Most. sc. 2. a. 1. Veteres hoc verbum per tertiam conjugationem inflecte- bant. Ἡ Idem Truc. Mihi quoque præ lassitudine opus est lavere, Ca- to c. 65. Si inquinata erit, lavito. Virg. lib. 10. Æneid.

Visceribus superinfundens lavit improba teter Ora cruor.

Horat. 1. Serm. Satyr. 5.

Ora manūque tua lavimus Feronia lymphæ.

Quibus in locis quum prima syllaba hujus verbi corripitur, cer- tum est non esse præteriti temporis, quum dissyllaba præterita prio- rem necessitudo producant. Simile est illud apud Virg. 3. Æneid.

Luminis effossi fluidum lavit inde cruorem.

Plures auctoritates refert Laurentberg, quibus addit Nonium cap. 10.

Ἡ Interdum significat lacerare, humectare, & ῥέξ' αὐ. Plaut. in Pseud. Gestas tabellas tecum, eas lacrymis lavi. Ἡ Hujus com- posita, Abluo, alluo, colluo, circumluo, deluo, diluo, eluo, per- luo, proluo, præluo, reluo, & subluo: quorum significata vide suis locis.

Λαυαίον, Lavacrum, purgatio, lotio. Ἡ γῆ ῥαχῆς ἵσ' αὐ. ῥαχῆς ἵσ' αὐ. λα- σί. GAL. Lavement, baignement. ITAL. Lavamento. GERM. Wäscherung. HISP. Lavamiento. ANG. A washing. Ἡ Plin. lib. 8. c. 45. Lavatione ca- lida aquæ traduntur pinguescere. Cic. Verr. Si minus, persequar in Cumanum, & antè te certiores faciam, ut lavatio parata sit, id est balneum. Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Quid ea messis ad meam lavatio- nem attinet: nihil plus quam lavatio tua ad messim.

Λαυαίον, Balneum, in quo quis lavari commodè potest. Ἡ γῆ ῥαχῆς ἵσ' αὐ. ῥαχῆς ἵσ' αὐ. λαυαίον. GAL. Lavoire, un lieu où se laver, un bain. ITAL. Lavatorio. GERM. Ein bad. HISP. Lugar do se lavan. ANG. A washin place. Ἡ Gell. lib. 1. c. 2. Propulsamus caloris incommoda lutorum um- bra ingentium, longis ambulacris & mollibus, ædium posticum re-

Cælestinus Pars 1.

frigerantibus lavacris. Hujus dictionis media producitur, quum à lupino lavatum derivetur.

Λαυίτιος, αὐτὸν, à λαω, & τῆς ἵσ' αὐ. fuit enim prius Daucus. Purgatus, lotus mun- datus. Ἡ γῆ ῥαχῆς ἵσ' αὐ. mechtubās. λαυαίον. GAL. Lavé. ITAL. Lau- vato. Ἡ GERM. Gerwäschen/gebadt. HISP. Lavado. ANGL. washed, cleane, tricked. Ἡ Terent. Téve alymbylum venire unctum atque lautum è balneis: Horat. 2. Serm. Satyr. 3.

Libertinus erat qui circumpita siccus

Lautis manū senex manibus currebat, &c.

Cic. pro Deior. Cur te lautum voluit, cœnatum noluit occidere? Ali- quando idem ferè quod mundus & splendidus. Ἡ ἡ γῆ ῥαχῆς ἵσ' αὐ. ἡ γῆ ῥαχῆς ἵσ' αὐ. λαυαίον. GAL. Magnifique & somptueux, honeste, honorable, propre. ITAL. Delicato, polito, magnifi- co. GERM. Sauber / zierlich / wolzugertst. HISP. Afeitado à delica- do. Ἡ Hinc lauta cœna, apud Plin. in Epist. 194. dicitur, quæ magnificè, opiparèque est instructa. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Facite ut strata lautâ- que sint hæc omnia. Gell. cap. 11. lib. 13. Dominum convivij esse oportet non tam lautum, quam sine sordibus. Plaut. Cure. sc. 1. a. 2. Tute tibi puer es lautus. Luces cereum. Ἡ Homo lautus dicitur, qui elegans est, mundus & splendidus. λαυαίον. Cic. 3. Verr. Quum iste atque istius amici, homines lautis, atque urbani, sermone hujusmodi dissi- pent. Ἡ Aliquando divitem & potentem. Terent. in Heaut. Omnes te in lauta, & bene aucta parte putant. Cic. Acil. lib. 13. In Halesina civita- te tam lauta, quam nobili conjunctissimos habeo, Lautum & copio- sum patrionium, apud eundem pro Rab. Posthumo.

Λαυτῆ, adverbium, Eleganter, splendide, magnificè. Ἡ λαυαίον. GAL. Mi- gnomément, polyment, proprement. ITAL. Delicatamente, gentilmente & magnificamente. GERM. Zierlich, edellich. HISP. Afeitadamente y de- liciadamente. ANGL. Minionly, costly, daintely. Ἡ Plaut. in Casina. Lautè vestitus exornatusque ambulat. Idem in Mil. Loquitur lautè, & mini- mè sordidè. A lautus fit diminutivum lautulus: à quo adverbium lautulè.

Λαυτιχία, Epularum magnificentia, à lavatione dicta, ut Festo placet, quia apud antiquos elegantia studio quod nunc est, non erat, & raro quis lavabat. Ἡ ἡ γῆ ῥαχῆς ἵσ' αὐ. ἡ γῆ ῥαχῆς ἵσ' αὐ. μαχανάν. πολυτί- λον. GAL. Magnificence en habits ou banquets. ITAL. Delicatezza, ma- gnificenza in abiti & in cibi. GERM. Zierlichkeit / edellichkeit. HISP. Afeitic, à delicadeza en manjares. ANGL. Finest, daintiness. Ἡ Lau- titia igitur, munditia est in vestitu & in epulis. Suet. in Cas. cap. 46. Munditiarum, & lautitiarum studiosissimum. Item Lautitiarum invidia. Idem in August. cap. 71. Plin. lib. 9. cap. 35. Quum exqui- sitis quotidie Antonij signaretur epulis, lautitiam ejus omnem, apparatusque obtrectans. Cicero in Epist. Fama ad te mea nova lau- titia veniet. Ἡ Antiquus etiam lautitia dicebatur, teste Festo, fa- rina ex tritico confectus.

Λαυτία, oxum, Munera dicebantur quæ Romani per Quæstores legatis exterarum nationum, Regibus amicis, ac viris claris advenientibus mittebant. Ἡ λαυτία, ut inquit Plutarch. in Probl. GAL. Present & dons que les Romains envoyoient aux Ambassadeurs des Princes étrangers. ITAL. Doni & presenti che si facevano da Romani à gli am- basciatori di principi e sterna, & ad altri gran personaggi. GERM. Gaben oder geschent so der Römissch gewalt frömbden bottschafftten zűschicket sie zuverehren. HISP. Las dadas que danan los Romanos à los embaxadores estrangeros. ANGL. Presents that the Romanes sent to the ambassadours of other realms. Ἡ Vnde scribit Liv. Lautia Attalo fuisse decreta. Fest. Lautia dicebant veteres quæ Lautia dicimus, dabantur legatis hospitij gratiâ. Liv. 8. bell. Pun. Locus inde, lau- tiaque legatis præberi iusta. Loca lautia. Idem 2. d. 5. Et, locum lau- tia. 5. d. 5. Legimus & lautias fæminini generis in eadem significa- tione. Idem 8. bell. Pun. Ad hoc ædes, libera loca lautia legatis de- creta, ex Budæ Lautia dicitur, quæcup ad lautitiam arguere ele- gantiam cultûs & mensæ pertinet. Ulp. de aur. & arg. arguendo lig. 1. 25. Mundo inquit, muliebri continentur, lautica, acus, reticula, & hujusmodi. Lautica, vocem, ni fallor, melius Briss. interpretatur, ac pro ea reponendum putat vocabulum Calantica, ut habet editio No- remberg. cujus non tantum hic, sed & alibi meminit Vop. Erat au- tem tegmen muliebri capitis: ut Baysius ex Cic. docet.

γ aurea, vide Laurus.

Λαυρέα Tullius, Ciceronis libertus fuit, cujus extat nobile de aquis Ciceronianis epigramma apud Plin. lib. 31. quod quoniam circa principium operis hujus inseruimus in dictione Acadēmia, illinc lectori petendum relinquimus.

Laurenium, Lorch, sedes olim fuit metropolitana Pannonia, & Norici: cujus hodie rudera in Ensio Austriæ oppido, vulgò Ens, extare tra- dit Lazius lib. 2. rerum Viennensium cap. 2.

Λαυρέντία, uxor Faustuli fuit, pastoris Amulij, quæ Romulum, & Re- mum expositos nutrit: & quoniam se omnibus prostituebat, lupa dicta est. Et hinc locus datus est fabulæ, Romulum & Remum à lu- pa esse nutritum. Hanc auctus Laurentium vocant & festaque in ho- norem ejus instituta, Laurentialia Plutarch. in Rem.

Λαυρέντία, λαυρέντια. Feriæ erant in honorem Accæ Laurentiæ insti- tuta, quæ nutrit fuit Romuli & Remi: cui sacerdotes sin velatro sa- crificabant, teste Varr. lib. 5. de L. L. Laurentalia (inquit Festus) Laurentiæ conjugis Faustuli & nutriticis Romuli & Remi festa.

Λαυρένσις, Modò gentile nomen est, λαυρένσιος. Virg. 12. Æneid.

Ipsi Laurentes mutati, iisque Latini.

Idem 1. Æneid.

—— Laurentis regia Picæ.

Ἡ Modò denominativum omnis generis. Idem 12. Æneid.

To quoque Laurentes viderunt Æole campi

Obtere.

Idem alibi,

—— ignarum Laurens habet ora Mimanta.

Idem lib. 7.

—— postquam Laurentia videtur,

Geryone extincto Tyrrhiniæ attingit arva.

Λαυρέντιον, civitas Latij, non procul Lavinio: ita dicta à sylva lau- ○○○ 2 scd

rea, quã excisã ædificata est. Vel (ut inquit Priscianus) à lauro ibi primum inventa, dum Picus eam conderet. Hinc Laurentes populi dicti sunt.

Laurẽölüs, Poëtis traditur fuisse latro sceleratissimus, eoque nomine in crucem sublatus, & à feris devoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in spectaculis repræsentata est. Juven. Satyr. 8.

*Laureolum velox etiam bene Lentulus egit,
Iudice me, vera digna cruce.*

De Domitiano quoque memoriæ proditum est, hanc fabulam repræsentaturum nocentissimum quendam, ultimo supplicio damnatum, in crucem erigi iussisse, & immissa urfa dilacerari: atque ita rei veræ, non fictæ, spectaculum populo exhibuisse. Martialis in Amphitheatro Casaris,

*Qualiter in Sythica religatus rupe Prometheus
Assiduam nudo pectore parvis avem:
Nuda Calydonio sic pectora præbuit urso,
Non falsa pendens in cruce Laureolum.*

Laurẽõtis, is. Spodij genus est ex argento. Est autem spodium cineris genus ex metallis, dum in fornace coquantur, favillæ modo evolans, & in fornacis pavimentum recidens: ut docet Galen. lib. 9. simp. medic. qui ea ratione distinxit spodium à pompholyge, quod hæc ob levitatem ad summas usque fornacum cameras evolveret, iisque adhæresceret: illud neque tam altè evolveret, & mox in pavimentum recideret. Plinius tamen spodium etiam illud appellat, quod summis fornacum testudinibus adhæret: distinguitque à pompholyge solo colore, quod pompholyx minùs candida sit.

Lauretum, Laureto. V. E. ditionis Pontificiæ, Deiparæ Virginis æde sacra toro orbe celebris.

Laurices, Færus sunt cuniculorum è matre execti, vel uberibus ablati, qui olim cum interancis non repurgatis cocti, gratissimis in cibis habebantur. Autor Plin. lib. 8. c. 55.

Laurion, λαύριον, locus in Atticæ montanis mare spectans, argentifodinis nobilitatus: cujus meminit Thucyd. bell. Peloponn. lib. 2. c. 6.

Laurolavinium, λαυρολαβίνιον, urbs Latij proxima Laureto.

Laurus, i, à Laus, vel ex λα & ρῆν, ἡ γῆν ἐλαίαν. GAL. Laurier. ITAL. Lauro, alloro. GERM. Ein Lorbeerbaum. HISP. Laurel arbol. ANGL. A laurell or baye tree. Aliquando quartæ classis fuit, & lauru in sexto casu, & in recto numeri multitud. laurus, efferebatur. Est autem genus arboris, perpetuã virens comã. Itaque & Apollini sacra esse putatur, eo quod is Deus semper juvenis & imberbis esse existimetur. A Græcis δάφνη dicitur: quæ res Poëtis fabulandi occasionem videbatur præbuisse, Daphnem puellam ab Apolline adamatam, quum vim ejus effugere non posset, deorum miseratione in lautum fuisse mutatam. Laurus (inquit Plinius lib. 15. cap. 30.) triumphis propriè dicatur, vel gratissima domibus, janitrix Cæsarum, Pontificumque, quæ sola & domos exornat, & ante limina excubat. Duo ejus genera tradit Cato, Delphicam & Cypriam. Delphica laurus dicta, quod victores Delphis eã coronarentur: & est viridior laurus, maximis baccis, & è viridi rubentibus. Cypria, folio brevi, nigro, subcrispo. Quidam mustaceam addiderunt, ita dictam, quoniam mustaceis subjiceretur. Hanc esse folio maximo constat, staccidòque, & albicante. Numeratur etiam ab aliquibus inter lauri genera Tinus, quam nonnulli sylvestrem laurum intelligunt, nonnulli sui generis arborum. Differt colore, est enim cærulea bacca. Item regia laurus, quæ & angusta cognominatur, amplissima & arbore, & folio, baccis quoque gustatu non asperis. Sunt & alia lauri genera. Plin. lib. 15. c. 30. ex quo hæc paucis verbis immutatis. Laurus Apollinea, quod Apollini dicata sit. Ovid. 6. Fast.

*Venit Apollinea longus concordia lauro
Nexa comas.*

Delphica lauro comam cingere. Horatius 7. Carm. Ode 30. Fatidica laurus, Claudian. 3. Panegyri. Vel quod Apollini faridico Deo est dicata: vel quod ex ejus crematæ strepitu futura colligebant, ut Porphyrius philosophus. Et Iliad. 1. scribit Eustathius. Fragois enim combusta felicitatem portendere credebatur. Tibull. lib. 2. Eleg. 5.

Laurus ubi bona signa dedit, gaudete coloni.

Contrà si tacitè conflagrasset, tristitia portendebat. Propert. lib. 2. Eleg. 23.

Et jacet extincto laurus adusta furo.

Vide Cæl. Rhodig. lib. 5. cap. 7. Plin. lib. 15. cap. 30. Laurus ipsa pacifera, ut quam præterdi etiam inter armatos hostes quietis sit indicium.

Laurẽã, propriè lauri folium perpetuò vitens, & topiatio operi accedens. δάφνη GAL. Feuille de laurier. ITAL. Foglia di lauro. GERM. Ein Lorbeerblat. HISP. Hoja de laurel. ANGL. The leaf of a baye tree. Ovid. 3. Fast.

Cedit ab Iliacis lauræa cana fociis.

Plin. lib. 15. c. 30. Unius arborum Latina lingua nomen imponitur viris: unius folia distinguuntur appellatione: laurea enim vocamus. Quem Plinij locum sic intellige, Nullam esse arborem à qua viris nomen sit impositum præter unam laurum, deinde nullam esse arborem cujus folia habeant distinctam appellationem, præter unius lauri folia, quæ laurea dicuntur. Virg. 8. Eclog.

*Populus Alcida gratissima vitu laccho,
Formosa myrtus Veneri, sua laurea Phæbo.*

Horat. lib. 2. Carm.

Tum spissa ramis laurea fervidit.

Aliquando corona est, ex lauro facta, quæ in triumphis adhibebatur. GAL. Chapeau de feuilles de laurier. ITAL. Ghirlanda con foglie di lauro. GERM. Ein Lorbeerkrantz. HISP. Corona de guirnalda de laurel. ANGL. A garland of laurell leaves. Mart. lib. 2.

Quæ datur ex Dacis laurea, tota tua est.

Cic. de prov. Consul. Si in Capitolium inveni victor cum in illa insigni laurea gestiret Senec. c. 10. de consol. ad Helv. In Jovis gremio reponere lauream, Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Et dabitur merito laurea vota Jovi.

Cic. de re rust. lib. 1. Lauream, & Laurum, & mutatã diphthongo, au, in o literam, Loream dicit.

Laurẽüs, a, um, quod est ex lauro. δάφνη. GAL. Delaurier. ITAL. Di lauro. GER. Lorbaum. HISP. Cosa de laurel. ANGL. Of the baye tree. quo modo roscus, myrtus, quod ex rosa, myrtòve confectum est: ita & Laurea corona, & scita laurea. Plin. lib. 15. cap. 30. Ovid. 2. Trist.

Ponat & in nitida laurea fersa coma.

Laurẽtum, Locus consitus lauris. δάφνη. GAL. Un lieu planté de lauriers. ITAL. Luogo piantato d'alloro. GERM. Ein ort da vil lorbaum stehn. HISP. Lauredal, lugar de laureles. ANGL. A place planted with baye trees. veluti rosetum, myrtetum, spinetum: locus rosæ, myrtis, spinisve consitus. Plin. lib. 15. cap. ult. Durat & in urbe nomen impositum loco, qui Lauretum in Aventino vocatur, ubi sylva lauri fuit.

Laurẽõlä, æ, à laurea diminutivum nomen, Coronula ex lauro. δάφνη. GAL. Petit chapeau ou guirle de de laurier. ITAL. Ghirlanda di lauro. GERM. Ein Lorbaum in frantzlin. HISP. Corona de guirnalda de laurel. ANGL. A garland of the baye tree. Cicer. lib. 2. Epistol. famil. Qualemunque triumphum, five ovationem, Laureolam appellat. Velles enim, ait, tantummodò ut haberem negotij, quod esset ad laureolam satis. Laureolam in mustaceo quærere, est ex re frivola insignem laudem captare Cicer. ad Attic. Bibulus, credo, voluit appellatione hac inani nobis esse parin eodem Amano cepit laureolam in mustaceo quærere. Est autem mustaceum, seu mustaceus, libi genus, cui aliquid additur de virga lauri decussum, ac decoquitur suppositis lauri foliis, ut indicat Cato lib. de Agricult. Vnde Plin. lib. 15. cap. 30. mustaceum dictum putat tertium lauri genus, quod ad eum usum adhibebatur. Alioqui laurus erat triumphalis, ornamentum ædium principalem, ac pontificiarum. Hanc qui non poterant assequi laurum, in mustaceo quærere laureolam.

Laureo, as, coronò. Gl. A. L.

Laurẽatüs, a, um, nomen, lauro ornatus. Latinum non est. Hinc laureati, qui laureis coronati sunt. δάφνηφορέωτες. GAL. Couronnes de laurier. ITAL. Inghirlandati di lauro. GERM. Mit einem Lorbauminen oder Lorblättern in frantzlin bekrantz. HISP. Coronados de laurel. ANGL. Crowned with the baye tree. Cicer. pro Muren. Qui imaginem parentis sui laureatam in gratulatione sua conspexit. Sic falces laureatos dixit. Idem 2. de Divin. id est, falces laureã, vel lauro circumvolutos, Plin. lib. 35. cap. 18. Tantumque non cum laureatis fascibus remitti illò, unde cretatis pedibus advenissent. Laureati lictores qui laureatos falces & laureas coronas gerunt. Cicer. ad Attic. lib. 7. Laureatæ fores Senec. cap. 16. al. 35. de consol. ad Polyb. Laureatæ epistolæ, quæ lauro involutæ in victoriæ signum ab Imperatoribus ad Senatum mittebantur. Scriban.

Laurẽifer, a, um, & Laurẽifer, Ferens, seu gerens laurum. δάφνηφόρος. GAL. Qui porte lauriers. ITAL. Luogo che produce lauri. GERM. Der ort was Lorbaumen tret. HISP. Que tiene, à tres laurel. ANGL. That beareth baye trees. Lucan. lib. 5. Lauriferos nullo comite tur vulnere curru. Mart. lib. 3. ep. 24.

Laurigeros ageres quum lata triumphos.

Laurẽicòmüs, a, um. δάφνηφορος, à δάφνη. GAL. Qui porte, ou qui est couronné de laurier. ITAL. Inghirlandato d'alloro. GERM. Das vil Lorbaum hat. HISP. Cosa que tiene hojas de laurel. ANGL. That heareth baye trees. ut Montes lauricomii, id est, lauri comis ornati, Lucr. lib. 6.

Laurẽinüs, a, um, Quod ex lauro factum est, laureus. δάφνη. ut Laurinum oleum. δάφνηλαϊον. GAL. De laurier. ITAL. D'alloro. GERM. Lorbaum. HISP. Cosa de materia de laurel. ANGL. Made of the baye tree. Plin. lib. 23. cap. 4. Oleum laurinum utilius quò recentius. Idem lib. 12. cap. 8. Item laurino folio.

Lauris, lai, dictio dissyllaba, λαιός. Fluvij nomen est in finibus Italiae, agrum Brutium à Lucanis dirimens: cujus meminit Strab. lib. 6. & Ptolem. lib. 3. c. 1. Est & alter ejusdem nominis fluvius in ea parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari proxima est, per Apolloniatarum agrum in mare sese exonerans: idem (opinor) cum eo, quem Plin. Antem appellat. Vide Ptol. lib. 3. c. 131.

Lauris, dis, vide Laudo.

Lausaicum, historia SS. Patrum, olim legi solita. Lex. gr. b.

Lausanna, Allobrogum urbs, ad lacum Lemani sita, vulgò Losanne sub A. Vesontionensi.

Laurisus, filius fuit Numitoris, & frater Iliæ Sylviæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Ovid. 3. Fastor. Alius fuit Mezentij filius, quem Æneas interfecit, quum parentem vulneratum defenderet. Virg. lib. 11. Æneid.

Lauritã, Lauritã, Laurus, vide Larvo.

Lauritula, arum. Locus fuit in urbe Romana, non procul à Jano gemino: à lavando dictus, quod aquas calidas haberet. Autor Varr. lib. 4. de ling. Lat.

Lautumia latinis, præto quod Græcis, λαυτινία.

Lauris, Pompeia, Italiae Transpadanæ oppidum, à Boiis conditum, teste Plin. lib. 3. c. 17. vulgò Loda.

Lax, fraus. Fest. Est à lacio, quod verbum usurpat Lucr. lib. 4.

*Quod facerent nunquam, nisi mutua gaudia possent,
Qua lacere in fraudem possent vincibique tenere.*

Laxamentum, laxare, laxatus, vide Laxus.

Lauzanum, animal quadrupes. Gern.

Laxus, a, um, à λῶς. Laxatus, remissus, non contentus, aut adductus. ἡ δὲ ψῆσις nischmât ἡ τῆς νιρῆς πῆσις niphacê ἡ τῆς μουστῆς. GAL. Lasche, large. ITAL. Rallenziato. GERM. Weit / succ / abgelassen. HISP. Flexo, ancho. ANGL. Loose, slack. ut, Laxe fides, laxæ rudentes, laxus arcus. Virg. 12. Æneid.

Sed laxos referunt humeris languentibus arcus.

Sic laxa vela dicimus, quæ ventotum flatu non tenduntur. Item Laxas habenas, pro molli & leni imperio, translatione ab equis sumpta,

Laxa, quae habentis adductis molestius & laboriosius incedunt, quam iisdem relaxatis. Accipitur item laxus pro amplo & capaci... Colum. lib. 1. c. 3. Nec dubium quin minus reddat laxus ager, non recte cultus quam angustus eximie. Laxum tempus, id est longum, cui oportet quam angustam...

Laxiore diem dare. Liv. 4. d. 4. Laxè, adverbium, Remissè, latè. Gal. Lascement, au large. Ital. L'argamento, remissamente. GERM. Weit / oder nie eng. HISP. Floxamente, anchamento. ANGL. Looslie, largelie. Cic. pro domo sua, habitare laxè & magnificè voluit. Laxè. X. Angustè. Varro de re rust. c. 10. De numero pastorum alij angustius, alij laxius constitutare solent.

Laxitas, atis, Remissio. X. Contentio. Schomittab marpe. Ital. Rallentamento, remissione, allentamento. GERM. Weite. HISP. Floxura, anchura. ANGL. Loosness, slakenesse. ut Laxitas in fidibus esse dicitur, quum tensa non sunt. Accipitur tamen non raro pro amplitudine, seu magna capacitate. ut laxitas domus. Cic. 1. Officior. Sic in domo clari hominis, in quam & hospites multi recipiendi sunt, & admittenda hominum cujusmodi multitudo, adhibenda est cura laxitatis. Laxitas viarum, Columell. lib. 4. c. 8. Et laxitas ædium. Suet. in August. cap. 72. Et in Nerone, cap. 31.

Laxo, as, Laxum reddo remitto. X. Contendo, intendo, adduco. riprah pira. Gal. Mettra au large, lâche, relâcher. Ital. Rallentâr, vilâsciare. GERM. Weit oder lueft machen nachlassen. HISP. Afloxar, ensanchar. ANGL. To loose, to slake. ut Laxare arcum, laxare fides citharæ, laxare rudentes. Vt est Cicero, pro dilatare, & proferre. Idem ad Attic. lib. 2. Vt monumentum illud eousque laxaremus, & usque ad atrium Libertatis explicaremus. Plin. lib. 12. cap. 14. Laxare hic plagra non adimitur. Senec. cap. 10. de consol. ad Helvium. Laxare corpora, & majora facere. Idem cap. 15. de tranquill. Laxabat animum vino Cato. Laxare animum, Sueton. in August. c. 83. Aliquando accipitur pro relaxare, & ex eo, quod debebatur, aliquid remittere. ut habet que antitheton astringere. Cic. ad Attic. Tantum abest ut ex eo, quo astricti sumus, aliquid laxari velim, ut, &c. Aliquando pro libero. Idem in Catone M. qui se à libidinum vinculis laxatos esse non molestè ferrent. Idem 1. Tusc. Quòdque nunc facimus, qui laxati curis, &c. Aliquando pro aperio. Virg. 2. Aeneid.

Laxat claustra Simon. Hinc relaxo quod est rursus laxo, recte, remitto, Cicero. lib. 1. Offic. Atque etiam quum relaxare animos voluerint, caveant intemperantiam.

Laxamentum, i, Relaxatio, remissio, requies, recreatio. marpe. Gal. Relâche, relâchement, élargissement, recreation. Ital. Rallentamento, rilassamento da fatica, riposo, recreatione. GERM. Ein nachlassung, ond erledigung. HISP. Floxura, anchura, recreation. ANGL. Release, recreation, refreshing. Cic. lib. 7. Epist. Ego tamen nactus in navigatione nostra pusillum laxamenti, concinnavi tibi munusculum. Laxamentum & venientiam & otium. Gell. cap. 1. lib. 6. Item laxamentum dare, Liv. lib. 5. ab urbe.

Lazaroma, vestis mortualis. L. g. b. Lazaros, homo recens mortuus. Idem. Lazarus nomen viri, Luc. 16. Lazî λαιζος, Stephano. Populi sunt Themiscyræ regionis, ad Pontum Euxinum. Vide Plin. lib. 6. c. 5. Lazulus, lapis opacus saphiri colore, aut florum cyani, aureis punctulis aut flammulis exornatus. Lazurion, color cæruleus. L. g. b.

LE

Lea, Leonis femina est, quæ & Leona dicitur. λαινα. Gal. Lionne. Ital. Leona, leonessa. GERM. Ein Löwin. HISP. La leona. ANGL. A lioness, or she lion. Lucr. lib. 5.

Irritata lea jaciebant corpora saltu. Ovidius. Nec lea cum catulis lactentibus ubera prabet. Idem Eleg. 7. lib. 4. Trist. Esse canes utero sub virginis: esse chimaram. A truce qua flammis separaret angue leam. Lea item, brassicæ genus, latis foliis è caule exeuntibus, unde & καυλώδη quidam vocavere. Græci item λαινα appellant, hoc est, lævem à foliorum laxitate. Plin. lib. 10. c. 9.

Lea, insula supra Cretam, una Sporadam, cujus meminit Plin. lib. 4. c. 12. Item oppidum Syenitarum qui sunt populi in ea Africae parte, quæ sinum Arabicum spectat. Vide eundem lib. 6. c. 29.

Læna, λαινα. λαινα. ANGL. A lioness, or she lion. Leonis femina, itidem ut lea appellatur. Virg. 2. Eclog.

Torna leana lupum sequitur: lupus ipse capellam. Plin. lib. 8. c. 16. Aristoteles tradit lænam primo sætu parere quinque catulos, ac per annos singulos uno minus, ab uno sterilefcere. Lænae quor pariant, docet Gell. c. 7. lib. 13. Læna, scortum Atheniens non ignobile, ob lyrae cantum Harmodio & Aristogitonii familiare. Hanc memorie proditorum est, ad necem utique à tyrannici exercitiam, nullis tamen tormentis adduci potuisse, ut tyrannicidarum consilia patefaceret. Quamobrem Athenienses, & tyrannicidarum volentes, nec tamen scortum celebrare, in opere nominis ejus fecere: atque ut intelligeretur causa honoris, in opere linguam addi ab artifice veterunt. Autor Plin. lib. 34. c. 8.

Leandër, Λειανδρ, Juvenis nomen ex Abydo Asiae oppido in litore Helleponti sito, qui quum Erus puellæ amore captus esset, quæ in oppositi littoris oppido Sesto habitabat, noctu ad eam tranferebat. Quod ubi aliquoties non infeliciter cessisset, jam audacior factus quum mari tumido & impacato se commisisset, vi ventorum fluctuumque victus, in Helleponto submersus est. Fabulam hanc elegantissimo carmine apud Græcos prosequutus est Musæus: à quò Ovidius mutuatus est argumentum epistolarum Erus ad Leandrum, & Leandri ad Erum.

Learchus, Λεαρχ, Arhamantis & Inus filius, quem pater furore correptus occidit. Quod quum vidisset Ino, arrepto Melicerta altero filio, in mare se præcipitavit: atque illa in deam maris mutata est, quam Græci Λητώσις, Latini Manutam vocant: Melicertes autem in Deum marinum, quem Græci Πηλαγίονα, Latini Portunum vocant. Ovid. lib. 6. Fast.

Tuque cadis patria parve Learche manu. Hinc adject. Learcheus. Idem 6. Fast.

Mæsta Learcheus mater tumularerat umbras. Lebadia, sive Lebadea, Λεβάδεια. Vrbis Bæotia est, non procul à Cheronæa, & Orchomeno, nullam omninò gignens talpam. Plin. lib. 8. cap. 58. In Bæotia Lebadia illata, solum ipsum fugiunt, quæ juxta in Orchomeno tota subruunt arva, talpæ quarum è pellibus cubicularia vidimus stragula: adeò ne religio quidem à portentis submovet delicias.

Lebbeus cognomentum Jacobi. Math. 10. 3. Lebedus, Λιβιδ, Suidæ, Jonia civitas est, à Colophone centum viginti stadia distans. Hic scenicorum histriorum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant. Horat. lib. 1. Epist.

Scis Lebedus, quam sit Gabius desertior. Leberis λιβηρίς serpentis exuvium, aut senium, quod exuit, significat.

Lebes, tis, masc. gen. à λιβής. Vas æneum in quo igni apponitur aliquid, ut ebulliat, aethore Porphy. in 9. Iliad. ξυρξο συρξο δουλ. λιβης. Gal. Chaudron ou porphyre. Ital. Caldaiia. GERM. Ein ehtner haf oder fessel. Den man über das feur hencft. HISP. El caldero de cobre. ANGL. A pan, kettle, or caudron. Virg. 5. Aeneid.

Tertia dona facit, geminos ex are lebetes. Lebia, λιβία, piscis. Lebinthus, Λιβίνθ, Insula est una Sporadam, non procul à Pathmo, teste Strab. lib. 10.

Lebusia, Lebus, V. E. Germaniæ, ad Viadrum fl. Francofurti vicina, sub A. Geneſenſi.

LECANOMANTIA, λικανομαντία, cum accentu. Divinatio quæ fit per pelvum. Vnde Strabo, lecanomantia & hydromantia in Persiæ frequentes fuisse tradit, lib. 6. Geographia.

Lecanomaticus, λικανομαντικός, qui lecanomantiâ utitur. Leccator, gulosus. Gloss. Isid. Vocab. ver. quod sæpe barbarissimarum vocum est repositorium: Lecca est proprietates lingendi, & dicitur à lingo, inde hæc leccacitas, & hic leccator, & hæc leccatrix: nam talium est lingere.

Lechæum, λικηϊον Portus est Corinthi ad sinum Crisseum, sive Corinthiacum, qui Isthmum Peloponnesi ad Occidentem alluit. Nam alterum, qui Sinu Saronico ad Orientem abluit, Schœnuntem appellant. Papinius.

Curva Palamonio scluditur unda Lechæo. Lecithus, λικιθ, vitellus ovi. Lecithopola, λικιθπολίης, venditor ovorum, vel pisorum: ut λικιθπολίης eorum venditrix.

Leçte, vide Lego, is. Leçtici, Leçticius, vide Lectus.

Leçtio, & Lectus, participium, vide Lego. Lectum, λικιον, Homero, vulgò Scorpiaria, Asiae promontorium est, ad Idam montem pertinens, Troadèque distans ab Æolide. Auctores Plin. lib. 5. c. 30. & Strab. lib. 13.

LECTUS, à λικιον, λικιον: seu à lego: vel à λικιον, herbosus. In locis enim herbidis cubabant pastores. Cubile, grabatus: dictus (ut Varro inquit) quòd lectis herbis frondibus, & stramentis fieri solebat. ξυρξο mittáh συρξο heres, κλίση, ιονή. Gal. Lit. ou couche. Ital. Letto. GERM. Ein bett. HISP. Lecho, cama. ANGL. A bedde. Vel (ut alij putant) ab alliciendo, quòd fatigatos ad quiescendum alliciat. Alij à Græco deducunt. Nam quem nos lectum dicimus, antiqui Græci vocabant λικιον. Cic. 7. Verr. Nam pater grandis jam diu lecto tenebatur, id est, decumbebat, jacebat, & morbo vexabatur. Plaut. Mitr. sc. 5. a. 2. Et in prolog. Casp. In lecto cubat. de ægrota. Apud lecti fulcrum capulam construe. Gell. cap. 15. lib. 10. Lectus illex, amatores aves. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Tibi dabitur lectus ubi haud somnum capias. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Nec mea consueto languescere corpora lecto. Lectos etiam habebant in tricliniis, in quibus recumbentes cibum sumebant: quos ab usu discubitorios, & tricliniarios appellabant: ad quorum differentiam. Cicero. 2. de Divinat. inquit, Quos nocturnæ quietis causa in cubiculis habemus. Plaut. Moll. sc. 3. a. 2. Vbi lectus stratus (convivis sup.) Idem Menach. sc. 3. a. 2. Lectos sternite incendite odores. Idem Curc. sc. 3. a. 2. Deduco pedes de lecto clam (surgeas è convivio loquitur.) Idem Amphitr. Cœnavisti mecum. Ego accubui simul. A. In eodem lecto. De Triclinio In imo lecto cœnare uetion. in August. cap. 64.

Lectus, us, ui. apud Priscian. lib. 6. Cornifici lib. 1. de cornu Deorum. Ipsi vero lectus sternuntur. Plaut. Amphitr. Quam lectus, ubi cubasti, concaluit locus.

Lectulus, diminutivum. Parvus lectus. ξκλινίδιον, κλιναίον, κλινίς. Gal. Un petit lit, une couchette. Ital. Letto piccolo. GERM. Ein bettlin. HISP. Pequeno lecho. ANGL. A little bedde. Cic. Attic. lib. 14. A ducenda autem uxore sic abhorret, ut libero lectulo neget esse quicquam jucundius.

Lectarius, κλινοποιός, qui lectos facit. Onom. OOO. Lectica,

LECTICA. Cathedra, aut sedes, qua ferebantur divites & potentes, in qua pulvinar & lectulus stratus erat. § 35. *ισθ. φορέον, κλίνη. GAL. Lictiere où on se fait porter. ITAL. Lictica. GERM. Ein tragbetch / senffe / toßbaar. HISP. Las andas, d litera. ANGL. A litter tobere in great lorde made them selves to be borne. § Juven. Satyr. 3.*

Namque facit somnum clausa lectica fenestra.
Græci modò ἐλάφορον, modò ἀπαφορον appellant, à numero sex, aut octo servorum lecticam gestantium. Quos supra turbam delictatos lectica suspendit. Sen. *Epist. 81. Lecticam allectari. Idè e. 12. de tranquill. Plin. lib. 17. cap. 14.* In mollibus arborum lecticis. Hic lectica significat parvum lectum.

LECTICŪLĀ, diminut. Parva lectica. § λιβάριον. GAL. Petite lictiere. ITAL. Picciola lictica. GERM. Ein tragbetchlin. HISP. Pequeña andas, d litera. ANGL. A little litter. § Cic. *Mario. Ut nostras villas obire, & mecum simul lecticula circumcursare possis.*

LECTICĀRIŪS, qui lecticam ferebat. § λικάριος. GAL. Qui porte, ou aide à porter la lictiere. ITAL. Portatore di lictica. GERM. Einer so ein beth oder senffe hülffe tragen. HISP. El que à cuestras lleva las andas. ANGL. That beareth the litter. § Servius Sulpit. ad Cic. Coactus sum in eadem illa lectica, qua ipse delatus eram, meisque lecticariis in urbem eum referre. Sueton. *in Calig. c. 38. & in Othone, c. 6.* Lecticarij cum asferibus accurrerunt.

LECTICĀRIŪLĀ, à *Martialis* vocatur mulier, quæ lecticariorum (id erat vilissimum fervorum genus) amores sectatur: quemadmodum contra, ancillariolus ab eodem appellatur, qui ancillarum consuetudinem appetit. Locus est *Martialis* in *lib. 12. in Alaudam, Ancillariolum tua te vocat uxor: & ipsa Lecticariola est: estis Alauda parva.*

Lectonarium, Missale *Flodoard.*

LECTISTERNIUM, ij, quum sacrorum gratiæ lecti in templis sternantur ad discumbendum in epulo publico. § לביט מרחבאב דיאס, apud Athenæum. § In Capitolio enim stratis tribus lectis, convivium apponebatur tribus diis, Jovi, Junoni, & Minervæ: Jupiter, id est, Jovis simulacrum, stabebatur in lectulo recubans: Juno & Minerva in sellis confidebant: sed appositis epulis, non ipsi dij, sed septem epulones fruebantur. *Liv. lib. 5.*

LECTISTERNĀTOR, Lectistrator, qui lectum sternit. § לו לטרנטאס, קאָדאָו פילן GAL. Qui fait le lit. ITAL. Chi fa il letto. GERM. Ein bethbereiter. HISP. Que haze el lecho, d strado. § *Plaut. in Pseud. Tu esto lectisterniator: tu argentum eluito.*

Lectistitium, statio lecti. Gl. *Isid.*

Lectrum, analogium, super quo legitur. *Gloss. Isid. Lectrum & hoc legium propulpito. Ver. Dicit. à lectione.*

Lectrum, analogium super quo legitur. *Stephanus de sacram. Altaris. cap. 4. Officium acolytharum est, ante Diaconum ferræ cereum accensum cum cerosario usque ad analogium, & tenere debent dum legitur Evangelium.* V *Valafrius Strabo de Reb. Eccles. c. 6. Analogium, quod in eo verbum Dei legitur, & annuncietur.*

LECYTHŪS à λικύθου, q. ἐλαικούθου, παρὰ τὸ ἐλαιον κύθου. § Λικὼν ἀσύχθονοι ἑσπαρᾶσθαῖ. ἀσύχθου. GAL. Bocal à tenir l'huile, ou autre liqueur, burrette. ITAL. Bocale del eglio. GERM. Ein oltrug / ein geschirr mit einem weitten bauch vnd engen hals in dem man diltat. HISP. El azeytara. ANGL. A pitcher or lyk vessell to containe oyle. § Vasis genus ventre protuberante, oréque angustiore, oleo asservando at commodatum: quod *A. Gellius* guttum appellat, *Iulius Poll.* Lecythus etiam inter unguentaria vasa annumerat. § Lecythum habere in malis, ἔχει λικύθου σπῆς ταῖς μάλοις, id est lecythum habere ad malas. Tectum & anigmaticum convitium est in anus, quæ rugas illitis pigmentis dissimulant. *Aristoph. in Concio. Non est oleum in lecytho, ἐλαιον οὐκ ἔστιν ἐν τῷ λικύθῳ.* Scilicet quum significamus non esse precibus locum apud inexorabilem. Idem *in Avibus.* Est autem allusio ad vocem: nam ἐλαιον oleum significat, & ἐλεῖμι misericordiam.

LEDĀ, λήδα, *Tyndari* *Laconiæ* regis uxor fuit, quam quum *Jupiter* adamaret transformatus in cygnum, cum ea concubuit. Ex quo congressu *Leda* duo peperit ova: ex quorum altero nati sunt *Pollux* & *Helena*, ex altero *Castor* & *Clytemnestra.* *Ovid. in Epist. Helenes ad Paridem,*
Dat mihi *Leda* *Jovem* cygno decepta parentem.

Ledo, nis, maris astuatio. Gl. *Isid.*

Legalis, vide *Lex.*

Legarium, vide *Legumen.*

Legatarius, Legator, Legatum vide, *Lego*, as.

LEGĒRDA, λιγερδα, urbs est *Armeniæ* majoris, in *Enterena* regione, non longè ab *Euphrate* fluvio. *Ptol. lib. 5. c. 14.*

LEGĪFER, vide *Lex.*

LEGIŌ, nis, A delecta militum dicta est. § λέγιον. GAL. Legion. ITAL. Legione, squadra di soldati. GERM. Ein legion / ist ein zel oder hauffen auferlesner vnd gemusterter kriegsleuten bey 6000. HISP. Legion. ANGL. A legion. § teste *Varr. lib 4. de lingua Lat. eo quod legionis milites viritum legi soleant.* Legiones erant 600. equitum, & sex millium peditum. *Plutarch. in Romul. Legiones dictæ ab eligendo, legiones veteranæ, Cæsar lib. 1. de bell. civil. Legionis legatus Suet. in Tiber. c. 19 Legionis tribunus. Idem in Claud. cap. 24. In legione sunt sexaginta Centuriæ: Manipuli triginta: cohortes decem Gell. ad finem cap. 4. lib. 16. Ad legionem eum itaut, id est, ad exercitum. Plaut. *Mosell. se. 2. a. 1. Tua legio es, (id est, tu es Imperator.) Ibid.* Syngraphum ad legionem ferat, ut liceat abire domum. Idem *Capt. se. 3. a. 2.* Is nunc *Amphitruo* præfectus est legionibus. Idem *in prologo Amphitr. Quæ ad legionem facta sunt, id est, apud exercitum, Idem ibid. Clanculum abij à legione, (id est, exercitu.) Idem Amphitr. se. 3. a. 1. Quæ apud legionem vota vovi. Idem *Ibidem se. 2. a. 3. & metaphorice de dolo: Ut huc meas legiones adducam Idem Pseud. se. 1. a. 2. Vel legioni sat est, (id est, opsonium.) Idem *Aul. se. 5. a. 3. Omnes ordines sub signis ducam, legiones meas. Idem Pseud. se. 4. a. 2. Dividiturque legio in decem cohortes: cohors in quinque manipulos: manipulus in viginti quinque milites. Le-****

giones Romanæ, à numero atque ordine nomina sumebant: ut *Primani*, *Secundani*, *Decumani* milites vocabantur, qui erant primæ, secundæ, & decimæ legionis. *Livius 7. bell. Maced. Romana acies unius propè formæ fuit, & hominum, & armorum genere: duæ legiones Romanæ, duæ sociorum & Latini nominis erant, quina millia, & quadragenos singulæ habebant.* Vide *Veget. de re milit. lib. 4. cap. 2. & seq.* Ea continebat eodem autore sena millia, & amplius. In quavis autem legione erant, ætas prima, triariorum: altera, principum: tertia, hastatorum: ultima, velitorum: quæ, velitis exceptis, dividebantur singulæ in decem centurias, singulis autem centuriis primarij centuriones præerant: eæque in triariis ita appellabantur, primum pilum, secundum pilum, tertium pilum, & deinceps usque ad decimum pilum: in principibus, primus princeps, secundus princeps, usque ad decimum: in hastatis, primus hastatus, secundus item usque ad decimum, duces appellabantur, primi pili centurio, primi principis centurio, primi hastati centurio, & ita usque ad decimum: velites verò in has triginta centurias pro rata parte distribuebantur. Cic. *in Epist. ad M. Brutum, Nescenius, inquit, octavum principem, id est, octavam centuriam principum duxit, Metello imperatore. Ex P. Manurij comment. ad Qu. Fratrem.*

LEGIŪNĪŪLĀ, x, diminut. Parva legio. § ἑγμῆτιον. GAL. Petite legion. ITAL. Picciola legione. GERM. Ein schlechte oder kleine legion. HISP. Pequeña legion. ANGL. A little legion. § *Livius lib. 5. bell. Macedon. Vix duarum malè plenarum legiuncularum instar in castris regijs.*

LEGIŌNĀRIŪS, qui est ex legione, quod ad legionem pertinet. § ἐγμῆτιον. GAL. Appartenant à legion. ITAL. Pertinente à legione. GERM. Das zu einem solchen kriegs volck gehort. HISP. Perteneciente à legion. ANGL. That perteineth to a legion. § *Cæsar 3. bell. civil. Et legionarij interioris munitionis defensores scalis admoris, &c. Legionariæ cohortes Liv. 4. bell. Maced.*

Legio, *Leon*, caput regni *Legioneſis*. *V.E. Clara* à temporibus *Gothorum*, *Apostolica* sedi tantum subjecta, & nullum in *Hispania* *Metropolitanum* agnoscens.

Legio secunda *Augusta*, λεγίον διωπιον οὐβανη, *Britanniæ* urbs, ut scribit *Ptolem. lib. 2. vulgò Leskera.*

Legicrepa, Legirupa, Legilator, Legitimus, vide *Lex.*

Legiuncula, vide *Legio.*

LEGO, as, in legationem mitto, oratorem decerno, aliquem negotij expediendi causâ aliò mitto. § הלעו schalac h. דיאקעטע דינא, דיאקעקאדעמא. GAL. Envoyer en ambassade. ITAL. Mandar legati, ambasciatori. GERM. Aufschichten / aufsenden mit befech abfertigen. HISP. Embiar embaxador. ANGL. To send in ambassage to bequeath. § Varius est apud scriptores veteres hujus verbi usus. *Plaut. in Amph. Delegit viros primorum principes: eos legat Thelebois.* § *Sapius* loco dativi accusativum habet cum præpositione *Ad*. Cic. *5. Ferr. Nobilem Andronem Centuripinum legarunt ad Apronium.*

Ipsa suam Zephyritu eo famulum legarat.

*Catull. de com. Beren. Hocce testamento servitus legat tibi, Plaut. Aft. se. 1. a. 2. Cum nominibus locorum constructum eandem habet constructionem, quam cætera verba motum ad locum includentia. Nam si ea fuerint civitatum, castellorum, aut vicorum nomina, in accusativo collocantur sine præpositione: ut, Legare quempiam *Carthaginem*, vel *Corinthum*: sin regionum ea fuerint nomina, in accusativo ponentur, mediante præpositione. In *Salust. in Jugurth. Legantur* tamen in *Africam* majores natu. Interdum legare, verbum est rei militaris, & ponitur, pro sibi aliquem substitucere, vel adjungere, qui belli & imperij sit administer & socius. Cic. *Attic. lib. 8. Dolabella me sibi legavit. Idem A. Cæcina, Cassium sibi legavit. Brutum Galliæ præfecit.* § Quandoque pro committere. *Plaut. in Cas. — quin tui es in præfectura tua? Quin potius quod legatum est tibi negotium, id curas? Quandoque pro decernere, & testamento alicui relinquere דיאליגנא, קעבלאן. ut, Testator liberto suo argenti pondo decem legavit: hoc est, decrevit ex hæreditate sua decem argenti pondo liberto suo conferri. Liv. lib. 1. ab Urbe Numitori, qui stirpis maximus erat, regnum verustum *Sylviæ* gentis legat. Et in hac significatione, præter dat. & accus. interveniente præpositione accedit ablativus, qui personam significat ejus à quo testator legatum dat. Cic. *in Top. Si paterfam. uxori ancillarum usumfructum legavit à filio, neque à secundo hærede legavit, mulier usumfructum non amitteret.* § Aliquando assignare, adscribere, dare, & vettere vitio. *Liv. 8. bell. Pun. Patere nos omnia quæ prospera tibi, & pop. Rom. imperio evenere, tuo consilio assignare: adversa, casibus incertis belli & fortunæ legare.* § Hujus verbi composita sunt, *Ablego*, *allego*, *delego*, *relego*, *sublego*, quæ habent pen. prod. Derivativa sunt, *Collega*, & *Collegium*: de quibus omnibus vide suo loco.**

LEGATUS, a, um, pro, missus, a, um *Valer. Maxim. cap. 1. lib. 5. Legatus in eam (Albam longam) custodiæ causâ Perses, id est, missus, & sepositus.*

LEGĀŪS, qui legationem suscepit, qui mandata perfert. § Nomen deductum à verbo *lego*, quia legatorum officium est legere, id est, dicere. § הלעו maleach לוי לטר. אקעטע דינא, קעטעקאדעו. GAL. Legat, ambassadeur. ITAL. Ambasciatore, legato. GERM. Ein gesandter bote, der mit erwas gewalts vnd befehls abgefertiger ist. HISP. Legato, d nuncio, d embaxador. ANGL. An ambassador. § *Virg. 11. Æneid.*
Legati responsu ferunt.

Cic. 9. Philipp. Lartes Toluminius Rex Veientum, quatuor legatos pop. Rom. Fidenis interemit. Quasi legatum abesse. Suet. in Tib. c. 11. Legatus legionis. Ibidem cap. 19. Legatus item in bello dicebatur, qui imperatoris potestateungebatur, maximamque eo absente in exercitu obtinebat autoritatem, quive ab Imperatore cum parte copiarum in expeditionem mittebatur, aut præsidio præficiēbatur. § אקעטע דינא, אנטפאךע. Cæsar lib. 2. bell. civil. Neque se ignorare quod sit officium legati, qui fiduciariam operam obtineret. Legatum verò propterea fiduciariam operam obtinere dixit:

dixit: teste *Budao*, quia redeunte Imperatore, aut Consule, eedere
 cam oportet. Legatum mittente de aliqua re, est mittere aliquem
 qui de aliqua re, cum alio, nostro nomine agat. *Cicer. de Orat.*
 Quum Athenienses ad Senatum legatos de suis rebus maximis
 mitterent. Legatos decernere, est censere legatos mittendos esse, si
 ve legatos sententia sua constituere. Idem *ad Lent. lib. 1.* Crassus
 tres legatos decernit. Legati, qui cum Imperatoribus in provin-
 cias mittebantur à Senatu tantum erant sine potestate & imperio;
 Alij à Senatu quidem eligebantur, imperium verò aut potestatem à
 populo accipiebant. *Suet. in Galba c. 10.* Legatum se Senatus & po-
 puli Rom. dixit.

Legatio, nis, verbale, Munus, officium, vel functio legati. ἡ ἐπίστασις,
 ἡ ἐπίστασις. *GAL. Ambassade, legation, ou l'office d'un Ambassadeur. ITAL.*
Ambascieria, ambasciata, legatione. GERM. Botschaft, das ampt eines
gesandten. HISP. Legacia à embaxada. ANGL. Ambassage, or office of an
ambassador. Cic. 9. Philipp. Etiam cui legatio ipsa mortis causa
 fuisset, ejus monumentum extare voluerunt: ut in bellis periculo-
 sis obire hominum legationis munus ponatur. Quint. *lib. 10. c. 1.* Missa
 ad Achillem legatio. Legationis patronus, *Sueton. in Claud. cap. 6.*
 Equester ordo bis patronum eum perferendam pro se legationis ele-
 git. Legatio quoque quedam erat, quæ libera dicebatur. Legatio-
 nes, inquit *Budaus*, liberae, olim ornamenti tantum causa ab Senatu
 impetrabantur, quemadmodum honorarij magistratus à principibus
 honestamenti causa conceduntur, tituloque tenus obeunt & ge-
 runtur. Has autem ij Senatores impetrabant, quibus negotia futura
 erant in provinciis, ut qui hæreditates persequi, aut legata, aut qui
 nomina exigere volebant in provinciis, legatorum personis acceptis
 commendabiliores controversias haberent atque favorabiliores.
 Quamobrem lege xli tabularum id vetitum erat his verbis, *Res sua*
ergo ne quis legatus esto. *Cic. contra Rullum.* Legatos vestros autorita-
 te tenus, qui quanquam rerum privatarum causa legationes liberas
 obeunt, tamen exteræ nationes ferre vix possunt. Grave est enim no-
 men imperij: idque etiam in levi persona pertimescit, propterea
 quod vestro, non suo nomine abutantur, Brutus ad *Cic. lib. 11.* Quum
 in his angustiis visor, placitum est, ut postulare liberam lega-
 tionem mihi, reliquisque nostris, ut aliqua proficiscendi causa in-
 vestra quaereretur. Est et legatio voti quæ voti prætextu susci-
 pitur. *Cic. ad Attic. lib. 15.* Votiva ne tibi quidem placebat: etenim
 erat absurdum, quæ si sterisset Resp. vovissem ea me, everfa illa vota
 dissolvere. Legationem dare, est alicui obeundæ legationis munus
 injungere. Idem *contra Rullum*, Quibus vos legationem deditis.
 Legationem accipere, id est suscipere onus legationis obeundæ:
 Idem *pro Flacco*, Qui hanc ipsam legationem, quam habet, non
 accepit à suis civibus, &c. Legationem gerere, id est, fungi lega-
 tione, & legatum esse, ἡ ἐπίστασις. *Quint. lib. 3. cap. 5.* Malè gesta
 legationis apud Græcos. Idem *lib. 7. c. 2.* Qui haberat, & qui mili-
 tabat, & qui in legatione erat. Hoc est, legatus creatus erat, necdum
 tamen legationem absolverat.

Legatio libera, qui sui negotij causa, ut exigendæ pecuniæ, visitandi
 templa deorum, abesse ab urbe diutius volebant, legatione libera
 à senatu impetrata utebantur. Erat autem ex hoc genere votiva
 legatio: nam *ad Attic. lib. 11.* Libera, inquit, legatio voti causa da-
 tur. Harum legationum definitum fuisse tempus, lege à C. Cæsare
 lata. Harum legationum definitum fuisse tempus, lege à C. Cæsare
 lata. Ante legem Juliam, annum fuisse tempus lege ea quam Consul
 M. Cicer. tulit, ipse declarat *lib. 3. de legib. Hoc*, inquit, genus
 gationis ego consul, nisi mihi levissimis tribunis pl. intercessisset,
 sustulisset: tamen minui tempus, & quod erat infinitum, an-
 num feci, quo in loco liberas legationes, quasi turpes, necsatis
 aut ordine senatorio, aut republ. dignas, multis verbis exagitat.
 Nomen autem libere legationis inde ortum videtur, quod in-
 troire in urbem, & rursus exire, liberam legationem habentibus
 liceret: quod eodem in loco ostenditur, quem attingi jam *lib. 15.*
ad Attic. Cæteri porò honores qui extra urbem gererentur, ingre-
 dientibus in urbem deponabantur. Ex comment. Pauli Manutij *ad*
Quintum Fr.

Legatium, i, dicebatur id quod dabatur legato nomine viatici, & im-
 pensæ. ἡ τὸ ἐπίστασις, ἡ ἐπίστασις ἐφόδος. *GAL. Ce qu'on baille à un*
ambassadeur pour sa dépense, & faire son voyage. ITAL. Spesa d'un
Ambasciatore. GERM. Das man einem gesandten für sein beſohnung
und kosten gibt. HISP. El gasto de despensa del ambaxador. ANGL. That
which is given to the ambassador to spend. Cic. in l. munerum.
 18. §. 12. ff. *de munerib. & honor.* Legati quoque, qui ad sacrarium
 principis mittuntur, quia viaticum, quod Legativum dicitur, inter-
 dum solent accipere: sed & nyctolatræ, & pistinorum curatores
 personale munus incunt. Idem *l. 2. ff. de legat. His*, qui non gratuitem
 legationem susceperunt, legativum ex forma restituitur. Sic legit
Budaus: alij legativum legunt.

Legatum, i, Donum quod in testamento testator ab hærede alicui dat.
 ἡ τὸ κατὰ τὸν ἑστέθωρον. *GAL. Un legat, leg. chose laissée par testament. ITAL.*
Un lascito in testamento. GERM. Ein vermachung oder erbgemacht.
HISP. La manda en el testamento. ANGL. A bequest or legacie. Cic. Mo-
dest. 1. legatum, ff. de leg. 2. Legatum, est donatio quadam testamento
 relicta: & Legati appellatione, fideicommissum, & mortis causa do-
 natio continentur. *Plin. Epist. 44.* Illa ut periculo credula, postit co-
 dicillos, legatum Regulo scribit. Perere legatum ex testamento,
Quint. lib. 4. cap. 14.

Legatarius, vel Legataria, dicitur, cui ex testamento aliquid legatum
 est. ἡ ἀναλίσθησις ἢ ἐπιτάφησις. *GAL. Legataire, à qui on laisse*
quelque chose par testament. ITAL. A cui è lasciata qualche cosa per
testamento. GERM. Dem oder denen zu seinem erbtheil etwas vermacht
worden ist. HISP. A quien se dexa una tal manda. ANGL. He to wo-
home anything is bequeathed. Cic. in l. 2. ff. de legat. Justin. de legat.
 Sed si le-
 gatarij quis ei legaverit, inutile est legatum. Legataria provincia,
 dicitur quæ alicui delegata est. *Cic. ad Attic. lib. 15.* O rem mise-

ram! primùm ullam ab istis legationem: dein, si aliquam, hanc le-
 gatariam provinciam.

Legator, qui aliquid legat per testamentum, testator. ἡ διαθήκη,
 ἡ διαθήκη. *GAL. Testateur qui laisse quelques legats. ITAL. Testatore*
chiunque lascia per testamento. GERM. Der ein erbgemacht ausspricht
der vermacher. HISP. Testador que dexa la tal manda. ANGL. He that
beque ateth. Cic. in l. 2. ff. de legat. Sueton. in Tiber. Iterum eo censente ut Trebianis le-
 gatam in opus novi theatri pecuniam ad munitionem viæ trans-
 ferre concederetur, obtinere non potuit, quin rata voluntas lega-
 toris esset.

Legō, gi, ctum Propriè colligo, hinc atque illinc decerpo. ἡ ἐπιτάφησις,
 ἡ ἐπιτάφησις. *GAL. Recueillir, & amasser. ITAL. Raunare. GERM. Samlen/âßen. HISP. Coger lo derramado. ANGL. To*
gather. Cic. Virg. 4. Eclog.

Qui legiis flores, & humi nascensia fraga.
 Legere in Augustus, *Sueton. in Calig. cap. 46.* Legere ossa, *Liv. lib. 6. d. 4.* &
Sueton. in August. cap. 100. Ibidem, legete reliquias. Legere spolia.
 Idem *lib. 9. dec. 4.* Legere littora, *Liv. lib. 6. d. 4.* Et legere oram. *Suet.*
in Tiber. c. 19. Ossa legere è vulneribus. *Quint. & Senec. cap. 22. de con-*
sol. ad Marc. Ovid. eleg. 9. lib. 3. Trist.

Quæ actus

Dum legit extinctos triste retardet iter.

Columell. lib. 2. Optimam quamque spicam legere oportet. Hinc
 & ad homines transfertur: *Liv. lib. 21.* Scipio pater dux lectus
 adversus Annibalem. Apud eundem crebro, senatum legere, &
 in patres legere, & in senatum. *Cæsar de bell. Gall.* Hoc posse
 conficere armata millia centum: pollicitus ex eo numero lecta
 millia lx.

Est aliquid de tot Græjorum millibus unum

A Diomede legi:

Ovid. 13. Metam. Vir virum legit, quid sit? docet *Vitr. cap. 19. lib.*
18. Sueton. in August. cap. 35. Legetur militem, Idem *in Tiber. cap. 30.* &
in Galba cap. 16.

Non mihi servorum comites non cura legendi,

Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Quem legis, ut noris accipe posteritas,

Idem *Eleg. ult. lib. 4. Trist.* legi in iudices. *Gell. cap. 2. lib. 14.* Legere
 in Senatum, scripta oculis, de b. l. civil. Hinc tractum est, ut legere
 etiam sit, Cæpta oculis percurrere, quoniam literæ oculis legi, i.
 colligi videntur: nisi malis verbum Lego, deductum esse à Græco
 nomine λέγω, dictio. ἡ κηρά. ἡ ἐπιτάφησις, ἡ ἀναλίσθησις. *GAL. Lire.*
ITAL. Leggere. GERM. Lâßen. HISP. Leer. ANGL. To read. Cic. Mario,
lib. 7. Dummodo is tibi quidvis potius quam orationes meas legeris
Virg. 4. Eclog.

At simul heroum laudes, & facta parentis

Iam legere.

Et quoque, quæ picta sunt, legere dicimur, Idem *6. Æneid.*

quæ protinus omnem

Perlegerent oculis.

Tractum à Græcis, qui γράφειν scribere, & pingere dicunt. Hælitum
 alicujus ore legere, id est ore excipere. Idem *4. Æneid.* Legere ser-
 monem alicujus, per translationem, pro Attentius audire & accipe-
 re. *Plaut. Pseud. 5.* viginti minas Effodiam ego hodie, quas dem heri-
 li filio: Nunc huc concedam, ut horum sermonem legam. Legi fa-
 cilis, pro lectu concedam. *Item quoniam nautæ, dum aspera loca*
pratereunt, legere, id est, colligere vela consueverunt, quandoque ac-
cipit pro pratereire, vel pratetnavigare. πηγαλίσθησις. Liv. 5. bell. Ma-
ced. Oram Italiæ legens. Virg. 3. Æneid.

Litoraque Epiri legimus.

Aliquando pro surripere, quod ea quæ furamur, colligimus, κλιπ-
 τει. Idem *10. Æneid.*

Quid soceros legere, & gremiis abducere patris?

Quo loco *Servius* exponit legere, pro furari. Idem *Eclog. 9.*

Vel quæ sub legi tacitus tibi carmina nuper.

Hinc sacrilegium, ἡ εὐσεβία.

Lectus, a, um, participium, quod interdum comparatione, & temporis
 amissione in nomen migrat: idemque significat quod selectus, sive
 ex aliorum numero separatus, eximius, egregius, excellens. ἡ κηρά,
 ἡ κηρά. *GAL. Escu. choisi. ITAL. Scelto, eletto*
tra gli altri. GERM. Ertâßen/oder aufferlâßen. HISP. Elegido. ANGL. Con-
sen read. Cic. in Carm. seculari,
Virgines lectas, puerosque castos.

Virg. 9. Æneid.

Præterea bis sex genitor lectissima matrum

Corpora, captivosque dabit.

Cicer. 5. in Verrem. Lectissimus adolescens, dixit. Et in *1. Lectissimi vi-*
ri, atque ornatissimi. Idem in Cai. & ad Attic. lib. 10. Lectissima fem-
 mina.

Lectè, lectius, lectissimè, adverb. *Cic. in Orat. Sententiis*, verbisque le-
 ctissimè dicere.

Lectio, nis, Propriè, est actus legendi. ἡ κηρά, ἡ κηρά. ἡ κηρά,
 ἡ κηρά. *GAL. Lesson, lecture. ITAL. Lezione. GERM. Das lâßen. HISP.*
La lecion, obra de leer. ANGL. A reading. Cic. ad Attic. Quotus enim
 quisq; est, qui epistolâ paulò graviore ferre possit, nisi eam per lectio-
 nem relevaret? Accipitur etiâ lectio pro recitatione poematis: quæ
 sic definitur à Diomede, Lectio est artificialis interpretatio vel varia-
 ciusq; scripti pronuntiatio, serviens dignitati personarû expriment-
 que animi cujusque habitum. Aliquando pro electione. ἡ κηρά,
 ἡ κηρά. *GAL. Election. ITAL. Elezione.*
G. R. Aufferlâßen/etwelung. HISP. Elegimento. ANG. Acheosing.
 Cic. in *Anton.* Ut hos iudices legere auferet, quotus lectio duplex
 imprimeretur reipublicæ dedecus. *Liv. lib. 9. ab Ur. Et eam lectio-*
nem raram habuerat. Lectio senatoris duplex: Una, qua vir virum le-
git, altera siebat arbitrat. Lectio Imperatoris. De quibus vide Suet. cap. 5.
& cap. 54. in Aug. Aliquando pro collectione. Col. cap. 2.
lib. 2. At saxolum facile est expedire lectio lapidum.

Lectus, us, ui, Electio, siue collectio. *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν *λεξωδον* ἀφ' ἑαυτῶν ὀφθη ἀφ' ἑαυτῶν *λεξωδον* ἀφ' ἑαυτῶν *λεξωδον* ἀφ' ἑαυτῶν *λεξωδον* ἀφ' ἑαυτῶν *λεξωδον* ἀφ' ἑαυτῶν. *GAL. Estus, choux, election. ITAL. Scelta, elesta. GERM. Erlösung/aufferlöschung, mufserung. HISP. Elegimiento, obra de elegir. ANGL. A chosing or gathering. Tacit. lib. 20. Tutor Trevirorum copias recenti Vangionum, Catacatium, Tribocorum lectu auctas, veterano pedite atque equite firmavit.*

Lectio, as, Frequenter lego. *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. *GAL. Lire souvent. ITAL. Leggere spesso. GERM. Dil und offt lösen. HISP. Leer a menudo. ANGL. To read often. Cic. Pato, Pyrri te video libros lectitasse. Aliquando pro identidem colligere. Valer. lib. 8. Conchulas, & calculos in littore lectitasse.*

Lector, is, qui aliquid legit, recitator. *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. *GAL. Lecteur. ITAL. Lettore. GERM. Ein löser. HISP. El lector. ANGL. A reader. Cic. de Orat. Brutus duo lectores excitavit: & alteri Crassi orationem legendam dedit, alteri de Leg. Servil. Idem lib. 3. Epistolarum, Nihil est aprius ad delectationem lectoris, quam temporum varietas, & fortunæ vicissitudines. Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist. Dicitur lector, si non grave, quâ sit eundem. Idem Eleg. ult. lib. 4. Trist. Iure tibi grates, candido Lector, ago.*

Legulus, i, Qui uvas, aut oleas colligit. *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. *GAL. Qui recueille les fruits: vondenkeur. ITAL. Raccogliitore. GERM. Ein ablöser/abbrecher. HISP. Cogedor de cosas menudas. ANG. Agatherer. Cic. Cato c. 144. Legulos, quot opus erit, præbeto, id est, collectores. Varr. l. 4. de L. L. Legulus, & vindemiator; alter ab oleis, alter ab uvis. D. lib. 7. tit. 1. l. 13. §. 6. ubi de olivetu, Magnum apparatusum sint desideratura, opificum forte, vel leguleorum, pro legulorum.*

Legumen, inis, Quicquid ex terrâ factis in siliquis nascitur: ut sunt fabæ, pisæ, cicer, lentæ, & similia. *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. *GAL. Tout ce qui on cueille en arrachant de terre, comme pois, fèves, & choses semblables: Legume. ITAL. Legume. GERM. Allerley gemüß das in hülßen wächst. HISP. Legumbre. ANGL. Al maner of pulse, as peas, beans. Dicitur autem legumen, a legendo, quod manu legatur. Varro lib. 1. de re rust. de cicer. Hoc enim quoque legumen, ut cætera, quæ evelluntur è terra; non subsecantur, ut fruges: quæ quod ita legantur, legumina dicta sunt Virg. l. Georg.*

Unde prius latum siliqua quassante legumen.
Legumentum, i, & Legarium, ij, idem quod legumen. *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. *Varro de re rust. lib. 1. c. 32. Viciam, lentem, cicerculam, erviliam, cæteraque, quæ alij legumina, alij (ut Gallicani quidam) legaria appellant, &c. Gellius quoque eo usus est lib. 4. c. 11. Opinari enim plerique legumen legumentum vulgò dici. Ibid. Scribit Aristoxenus, nullo sæpius legumento Pythagoram usum, quam fabis. Leida, vide Lugdunum Batavorum. Leithund, canis ductor, in Il. Bojor. Est vox Germanica. Leiten est ducere, hund canis.*

Leitus, i, Vnus ex quinque Bætorum ducibus qui ad Troiam profecti sunt, teste Hom. lib. 2. Iliad.

Leïtus, i, fluvius est Eubææ, insulæ apud Plin. lib. 4. c. 12.
Leïgæ, i, Asiæ populi fuerunt, origine Græci, ita dicti quasi *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν, eo quod diversis è locis collecti essent. Hi primùm infulas tenuerunt: indèque in continentem transgressi, partim in Mysia ad Adramittenum sinum confederant: ubi & Homerus majorem Lelegum partem videtur collocare: partim in eo Jonia tractu, qui Caria est proximus: unde etiam Plin. tradit Miletum Jonia totius caput Lelegeida olim fuisse appellatum. Ovid. lib. 6. Metamorph.
Caras, & armiferos Lelegas, Liciamque peverrat.

Lelegum originem nonnulli ad Thessalos retulerunt: è quibus est Servius, explicans illud Virg. 8. Æneid.
Hic Lelegas, Carasque, sagittiferosque Gelonos Finxerat.

Plin verò lib. 4. cap. 7. Lelegas olim appellatos fuisse ait, quos postea Locros Epicnemidios nominarunt, per quos Cephisus amnis in mare illabitur. Eustathius *λεξωδον* multas ex locis confluisse existimat: atque inde etiam nomen accepisse: quod etiam non obscure innuit Strab. lib. 7. Aristoteles autem Lelegum appellationem ad Lelegum quendam Leucadium refert, cujus nepotem ex filia tradidit fuisse Teleboam.

Lelegum urbs, *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. In Icaria est, Megalopolis postea, tertio Aphrodisias dicta. Steph.

Lelexia, i, Olim vocabatur Miletus urbs Caria ab inhabitatoribus. Stephan.

Lemæ, i, *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. *GAL. La chassie des yeux. ITAL. Lacrima congelata. GERM. Die buey den augen so auß grober feuchte eisfichte. HISP. Lagrima ye-lada dolencia de los ojos. ANGL. Blearednesse of the eyes, a white distilling from the eyes. Humor albus in oculis concretus. Plin lib. 23. cap. 11. Aut si cætere suffundantur oculi, vel si lemæ in oculis erunt. Inde Lemosi. Antheotes, Antheios. Cæl. lib. 7. cap. 6.*

Lemnoniūs, Sinus in Septentrionali Britannia parte collocatur à Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Lemnus, i, *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. *Der Josanner oder Genffer see. Lacus est Allobrogum, Genevam & Laufannam urbes alluens, Rhodanumque fluvium impermissis aquis transmittens. Lucan. lib. 2.*

Deservière cano tentoria fixa Lemano.
Lembus, i, *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. *GAL. Une barque. ANGL. A swift shipe or bark. Naviculæ exiguæ genus, sed miræ velocitatis: cujusmodi ante classem explorandi gratia solent præmitti. Polybius lib. 1. Ομοίως δὲ καὶ τῶν ἐν τῶν οὐρανῶν περὶ ἀπελευθερωτικῶν πικρῶν ἀνὴρ ἵξειαν οἱ προσαλλῶν εἰς ἀρῶν λεξωδὸν τὴν ἐπιπλοῦν τῶν ἀπὸ ἀνομιῶν. Hoc est, similiter & Quæstoribus, qui à Syracusanis præmissi erant, annuntiarunt lembi, qui solebant antecedere adversariorum adventum. Liv. lembos inter naves actuarias videtur annumerare: ut decad. 4. lib. 4. Naves quas civitatibus maritimis ademisset, redderet: néve ipsa navim ullam præter duos lembos, qui non plus quàm sedecim remis agerentur, haberet. Erant autem & majores lembi, bello utiles. Idem lib. 5.*

decad. 5. Antenor qui cum classe lemborum ad Phanas stabat, Cassandriam inde trajecit. Erant & minores, scapharum instar, quibus à littore ad onerarias advehebantur. Plaut. in Mercatore, Dum hæc aguntur, lembo advehitur pater tuus pauillulò. Idem Menach. sc. 4. a. 2. Ducit lembum directum navis prædatoria. Virg. quoque lib. 1. Georg. lembos inter fluviales lynces annumerat.

Non aliter (inquit) quàm qui adverso vix flumine lembum Remigis subigit.

Lembunculus, lembunculi, Diminut. *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. *Tacit. lib. 14. Nando deinde occurfu lembunculorum Lucrinum in lacum vectam, id est, occurfu navicularum.*

Lemmæ, atis, *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. Sumptio: id quod in ratiocinationibus assumitur, Cic. 2. de divin. sumptionem interpretatur. Sed demus (inquit) tibi istas duas sumptiones, cæque *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν appellant dialectici: sed nos latinè loqui malimus. Vocantur præterea lemmata, quædam veluti themata, quæ carmini, aliive operi præfixa, paucis verbis ejus indicant argumentum. Martial. lib. 14. epigr. 2.
Lemmata si quaris cur sint adscripta? docebo: Vt, si malueris, lemmata sola legas.

Vbi lemmata vocat succinctos illos veluti titulos, quos epigrammatis suis præfixit, ad indicanda singulorum argumenta. Accipitur etiam lemma, pro themate, siue argumento: quod nobis in carmine, aliivo opere scribendo proponimus. Plin. Epist. 92. Nam lemma sibi sumpsit, quod ego interdum versibus ludo.

Lemnisciorum, Fasciolarum colorata ex coronis dependentes. *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. *GAL. Rubans, ou bandes étroites à lier chapeaux de fleurs, ou de triomphe, desquelles les bouts pendent. ITAL. Fiocchi, nappe. GERM. Die gestübten fäsel oder bendel so von den trängen oder kronen herab hangen. HISP. Las vandajas vendas de lienço. ANGL. Labels hanging doxone on garlandes or croxones iesses hanging at haukes legges. Inde dictæ quod antiquissimum genus coronarum fuit laurea, inquit Festus. Lemni, cos, corollas, daphiles, Plaut. Ps. sc. 1. a. 5. Plin. lib. 21. c. 3. Crassus dives primus argëto, auròque, folia imitatus ludis suis coronas dedit: accesserunt quoque & lemnisci, quos adjici, ipsarum coronarum honos erat propter Hetruscas, quibus jungi, nisi aurei, non debebant. Ex quo loco Plinij docti quidam colligunt, lemniscos, tuniculas fuisse ex libro ipso Tilia arboris, ejus ejusdem libelli sint, id quod authores vocant Phyliras. Cellus lib. 7. cap. 28. videtur accepisse lemniscum pro linamento, quod Chirurgi vulneribus imponunt, oleo, vel unguento illitum. Inrus (inquit) implicitum in longitudinem linamentum (*λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν) Græci vocant, in aceto tinctum demittere.*

Lemniscæus, adject. *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. *ut palma lemniscata. Cic. pro Rosc. Amerino, multas esse infames palmas: hanc primam tamen esse lemniscatam, quæ Romæ deferatur.*

Lemnos, i, insula in Ægeis. *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν. *Stalimane genant. Insula est maris Ægæi. Thraciam à Septentrione, ab Occasu Athon montem habens, fabuloso Vulcani casu nobilitata. Eadem & Hypsipyle dicitur, à filia Thoonis ejusdem nominis, quæ in hac insula reognavit. Ovid. 13. Metamorph. Lemnos Vulcania.*

Lemnîus, a, um, adjectivum: ut Lemnia turba, apud Ovid. in Ibin. Saxa Lemnia apud eundem §. Trist. Lemnia mala, *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν, id est, ingentia, & inaudita: qualia Lemnum afflixisse dicuntur. Sic & lemnia manu, *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν, dicimus pro nefaria, impia, crudeli.

Lemnîa terra, quæ in Lemno insula effoditur. Eius tres à Galeno enumerantur species, quarum una fullonibus in usu est, ad extergendas vestes: altera fabricis, quæ à Græcis *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν, Latinis rubrica vocatur, tertia Medicis, quæ à Græcis *λεξωδον* ὀφθη τὴν δον ἀφ' ἑαυτῶν, hoc est, sigillum Lemnium appellatur, ab imagine capræ (ut vult Dioscor.) aut certè Dianæ (ut mavult Galenus) quæ illi imprimi solet. Effoditur autem hæc terra in sola Lemno, non tamen in quavis parte ejus insulæ, sed tantùm in colle quodam Hephæstiadæ civitati imminente: quem etiam Vulcano ipsi sacrum fuisse fabulantur, eo quod is à matre de cælo deturbatus in collem illum feratur decidisse. Cujus fabulæ occasionem præstitit collis ejus color, & sterilitas: Nam & exusto similimus est, & nullam omnino plantam gignit. Hæc autem terra quo pacto soleat præparari à sacerdote Dianæ; vide Galen. lib. 9. de facultate simpl. medicam. ubi meritò reprehendit Dioscoridem, qui putavit terræ huic hircinum sanguinem admisceri. Hodie Sephasarij pro terra Lemnia supponunt terram sigillatam quam appellant. Quicquid enim terræ Lemniæ quotannis colligi potest, ad Turcarum principem defertur, neque ulla ratione ad nos pervenire posset, nisi ille nostros principes, eorumve legatos aliquot orbiculis interdum donaret.

Lemna Scallimene, maris Ægæi insula, unde Terra Lemnia, seu sigillata adfertur.

Lemonium, herba est succum lacteum emittens, concrefcentem gummi modo, humidis locis. Autor Plin. lib. 2 §. c. 9.

Lemovices, Gallia: populi, apud Casarem, & alios. Ratiastum Lemovicum, Limoges, V. E. Lemovicensis, sub A. Biruricensi.

Lemures, um, quasi Remures, à Remo; cujus interfecti umbra Romulo mirum in modum erat molesta Larvæ nocturnæ, & terrificationes imaginum, & bestiarum, inquit Nonius. *ξοί μορμῶν, ἢ ζορμῶν, ἢ μορμολόκεια. GAL. Spi tres, esprits qu'on dit aller de nuit, qui font peur, loups garoux. ITAL. Spiriti che si dice andare di notte, equali fanno paura. GERM. Nachgespenst/schreckgeister. HISP. Las santasmas que parecen de noche. ANGL. The sayries. Ovid. 5. Fast. Mox etiam lemures animas dixere silentium. Varro lib. 1. de vita populû Romani, Quibus temporibus in sacris fabam jactant noctu, ac dicunt se lemures domo extra januam ejicere. Lemures quid? docet Apuleius de Deo Socrat.*

Lemuriâ, orum, Festa erant Lemuribus sacra, quæ quam celebrabantur (id autem erat mense Maio) templa omnia clauderentur, nuptiæque omnes infastæ putabantur. Quæ res fecit locum proverbio, Malam mense Maio nubere. Ovid. lib. 5. Fast.
Rectus erit veteris nocturna Lemuria sacri, Inferias

Inferias tacitis Manibus illa dabunt.

Et paulò post,

Fama tamen veteres illi clausere diebus,

Ut nunc ferali tempore operata vides.

Hac vidua tadu eadem, nec virginis apta

Tempora, qua nupsit, non diuturna fuit.

Hac quoque de causa (si se proverbialia tangunt)

Mense malas Maio nubera vulgus ait.

Lenæ, æ, vide Leno.

Lenæon, λενών. Ianuarius.

Lenæus, λενεύς, unum ex Bacchi cognominibus λέος τῶ λινός, hoc est, à torculari, sive lacu impositum. {Bacchus/der trotten bergott.} Virg. lib. 1. Georg.

Huc pater, ô Lenæe, tuis hic omnia plena

Muneribus.

LENIS, & e, à λινός, vel à λινός. Mitis, facilis, non iracundus, clemens, indulgens. {χρηστικός ἡλακ ἄγῃ rach ἡνάν.} Gal. Mansuetudo, mansuetudo.

GAL. Deux & gracieux, qui n'et point rude. ITAL. Mansueto, facile.

GERM. Sänff silt / güttig. HISP. Cosa blanda al tocar, d cosa mansa.

ANGL. Milde, meeko, gentle. TER. in Heeyr. Ego sum animo leni natus,

non possum adversari meis. Cic. pro Sexte. Rosc. Amer. Vestrum nemo

est quin intelligat, populum Romanum, qui quondam in hostes len-

issimus existimabatur, hoc tempore domestica crudelitate laborare.

¶ Lene. X. Asperum: ut videre est apud eundem lib. 2. de finibus.

¶ Lenes cibi. X. Acres apud Celsum lib. 2. cap. 21. ¶ Lene

vinum, delicatum, non vehemens, aut asperum, neque linguam,

aut cerebrum feriens. Ter. in Heaut. pitissando modò mihi. Quid

vini absumpsit? sic hoc dicens, Asperum pater hoc est, aliud le-

nissimus. ¶ Lene venenum dicitur, quod mirem quodammodo & vix

sensibilem mortem inducit. Cic. ad Att. lib. 2. Sed ita lenibus uti

videbantur venenis, ut posse viderent sine dolore interire. ¶ Len-

is foetus, id est, placidus. Cic. lib. 3. de Orat. Ille autem superior

leniore quodam sono est usus. ¶ Lenissimus Auster quoque ab e-

dem 7. ad Attic. dicitur, id est, leniter spirans. ¶ Quidam lenē,

à lento dictum existimant: nam lentum proprie significat tene-

rum & facile flexuosum. Lene autem dicitur quod tactu nullam

asperitatem habet. Lenis litera L. Ovid. 5. Fast.

Aspera mutata est in lenem tempore longo

Littera.

Vide supra in L. Lenis somnus, vide Somnus. Lenis ira:

Clementia tanta est

Ut fuerit nostro lenior ira metu.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Sed tua peccato lenior ira meo est.

Idem Eleg. 3. lib. 5. Trist.

Lenis, vasis genus, inquit Non. Marcellus: Afranius Fratris: Labella le-

nis. Laberius Cophino: Cum provincias dispoliavit, columnas mon-

olithas, labella lenes. Mart. Epigram. ad Lucinum,

Tepida nataba lene Congedi vada,

Molléquo nympharum lacus.

Alij legunt, lenis, & folium exponunt.

LENITAS, atis, Mansuetudo, facilitas, {חקלקח חֶלְקָח רַחֵם חֲנֻנָאִים.} GAL. Douceur, gracieusité ITAL. Mansuetudine, piacevolezza,

facilità. ITAL. Sanffte / oder sanfftmüt / mildigkeit. HISP. Halago,

mansedumbre. ANGL. Meekness, gentleness. {Terent. in Andr. Mi-

rabar hoc si sic abiret: atque heri semper lenitas Verebar quorsum

evaderet. Cic. ad Attic. lib. 10. Patris autem lenitas amanda potius

ab illo, quam tam crudeliter negligens. Lenitas gustus, id est,

suavitas. X. Asperitas. Plin. lib. 26. cap. 8. Differentia intelligit ut

lenitute gustus.

LENITUDO, inis, lenitas, facilitas, {חקלקח חֶלְקָח רַחֵם חֲנֻנָאִים.} CIC. 6. Ver. Verebar ne eorum nimia lenitudine oppugnaret

Lenitudo orationis. i. suavitas expers asperitatis. Idem 5. Tusc. Lenitu-

do orationis, mollitudo corporis, ea si bona dicemus, quid erit in

Philosophi gravitate.

LENITER, adverbium. Placidè, non vehementer. {μεῖως, ἡμίως.} GAL. Dou-

cement, gracieusement. ITAL. Piacevolmente, mansuetamente. GERM.

Sanfftgütich. HISP. Blandamente, d mansuamente. ANGL. Meeklie. {

ut, leniter aridere, apud Cicer. 1. de finibus. Leniter disputare apud

eund. 4. Acad. leniter agere. Liv. 7. bell. Pun. Castigando, increpandò-

que & plus quam leniter agendo. Perere aliquem precariò, leniter

dictis bonis. laut. in prolog. Amph. ¶ Legitur & Lenè, in eadem si-

gnificatione, licet non æque usitate: quo est usus Marcial.

LENIO, is, ivi, vel ij, itum, Mulleo, placo, flecto, mitigo, reconci-

lio. {חקלקח חֶלְקָח כִּפְּרִיפּ. חֲנֻנָאִים, חֲנֻנָאִים, כַּסְּפִיפּוּתָא.} GAL.

Adoucir, appaiser, aliger. ITAL. Mitigare, placare, humiliare. GERM.

Milttern sanfftigen/versönnen. HISP. Halagar d amanfar. ANGL. To mi-

tigar, to appaise. {Salust. in Catil. in tali tempore tanta vis homi-

nibus magis leniunda, quam exagitanda videbatur. Aspera leniuntur

ferendo placidè. Senec. cap. de consol. ad Marc.

Spe trahor—Tristia leniri numina posse Dei,

Ovid. Eleg. 5. lib. 3. Trist.

T. nareque seros requie lenire dolores,

Idem 3. Metamorph. Dum hæc consilescunt turbæ atque ita le-

niunt. Plant. Merc. sc. 6. a. 2. Lenita vis venti, Liv 6. d. 4. ¶ Aliquan-

do, imminuere, levare. Salust. in Catil. Nonnulli ficta & hæc, &

multa præterea existimabant ab iis, qui Ciceronis invidiam, quæ

postea orta est, leniri credebant atrocitate sceleris, qui penas

dederant. i. imminui. Cic. Trebar. Tuam profectioem amore

prosequar, reditum spe expectabo, absentem memoria colam, omne

desiderium literis mittendis, accipiendisque leniam. ¶ Legitur, &

lenibo, futurum antiquum. Propert. lib. 3. eleg. 19.

Leniunt tacito vulnera nostra sono. al. sinu.

¶ Hujus compositum est Delinio, κατακλιώω, de quo vide suo

loco.

LENIMENTUM, i, Levatio, & mitigatio. {חקלקח חֶלְקָח מִשְׁחָה מִשְׁחָה.} GAL. Adoucissement, appaisement, alлегement.

ITAL. Alleviamento, addocilmento. GERM. Ein miltierung. HISP. Ha-

lago. ANGL. Anything that maketh sroot, that miltigateth grieff and sharpness. { ut, Elleborum dare cura lenimento raphani. Plinius lib. 25. cap. 5.

LENIMEN, inis, Lenimentum, hoc est, quo aliquid lenitur, & dulco-

ratur. {חקלקח חֶלְקָח מִשְׁחָה מִשְׁחָה.} Ovidius III Metamorph.

addidit illis Hoc quoque lenimen, quo solo flexit amantem.

LENO, nis, qui scortorum prostitutione quæstum facit, ita dictus ab al-

liciendo, quod adolescentulos allicitat. {μαστρωπός, μαστρωπός.} GAL. Macquereau. ITAL. Ruffiano. GERM. Ein fravenwoirt / oder hurenwoirt.

HISP. Alcahuete, d alcahuetador. ANGL. A baude or merchand of hoors. { vel à leniendo, quod leniendo animos adolescentium cor-

rumpat. Ter. in Adelp. leno ego sum, fateor. perniciēs cōmuniſ adolescentium. Ovid. lib. 1. Amor. Eleg. 10.

Devolet imperium tamen ha clenoni avari. Atque in hunc intende digitum, hic leno est. Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4.

Ubi sunt qui amant à lenone? Ibid. sc. 2. a. 1. lenonum æmuli lanij, (quia perjuri) ibid. Lenones in occultis locis prostant, & malè sua-

dendo & lustris lacerant homines. Idem Curo. sc. 2. a. 4. Lenonum ge-

nus inter hunc, ut moseæ. Ibid. Leno minitur mihi? Idem sc. 4. a. 4. Egon' ut à Lenone quicquam Mancupio accipiam, quibus

sui nihil est, nisi una lingua? Ibid. sc. 2. a. 4. Hic neque perjurus leno est, nec meretrix mala. Priscianus existimat hoc nomen duobus

generibus commune esse, quamvis habeat feminum lena. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Eam mulierem lenonem circumducam. ¶ Leno habet

etiam honestiorem significationem: ut apud Iustinum lib. 2. Primus Scythis bellum indixit Vexoris rex Ægypti, missis primò lenoni-

bis, qui hostibus parendi legem dicerent. Lenobates, λωβοβάτης, qui uvas in lacu torcularij preli culcat.

LENÆ, æ, appellatur ab Vlpiano l. palam. ff. de ritu nupriar. quæ mulie-

res quæsturias prostituit, {μαστρωπός, η.} GAL. Macquerelle. ITAL. Ruffiana. GERM. Hurenwoirtin. HISP. Alcahueta, d alcahuetadora. ANGL.

A she baude. { Item ea, quæ alterius nomine hoc vitæ genus exer-

cer. ¶ Idem si qua cauponam exercens, & in ea corpora quæsturiâ habeat, ut multæ assident sub prætextu ministerij cauponi prosti-

tutas mulieres habere, dicendum est hanc quoque lenæ appella-

tione contineri, Respice ad me lena, Plaut. Curo. sc. 2. a. 1. Intimum se apud lenam facit, (supra matrem meretricis,) Merc. sc. 1. a. 2. Male-

ciborum conditiones, quò corporum lenocinia processerint.
 Lenocinè, adverbium, Lamprid. in Commodò, Quæ gladiatoricè, quæ lenocinè faceret, actis urbis indi juebant.
 Lenocinor, aris, tertia syllaba correpta Lenocinium facio. ἔμωστροπιδω, ἔμωστροπιδω.
 GAL. *Espre maquerem, amadouër, blandir.* ITA. *Roffianare.*
 GERM. *Hurenvort sein.* HISP. *Alcahuetar.* ANGL. *To exercise of the office of a baudè.* Per translationem, pro blandiri ponitur, sive alligere, quod lenones facere solent. Cicer. *Verrina*, Tibi serviet, tibi lenocinabitur, minus aliquanto contendet, quam potest. Interdum significat gratiam conciliare. Plin. *lib. 2. Epist.* Potest tamen fieri, quanquam in his difficultatibus, libro isti novitas lenocinetur. *Budaus.* Quint. Formæ puerorum lenocinantur mangones.

Lenus, dis, fœmin. gener. Ovum pediculorum, capillis adhærens: ex quo postea pediculi generantur. ἔκρυς, ἦ. GAL. *Lende.* ITAL. *Len-dine.* GERM. *Ein niß des haups.* HISP. *Liendre.* ANGL. *Anitt.* Scænus.

Vada marii capiti lendes deducit iniquas.
 Plin. *lib. 28. c. 11.* vitulinum fel. Quo cum aceto calefacto & lendes tolluntur. Idem *lib. 29. cap. 6.* Lendes tolluntur adipe canino; vel anguibus in cibo sumptis anguillarum modo.

Lens, tis, quasi lenis, vel lenta. Genus leguminis, folio vicix, tribus quatuorve in siliqua granis, inter legumina minimis. ἔστυ ἡσθῆσθ. φάγος. GAL. *Lentille.* ITAL. *Lenticchia, lente.* GERM. *Ein linsè.* HISP. *Lenteja.* ANGL. *A lentill.* Plin. *lib. 18. c. 12.* Invenio apud veteres autores æquanimitem fidei vescentibus lente, Virg. *1. Geog.*

Nec Pelusiaca curam aspernabere lentis.
 In mafcul. genere apud Non. lenti calido.

Lentim, pro lentem, in accusativo frequens est apud Catonem, ut *c. 35.* Lentim in rudeto, & rubicoso loco, qui herbosus non fiet, serito. Ante lentem augere ollam, ἔστυ ἡσθῆσθ ἀσθῆσθ τῷ λιοπῆσθ. Proverbium in eos, qui spes ingentes in animo concipiunt, priusquam res ipsa teneatur. Aut polliceri quod ipse nondum habeat. Aut præpropere sibi placere, quasi jam possideat ea, quæ procul etiam abeunt ut teneantur. Citatur à Cratere, & à Plutarcho. Divives factus, jam desit gaudere lente, ἔστυ ἡσθῆσθ ἄσθῆσθ ἡσθῆσθ φάγος. Leas pauperum ac tenuium cibus est, quæ fastiditur simulatque fortuna contingit. Hinc proverbium in eos quibus ad uberiorem conditionem evectis fastidio sunt ea, quæ prius inopes boni consulebant. Ex Aristoph. *Lentis Ægyptiæ cœna,* Gell. *cap. 8. lib. 17.*

Lenticulâ, x, Genus est leguminis, lenti simillimum, sui tamen generis. ἔστυ ἡσθῆσθ GAL. *Petite lentille.* ITAL. *Lente picciola.* GERM. *Klein genüs wie linsen.* HISP. *Pequeña lenteja.* ANGL. *A mall lentle.* Plin. *lib. 15. cap. 11.* Folia sunt lenticulæ simillima, Græci φάγος appellant, ut ex Theodori versione annotavit Hermolaus: nam lentem φάγος nominant. Unde tritum illud Græcorum proverbium, τὸ σὺ τῆ φάγος ἡσθῆσθ, sic ferè omnes vertunt, *In lenticula unguentum.* Quod quidem proverbium in eos dici solet, qui nullo rerum discrimine quæ agunt dicuntve pari nixa cuncta moliantur: quod genus homines Græci κακοῦλόσθ, ἢ ἀπειροπόλοσθ appellant. Lenticula etiam genus vasis est, à figura leguminis dictum. Videturque id esse, quod discus appellatur apud *Dioscor.* ἔστυ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ. Plin. *lib. 18. c. 12.* Duo lentis genera in Ægypto, alteram rotundus, nigriusque: alterum sua figura: unde vario usu translatum est in lenticulas nomen. Videtur autem Lenticula fuisse vasis unguentarij genus. In qua etiam significatione à sacrorum bibliorum interprete usurpatur. Quidam in hac significatione à liniendo deducunt, & aiunt esse vas olearium, ex quo reges & sacerdotes liniebantur. Ab ejus item vasis similitudine, in gemmis quoque lenticula appellatur, figura circa medium sui lata, rotunda, & depressa. Plin. *lib. 37. c. 12.* Figura oblonga maximè probatur: deinde quæ vocatur lenticula: postea clypeidos, Rursus lenticulæ, maculæ sunt in corpore, quæ & lentigines dici solent. ANGL. *A pimple, a vohelk.* Cels. *lib. 6. cap. 5.* Lenticulas tollunt galbanum & nitrum.

Lenticularia, cellarium, ubi lenticulæ reconduntur.
 Lenticulârîs, e, adjectivum. ἔστυ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ. ut Lenticularis forma, Apul. *lib. 2. flor.*

Leno, Lentesco. Vide Lentus.
 Lentigo, inis, Macula subrufa, & nigra, interdum in facie, ad lentis similitudinem. ἔστυ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ. GAL. *Petite tache rousse en forme de lentille qui vient au visage, ou au corps.* ITAL. *Lentigine.* GERM. *Ein laubstœck des laubs.* HISP. *Peca.* ANGL. *A freckle or little reedish: marke in the face.* Unde & lentiginosus. ἔστυ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ. GAL. *Lentilleux, qui est plein de taches qu'on appelle lentilles.* ITAL. *Lentiginoso.* GERM. *Laubstœckchtig / vol laubstœcken.* HISP. *Pecoso.* Plin. *lib. 20. cap. 20. de asriplice.* Ac nisi mutata sæpe aqua coquendum, stomacho contrarium esse, lentigines & papulas gignere. Idem *lib. 20. cap. 15.* Suggillatis illinitur cum melle, & uva passa, & aceto: lentigini nigra ex aceto.

Lentiscus, Arbor est in Chio præcipuè nascens, (quanquam & in Italia, & in Narbonensi Gallia proveniat) magnitudine Roboris, sorbi folio, terebinthi odore, acinis, dum maturescunt, rufis, ubi maturerint, nigris: mastichen exudans in modum gummi. ἔστυ ἡσθῆσθ. GAL. *Lentisque.* ITAL. & HISP. *Lentisco.* GERM. *Der mastixbaum.* Hæc arbor perpetuò viret, tæque in anno fructus profert. Quod & ipsum testatur Cic. *de Divinar.* versibus ex vetusto Poëta adductis,

*Iam verò semper viridis sempèrque gravata
 Lentiscus, triplici solita est grandiscere factu:
 Ter fruges fundens, tria tempora monstrat arandi.*

Dictam autem Lentiscum putat *Ruellius*, quòd liquore quodam lentescat. Sudat enim resinam, quam in Chio insula mastichen vocant. Ejus fructum Hippocrates *viridis* vocat, arborem autem ἔστυ ἡσθῆσθ. arboris hujus ligno præstantissima sunt dentiscalpia. Martial. *lib. 4. ep. 22.*

*Lentiscum melius, sed si tibi frondæ cuspis
 Desuavis, dentes penna levare potest.*

Lentiscum mandere, ἔστυ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ, dicuntur qui nimio emendi corporis studio superfluunt. Nam ex lentisco dentificium fieri consuevit. Hujusmodi igitur quibus dentiscalpium semper in ore est, lentiscum artodere dicunt: & ἔστυ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ, lentisci artofores appellantur.

Lentiscinûs, a, um, denominativum, quod ex lentisco factum est. ἔστυ ἡσθῆσθ, GAL. *De lentisque.* ITAL. *Di lentisco.* GERM. *Dus von dem mastixbaum gemacht ist.* HISP. *Cosa de lentisco.* ut, Oleum lentiscinum. Plin. *lib. 23. c. 2.* Tunc addito oleo lentiscino illita una nocte rufat capillum.

Lentisciferûs, Adjectivum. ἔστυ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ, ferens lentiscos: ut, Liaternæ lentisciferum, Ovid. *15. Metam.*

Lention, linteon. L. g. b. Item cingulum sacerdotale.

Lento, as, vide Lentus.

Lentulî, λένυλοι, ex nobilissima familia Romæ, ita cognominati à lente, ut Cicerones à cicere. A quibus vocem *Lentulitas* deflexit Cic. *lib. 3. Epist.* pro nobilitate Lentulorum: Vllam (inquit) Appicitatem, aut Lentulitatem valere apud me plus quam ornamenta virtutis existimas?

Lentûs, a, um, Tardus, non acer, non celer. ἔστυ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ. GAL. *Qui plus facilement sans se rompre, lent, tardif.* ITAL. *Flessibile.* GERM. *Beychzâch.* HISP. *Floxo, que se puede doblar.* ANGL. *Pliant that boroweth easilie.* Plaut. *Menachm.* Quam lentum est, & visco simile? Nonnunquam idem quod molle, flexibile, & minimè fragile. Virg. *5. Eclog.*

Lenta salix quantum pallenti cedit oliva.
 Petronius Arbiter dixit, lentis adhærens brachiis. i. sequacibus, in-hærentibus. Vide *infra.* Vlmeis affectos lentis virgis, Plaut. *Asinar. sc. 2. a. 3.*

Heu nimium sati tempora lenta mei,
 Ovid. *Eleg. 1. lib. 4. Trist.*

Quique refert pariter lentos ad pectora remo,
 Idem *ibidem.* Nimis lenta sunt vincula escaria. Plautus *Menach. sc. 1. a. 1.*

Et lenta excelsos (vis) didicit conscendere ramos,

Tibull. *lib. 4.* Sed translatum ad animum, pro leni ac placido capitur, & æquanimi: ut, Vir patiens, & lentus, apud Cic. *lib. 2. de Orat.*

Interdum pro facili, Lucil. *Stat. lib. 11. al. 15.* ut citat Nonius, Lucius Corta senex Crassi pater hujus Panæti (alij Paceni,) Magnus trico fuit numarius, solvere nulli Lentus. Lentus & lenitudo, de eo qui irasci nescit, à lente legumine videtur deduci, quia qui lentibus vescuntur, æquanimis fieri existimantur. Plin. *cap. 12. lib. 18.* Interdum pro tardo. ἔστυ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ. GAL. *Tardif, lent.* ITAL. *Tarâo.* GERM. *Träg / langsam.* HISP. *Tardio, perezofo.* ANGL. *Slacke or slow.* Plin. *Epist. 147.* Ibat illa lento gradu, quasi gravis vinculis. Ovid. *in Epist.*

Aut ubi lentus ades.
 Horat. *in Epist.*

Et pressare manu lentissima brachia. i. pigra, segnia, nihil com-mota meo pressu

Interdum pro securo, & otioso. Virg. *1. Eclog.*
tu Tiryre lentus in umbra, &c.

Interdum pro remisso & frigido. Idem *1. Georg.*
noctis lentus non deficit humor.

Habet & alias significationes, ut quum dicimus, Lentum colorem, id est, fluentem, & facile evanescentem. Plin. *lib. 12. cap. 25.* Colos in quacunque natione præfertur rufus, & pinguius lentus. Lentus ignis, dicitur moderatus, non usque adeò calefcens. Plin. *lib. 13. cap. 14.* Lentus ignis è palmis.

Qui falsum lento corrui igne bovem.
 Ovid. *Eleg. 11. lib. 3. Trist.*

Protinus inclusum lentis carbonibus ure.
 Idem *ibid.*

Tempore paret equus lentis animosus habenis.
 Idem *Eleg. 6. lib. 4.*

Lentum mortis genus. Sueton. *in Cas. c. 87.* Lenta itinera facere. Idem *in August. cap. 82.* Sæva ac lenta natura. (i. recta & mala.) Idem *in Tib. cap. 57.* Lentum venenum, Idem *in Tibar. cap. 73.* Lentus tepor, remissus. Plin. *lib. 12. cap. 19.* Probatum casta gustu quam maximè fervens, potius quam lenato tempore leviter mordens. Lenta vivacitas, id est, longa & tenax. Idem *lib. 8. cap. 27.* Alioqui vivacitatis adeò lentæ, ut ejectis interaneis diù pugnet. Lentulus. Diminut. Cicer. *ad Attic. lib. 10.* An existimas illum in isto genere lentulum, aut restrictum? nemo est minus.

Lentulus, dim. paululum lentus.

Lentè, adverbium, Tardè, & cunctanter. ἔστυ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ. *Lentement, tardivement.* ITAL. *Tardamente, pigramente.* GERM. *Langsamlich / gemächlich.* HISP. *Flozamente, perezofoamente.* ANGL. *Selackolie, slowlie.* Plin. *Epist. 13.* At tum quoque lente, & cunctanter veniunt, nec tamen permanent, sed ante finem recedunt. Lentè aliquid ferre, est illud parienter ferre, & æquo animo. Cicer. *2. de Orat.* Neque enim est facile perficere, ut irascatur ei, cui tu velis, iudex, si tu ipse id lentè ferre videare. Lentè agere, est remissè, & segniter agere, Liv. *1. ab Vrbe,* Lentè agere iis Tarius, Sabinique nisi sunt. Lentè, ac fastidiosè probare aliquem, est post diurnam morosamque disquisitionem aliquem probare. Cic. *ad Attic. lib. 2.* Quæ tibi ego non essem ausus mittere, nisi cum lentè, ac fastidiosè probaviffem.

Lentîla, x, Lentor, seu flexibilitas. ἔστυ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ. GAL. *Mollesse, & facilité à se plier.* ITAL. *Tenezza, facilità à piegare como vimine.* GERM. *Beychè / zâche.* HISP. *Lentura, doblegatura.* ANGL. *Pliantness or slowness.* Plin. *lib. 16. cap. 37.* Aliæ virgas sequacis ad vincuras lentitæ, (pariunt.)

Lentitudo, inis, Tarditas, facilitas, lenitas. ἔστυ ἡσθῆσθ ἡσθῆσθ. GAL. *Tardiveste, faitardise, lenteur.* ITAL. *Tardezza.* GERM. *Langsamme.* HISP. *Tardanza y perezoza.* ANGL. *Pliantness, slowness.* Cic. *ad Quint. fratrem lib. 1.* Nam illud non solum est gravitatis, sed nonnunquam

etiam lentitudinis. Idem 4. *Tusc.* Eamque quam lenitatem nos dicimus, vitioso lentitudinis nomine appellant. Tacit. *lib. 16.* Lentitudine exitus graves cruciatus afferebat.

LENTOR is, Humor tenax, & glutinosus, inquit Budæus. ἡ ληντορότης. Gal. *Humeur tenax & gluant.* ITAL. *Humore tenace, viscoso.* GERM. *S. Heilm / austerley zähe feuchtheit.* HISP. *Humor liento y retenedor.* ANGL. *Toughness, a clammy gluish humour.* Plin. *lib. 9. cap. 36.* de purpuris, Congregantur verno tempore, mutuoque attritu lentorem cuiusdam ceræ salivant. Col. *lib. 5. c. 6.* Ut aliquem tamen succum & lentorem habeat, injiciemus aris.

LENTOR, as, Lentum reddo. ἡ ληντῶν. γένεσις. Gal. *Plier, & ployer.* ITAL. *Lentare, piegare.* GERM. *Weych machen / biegen.* HISP. *Doblar, haer floxo.* ANGL. *To make pliant and flexible.* Lentate, pro navigare. Cum enim remiges magnis viribus remigant, lentant, id est, curvant & flectunt, panduntque remos, qui ideo lenti ita vocantur à Catullo,

Quique fugit lentos incurvans gurgite remos.

Virg. *lib. 3.*

Ante, & Trinacria lentandus remus in unda.

Quid sibi velit lentare remos, docet Turneb. Vide in voce Remus. Atcus, lentare, Stat. 1. *Achil.* id est, flectere.

LENTOR, es, Lentus, firmus, & tenax. ἡ ληντῶν. γένεσις. Gal. *Estre gluoux, & tenant, être tardif.* ITAL. *Esser lento, molle, pieghevole.* GERM. *Weych oder langsam sein.* HISP. *Ser floxo.* ANGL. *To be slow, pliant or gluish.* Vnde apud Lucil. legitur, *L. ntes opus*, pro eo quod est, lentè procedit.

LENTESCO, fcis, ere. Lentus, seu tener ac mollis fio. ἡ ληντῶν. γένεσις. Gal. *Devenir mol & lent.* ITAL. *Divenir molle, lento.* GERM. *Weych, oder zäch werden.* HISP. *Hazerse floxo.* ANGL. *To waxe tender or pliant, to become clammy or gluish.* Colum. *lib. 11. cap. 2.* Quæ si natura minus lenta, ante dies quindecim præcidenda, & purgata in stercore obruenda est, ut lentescat. Virgil. *lib. 2. Georg.*

Sed pica in morem ad digitos lentescit habendo, id est, cohæret, ut exponit Servius. Col. *lib. 2. c. 11.* Cicera bubus erui loco pressa datur in Hispania Bætica: quæ quum suspensa mola divisa est paulum aqua maceratur dum lentescat, hoc est cohæreat: vel (ut ait Budæus) glutinosa fiat. Curæ lentescunt tempore. Ovidius *lib. 2. de arte amandi.*

Si mora tuta brevis, lentescunt tempore cura.

Lenulus, Lenunculus, vide LENO.

LENULUS, parvus læcator. Lenare est lenocinium facere, vetus epigramma — *Lenandi callidus arte.* Lenare autem non à voce leno venit, sed à lenus, nam lenus, & leno dicebant, unde lenulus diminutivum, & lenulus apud Plautum in *Ænulo.* à leno, lenunculus: à lenus, lenullus, & verbum lenare. Vnde epigramm. nondum editum, præter quam in Salmasij notis ad Vopiscum.

*Quid si formosus redeas lenare puellas,
Et dederis quasi quotidiana Venus.*

Lacare autem idem omnino est, quod scortari & lenocinari, à Græco λαικῶν & λαικάειν. idem Isidorus: Leno, lacator, mediocris lacator, vulgus lenocinium lacatus. Conciliare igitur est lenocinium agere. Isidorus: *Conciliatrix ob societatem flagitiosa consensio, eo quod intercurrat, alienamque mundinet corpus, hanc etiam & lenam vocant.* Curtatorem hodie vocamus ab intercurro: nam & lenones intercursores & internuntij dicti, honestæ voces olim conciliare, & conciliator, ad hoc turpe ministerium postea sunt traductæ, contra lenones flagitij proculdubio & legatis, Justin. *lib. 1. Primus Scythus bellum indixit. Vexores rex Aegyptius misit primo lenonibus, qui hostibus parandi legem dicerent.*

LENUS, ληντῶν, regio Pifarum (πικῶν Steph.) civis Lenæus. Locus non integer videtur.

LEO, es, levi, letum. Hodie in usu non est: ex compositis tamen ejus, quæ sunt Deleo, & releo, apparet ejusdem significationis fuisse cum verbo lino: quod etiam præteritum ab eo mutuo accepit, Horatius *lib. 1. Carm.*

Græca quod ego ipse testa Conditum levi.

Vbi Porphyrio. levisse se gypso utique vult intelligi. Huic contrarium est Terentianum illud, Relevis dolia atque omnes ferias, quod significat, aperui, & q. d. regypfavi.

LEO, λέων, Byzantius Philosophus, fuit auditor Platonis, qui Philippo Macedonum regi infesta Patriæ suæ arma inferenti occurrens, Dic, inquit, Philippe, quæ causa te impellit ad oppugnanda patriæ nostræ mœnia? Quumque Philippus respondisset, amore patriæ illius esse impulsus, ut eam potiretur. Atqui, inquit, musico amantibus instructo, non bellico opus est. Postea verò quum Philippus Byzantium diu frustra obsedisset, intelligens id Leonis opera fieri, ut illum apud suos in invidiam vocaret, literis cum apud cives calumniatus est, proditorem patriæ appellans, sapiusque sibi ab eo urbem venalem esse oblatam, & potuisse jam urbe potiri, nisi turpe judicasset victoriam suffurari. His itaque literis. Leo apud cives suos in susceptionem adductus, quumque domum suam arctissima custodia observari videret, laqueo vitam finivit.

LEO, nis, à λέων. ἡ ληντῶν. γένεσις. Gal. *Lion.* ITAL. *Leone.* GERM. *Ein Löwe.* HISP. *El leon.* ANGL. *A Lyons.* Animal ferox, & omnium in terris animantium, uno excepto homine, generosissimum, tum præcipue quum colla armoque vestiunt jubæ, quod ætate accidit. Leones tantum ex feris clementia utuntur in supplices, prostratis parant.

Corpora paranimio facis est prostrasse leoni.

Ovid. *Eleg. 5. lib. 3. Trist. coeunt aversi*, quemadmodum & lynces, cameli, elephantum, thynocerotes, & tigrides. Eorum animi index est cauda, sicut equorum aures: vim summam in pectore habent, fauciat innoxij sunt. Timent rotarum orbem circumactos, & curus inanes, & cristas. cantusque gallinaceorum, sed maxime ignes. Vid. Plin. *lib. 8. cap. 16.* Est & Leo maximus ex cancrorum genere,

apud eundem *lib. 13. cap. 11.* Item Leo caeleste signum, apud eundem *lib. 17. cap. 24.* quem putant fuisse Leonem Theumesium ab Hercule occisum, in coelum ab Iove translatum. Dicitur autem Theumesius, à Theumesio Bæotiarum monte. Leones radere, dicuntur, qui feroces & præpotentes arte tractant, & illudunt magni suo periculo. Socrates apud Platon. *de republ. lib. 1.* Leonem stimulas, & λένουσι ἰσθίους. De iis qui potentem ac ferocem in suum ipsius exitium provocant, atque extimulant. Leonem subula excipere: proverbium, Senec. *Epist. 83.* Leonem edentulum olentem proteram, i. vetulum. Plaut. *Men. sc. 2. a. 5.*

Tempore Paenorum compescitur ira leonum.

Ovid. *Eleg. 6. lib. 4. Trist.* Leonem ex unguibus æstimare. οὐ γὰρ ὁδὸν λέωνος γινώσκουσιν, est, ex una quâpiam conjectura negotium universum perpendere, ex paucis multa, ex minimis maxima conjicere. Natus in Hæresibus inspecto duntaxat leonis ungue, quantus esset totus leo perpenderit, totumque ex indicio unguis effinxit.

LEONINUS, a, um, adjectivum. ἡ ληντῶν. γένεσις. Gal. *De lion.* ITAL. *Di leone.* GERM. *Löwin.* HISP. *Cosa de leon.* ANGL. *Of a Lyons.* ut, Adeps leoninus, apud Plin. *lib. 24. cap. 17.* Et Leonina species, apud Varr. *lib. 2. de re rust. cap. 9.* Leonina societas, Vlpian. *D. lib. 17. tit. pro socio. l. 29.* Aristo refert Cassium respondisse, societatem talem coiti non posse, ut alter lucrum tantum, alter damnum sentiret: & hanc societatem leoninam solitum appellare.

LEONATIUS, ληντῶν, Vir nobilis ex Alexandri ducibus, Philippi ex materno genere consanguineus, unâ cum Alexandro educatus: de quo vide plura apud Suidam.

LEONHÆRES, ληντῶν, Nobilis sturvarius fuit, unus ex iis qui Mausoli regis Cariae sepulchrum cælaverunt. Plin. *lib. 35. cap. 5.*

LEOCOTION, ληντῶν, Monumentum ab Atheniensibus in medio Ceramico erectum. Nam quum Attica universa maxima fame laboraret, unumque ab hoc oraculis ostenderetur mali effugium, si quis liberos suos immolare, inventus est Leos quidam Orphei filius, qui tres filias virgines, Pasitheam, Theopen, & Eubulen tradidit immolandis. Cujus beneficij memoris Atheniensis monumentum in Ceramico crexerunt, quod Leoricon appellarunt. Autos Suidas.

LEODAMAS, Leodamantis, ληντῶν, Thasus Philosophus fuit, cujus meminit Laërtius in *vitâ Archytæ Tarantini.*

LEODIUM, Ducatus Iuliensis, urbs Episcopalis: vulgò *Luttich.*

LEODOTAS, ληντῶν, Andocidæ rhetoris pater fuit, teste Suida.

LEONIDES, ληντῶν, Lacedæmoniorum Rex fuit, ex genere Heraclidarum qui apud Thermopylas, quum angustias adversus Xerxem tueretur, fortissimè pugnans occubuit. Cujus cadaver Persæ, abscisso capite è cruce suspenderunt. Autor Herodot. *lib. 7.* Fuit præterea Leonides Alexandri magni pædagogus: qui quum videret largè puerum thura aris ingerentem, monuit illum, ut tum demum quum thuriferas regiones subegisset, illo modo supplicaret. Cujus rei memor Alexander Arabia jam potitus, misit ei navim thure onustam, exhortans eum, ut in deos parcus esse desineret. Autor Plin. *lib. 12. c. 14.*

LEONIAM, S. Paul, de Leon, V. E. Leonensis, sub A. Turonensi, Principatus titulo clara.

LEONTIÆ, ληντῶν, Herba est quam Dioscorides cacaliam appellat, folijs grandibus & candidis, inter quæ semen dependet minutis margaritis simile: cujus grana quindecim in oleo macerata atque adverso capillo illita, porriginem tollunt. Vide Plin. *lib. 35. c. 11.* Officina Carui agreste appellant.

LEONTINUM, Lentini, V. olim E. Siciliæ, Gorgiæ Rhetoris patria.

LEONTIOS, ληντῶν, Gemma à leonina pellis similitudine nominata, quemadmodum pardalios à similitudine pellis panthære Autor Plin. *lib. ult. cap. 11.*

LEONTISCUS, ληντῶν, Mamertinus quidam Pyæta fuit, ex argumento Acrocherites cognominatus, tanto corporis robore, ut summis adversariorum manibus arripens, non prius eum desereret, quàm deficientem sentiret. Suidam.

LEONTIUS, fuit quidam eximius statuarius, qui Olympiæ fecit Stadiodromon astyleon, aliæque opera, quæ commemorantur à Plin. *lib. 34. c. 8.* Fuit item Leontios quidam Tripolis Lydiæ Episcopus ex Mæsia ortus, de quo vide Suidam.

LEONTOPÉTALON, ληντῶν, Herba est caulem emittens dodrantalem, plurimis alis concavum, & in cacumine semina parva duo, aut tria, eaque in siliquis ciceris modo, flores puniceæ coloris, anemoneæ similes: folia brassicæ, sed papaveris divisura, radicibus nigris, rapæ similibus. Nascitur in arvis. Vide Plin. *lib. 27. cap. 1.* Vulgus à similitudine pedis leonini *param leonis* appellat.

LEONTOPHÖNUS, ληντῶν, Exiguum est animal, in iis tantum regionibus nascens, in quibus gignuntur leones: quibus tam præfens est venenum, ut gustato leontophono leo statim moriatur: unde etiam animalculum hoc leontophoni nomen accepit. Autor Plinius *lib. 8. cap. 38.*

LEONTOPÖDION, ληντῶν, Herbula est duorum digitorum, folio parvo, angusto, digitorum trium, quatuorve longitudine, hirsuto, lanosioréque ad radicem, & subcandido, in cacumine caulium capitula tanquam perforata, floribus nigris erumpentibus, semen quod oculis vix possit deprehendi propter circumdatam lanuginem. Ruellius existimat eam esse quam vulgus *cruciatam* appellat.

LEOPARDUS, ἡ ληντῶν, ληντῶν, Gal. *Leopard.* ITAL. *Leopardos.* GERM. *Ein leopard.* HISP. *Animal meciado de leon y pardo.* ANGL. *A leopard.* Animal ex pardo & læna natum, jubeis carens: nigri maculis leoninam pellem distinguentibus. Nascitur in Africa, ubi propter penuriam aquarum ad paucos annos multitudo ferarum convenit, ideo multiformes ibi animalium partus, mutuo sese miscentibus diversorum generum animalibus. Vnde ortum est proverbium, Semper aliquid novi Africam afferre. Vide Plin. *lib. 18. cap. 15.*

LEOPOLIS, San Leo, V. E. sub A. Urbicinis: naturâ & arte munificentissima, in apicè

apice montis Feretrii constructat estque caput provinciae montis Feretrii, vulgo *Monte Feltrino*; spectat ad Ducem hodie Vrbinate.

Leopolis, *Louvoico*, V. A. Russiae Nigrae, sub ditone Polonorum.

Leos, Orphei filius. Vide *Leocorion*.

Leosthenes, *λεοθηνες*. Viri Atheniensis nomen, qui quum sponsus esset, & Lamiae bello concitasset, in praelio interfectus est. Ob cuius amorem sponsa, Demotionis Arcopagitarum principis filia, se interfecit: sicut *Hieronymus* contra Iovinianum testatur. *Suidas* Leosthenem tradit, eo in praelio, quod Athenienses adversus Macedones commiserunt, quum multa strenue gessisset, lapidis ictu interiisse.

Lepadum, *λεπιδιον*, lorium latum, quo collum equi ad jugum religatur.

Lepadus, vide *Lepadusa*.

Lepidium, *Λεπίδιον*. Herba est in cubitale, eoque majorem altitudinem assurgens, foliis lauri, sed mollioribus, & majoribus, quae tria sinapim olent, & pipetis acrimoniam referunt. Vnde vulgus Herbariorum *pipetium* vocitat. Quidam etiam *raphanum*, quod raphano sylvestri, quem armoraciam alio nomine dicunt, plane similis sit. Lepidum autem ab effectu appellatur, quod *λεπιδος*, hoc est, squamas & maculas faciei delectat & repurget. Haec herba hodie in Italia non reperitur, ut ait *Matthiolus*.

Lepidotēs, *λεπιδωτες*, Gemma quae squamas piscium imitatur. Plin. *lib. 37. cap. 10.*

Lepidus, a, um, in quo lepōtis est plurimum, facetus, elegans, jucundus. *Ξεπιδος* *πασιμ*. *λαμωος*, *καλλιωνος*, *χαρμιος*. GAL. *Plaisant gay, joly*, quae est de bonno grace, agreable. ITAL. *Piacovole, grassioso*. GERM. *Holds selich, lieblich, angenam*. HISP. *Gracioso en donayres*. ANGL. *Plaisant in talk pretty, merie, that hath a good grace.* Terent. in *Andr.* O lepidum caput! Plaut. in *Milite*, At quidem illuc ætatis qui sit, non invenies alcerum Lepidorem ad omnes res. Idem in *Aul.* O lepidum diem: Idem in *Pæn.* Nimum lepidum mihi memoras facinus. Idem in *Epid.* Forma lepidā & liberali. Visne amplectamur? licet, Lepida es. Idem *Mostell. sc. 4. a. 1.* Quin tu te exornas moribus lepidis, cum tute lepidā es. *Ibid. sc. 3. a. 1.* Ut lepidā scapha scelestā multum sapit. Lepidis literis, lepidis tabellis, lepidā conscriptis manu. Idem *Pseud. sc. 1. a. 1.* Accipiam te lepidō victu: & lepidā aderit mulier. *Ibid. sc. 1. a. 4.* Apud suum hospitem lepidum senem. Idem *Mil. sc. 1. a. 2.* Lepidus liber. Idem *Curt. sc. 2. a. 1.* Non matit cardo, est lepidus. dem *Ibid. sc. 1. a. 1.* Pulchrum, probum, lepidum facinus. Idem *Men. sc. 2. a. 1.* &c. ¶ Lepidum parvis tantum in rebus dicimus, utpotē quod sit ductum *λεπιδος* & *λεπιδωτος*. *λεπιδος* autem *λεπιδος* & *λεπιδωτος*. ¶ Lepidum, interdum adverbij significatione ponitur pro lepidē. Plaut. in *Pæn.* Lepidum eloquere. ¶ Lepidus, politus, inquit *Donatus*, *λεπιδος* id est, à lamina, sive squama. Plin. *lib. 34.* Excultantur, veluti milij squamā quas vocant lepidas.

Lepidē, adverb. id est, Cum lepōre, facere. *Ξεπιδωτος, χαρμιος, καλλω, γλυφωτος*. GAL. *Plaisamment, gaillardement, de bonne grace*. ITAL. *Piacovolmente, con buona gratia*. GERM. *Holds seligtlich / fein vnd lieblich*. HISP. *Graciosamente en donayres.* ANGL. *Vish a good grace, merilie.* ¶ Hoc effectum lepidē tibi tradam. Plaut. *Curt. sc. 1. a. 3.* In genuo hilari & lepidē nos accipiet. Idem *Most. sc. 4. a. 1.* Lenones novisti lepidē. Idem *Curt. sc. 2. a. 4.* Probē lepidēque concinnatam palam. Idem *Men. sc. 2. a. 3.* Lepidē animum tentavi tuum. Idem, Nimum lepidē verba fecit. Idem *Aul. sc. 5. a. 3.* Circunducam lepidē lenonem. Idem *Pseud. sc. 5. a. 1. vers. 119.* Ut te accipiam lepidē vino unguentis. *Ibid. sc. 1. a. 4.* Quicquid ago, omnia lepidēque prospereque eveniunt. *Ibid. sc. 1. a. 2.* &c. Cicero. *ad Attic. lib. 2.* Nunc sit lepidē illa *εργασια* radiorum. Plaut. in *Persa*, Lepidē hercle adjuvas, hoc est, eleganter, & opportunē.

Lepidulē, diminut. Plaut. in *Pseud.* Eam circunducam lepidulē.

Lepistax, Vasis aquarii genus, teste *Festo*, idem fortassis cum eo quod *Aristophanes* *λεπιστω* vocat. *Varr. lib. 1. de vita pop. Rom.* ut citat *Nonius*, Lepistax etiam nunc Sabinorum fanis pauperioribus plebisque aut fictiles sunt, aut æneæ. Apud *Festum* & *Nonium* legend. Lepista, è *Γρακο λειπιας*, cuius etiam meminit *Varr. lib. 4. de ling. Lat.* ubi tamen malē Depasta, pro Lepasta, in Romana editione legitur.

Lepōntij, Populi sunt Alpini, Salassis finitimi, ex comitatu Herculi ibi relictij, quod membra haberent nive præusta, Plin. *lib. 6. cap. 20.* Lepontij Rheros habent ab Ortū, Insubres ad Meridiem, Salaidos Seducosque ad Occasum, Helverios ad Septentrionem.

Lepōr, ôris, & Lepos ôris, à *λεπιδος*, & hoc à *λεπιδος*. hinc lepidus. Proprie est venustas, urbanitasque sermonis, facietiz. *Ξεπιδος* *νοησιμ.* *καλλιωνος, χαρμιος*. GAL. *Iolivetē, bonne grace, dexteriē*. ITAL. *Piacovolezza, gratia*. GERM. *Lieblichkeit zierlichkeit der red / woolstand.* HISP. *Gracia en donayre, dulce hablar suaviloquentia*. ANGL. *Grace and delectable comelines in speech and gesture.* ¶ Cicero. *7. Verr.* Lepōre ac venustate affluens. Idem *1. de Orat.* Magnus in jocando lepos in *Crasso*. Lepor dicendi, est ornatus, concinnitas, elegantia. Idem *4. Acad.* Cuius primō non admodum probata ratio, quanquam floruit acamine ingenij cum admirabili quodam lepōre dicendi, &c. Inest lepos ludis que in hac comedia. Plaut. *prolog. Asin. & Curt. sc. 2. a. 1.* Latini leporis facietiz. *Velleius*

Leporarium. Leporinus, vide *Lepus*.

Lepra, x, *Ξεπρα* *σαρκατικη*. *λεπρω*. GAL. *Lepre, ladrerie*. ITAL. & HISP. *Lepra*. GERM. *Die malsey oder aussatz*. ANGL. *Leatrie*. ¶ Galeno. cæterisque Græcis Medicis, scabiei genus est, cutem deformi obducens crusta, ab atra nascens bile, corpusque vehementer pruritu infestans. In qua significatione Lepræ vocabulo utuntur etiam Latini. Plin. *lib. 24.* Lacryma vitium, veluti gemma, lepras, & lichenas, & pforas nitro antē præparatas solvit. *Avicenna* verō, cæterique Arabicæ factionis, lepræ vocabulum improprie usurpant pro elephantiasi, quod morbi genus superiori multo est perniciosius: ut quod non solum cutem infestet, verumeriam carnem ipsam usque ad ossa depascatur.

Leprium, *λεπριον*, Elidis oppidum ad Alpheum fluvium, cuius incolæ

dicuntur Lepriatæ. Plin. *lib. 4. cap. 5.* Ptol. *lib. 3. c. 16.* ¶ Est & alterum eiusdem nominis oppidum in Arcadia, cuius meminit Plin. *lib. 4. c. 6.* & Cic. *lib. 6. Epist. ad Attic.*

Lepsemandus, *λεψημνιδος*, oppidum Cariz, Steph.

Lepte acra, *λεπτη ακρα*, Indiae promontorium, aliàs Drepanum appellatum: de quo vide Plin. *lib. 6. cap. 29.*

Lepreines, *λεπρενης*, Atheniensis orator non incelebris, qui quum liturgiarum onus ad paucos, eoque tenuioris fortunæ rediisse videret, potentioribus ferē omnibus immunitate donatis, tulit legem, ut sublato jure immunitatis, liturgiarum sumptus ex æquo à ditioribus suppeditarentur. Quam legem oppugnat Demosthenes in oratione, quam adversus Lepreinem inscripsit.

Lepreus, *λεπρος* Ptolemaeo, Duarum urbium nomen est in Africa proprie dicta, quarum minor, quæ Sarrana dicitur, inter duas Syrtas est sita; cuius meminit Sil. *lib. 3.*

Trabaca, tum *Tyrinum vulgus Sarranacque Leptis*.

Hæc etiam Neapolis dicitur, vulgō *Mahometas*. Altera quæ major Leptis dicitur, trans Syrtim minorem sita est, ad Oeam oppidum, vulgō *Tipolis*. De hac *Hieronymus*, In Lepti (inquit) urbe semibarbara & posita in solitudine moris est, ut nurus altera die socrum ollam mutuo postulet. Veriusque civitatis meminit *Strabo lib. 17.*

Lepreocarya, *λεπρεοκαρυα* Græco nomine dicuntur avellanæ: quæ & Ponticæ, & Heracleoticæ appellantur.

Lepreton centaurium. *λεπρετον λεπτον*. hoc est, centaurium minus, herba est quam Latini *sel terra* vocant, propter summam amaritudinem. Galli vocant *exacum*, eò quod potum, omnia medicamenta mala per alvum exigit. Plura vide apud Plin. *lib. 25. c. 6.* ¶ Lepreton etiam est tenuis numulus, dimidius quadrans, *λεπτον νομισμα*, & simpliciter *λεπτον*.

Leprephyllon, *λεπρεφυλλον*, Septima thymali species est, in petris nascens, ita dicta à tenuitate foliorum. Alio nomine dendroides *δενδροειδης*, appellatur, eò quod ex omnibus thymali generibus comosissimum sit. Vide Plin. *lib. 26. c. 9.*

Lepreorages, *λεπρεοραγες*, Uvae quaedam dicuntur, dulces quidem habentes acinos, sed tenues tamen & minutos, cuiusmodi sunt quas *uvas Corinthiacas* vulgō appellamus. Plin. *lib. 14. c. 1.* Est & illa natura lascivia, ut prægrandibus adhæreant pergulis parvi, mites, & suavitate certantes: lepreorages has vocant. Hactenus Plin. Dictæ autem sunt lepreorages, ab acinorum tenuitate. Nam *λεπτον* exiguum est. & tenue, *ελας* autem à Græcis uvæ acini dicuntur.

Lepreus, oris, à *λεπρος*. Vulgō quasi levipes. Animal satis notum à celeritate pedum, dictum, quasi levipes. Quintil. *c. 10. lib. 1.* *Ξεπρενος αρνευθη*. *λεπρος*. GAL. *Lievre*. ITAL. *Lepre*. GERM. *Ein hasz*. HISP. *Lebre*. ANGL. *An hare*. ¶ sive (ut *Varr.* putat *lib. 3. de re rust. c. 12.* quod Æoles (vel potius Dorientes) antiquo vocabulo *λεπρος* vocabant, quem nos leporem. ¶ Quare non solum genus hoc nomen Latinum Lepus mutuavit à Dorienf lingua, qui dicunt *ο λεπρος*, sed etiam in recto casu lineamenta Latina sibi assumpsit. Virg. *3. Georg.*

Et canibus leporem canibus venabere damas.

Horat. *Epod. 2.*
Pavidamque leporem & advenam laqueo gruem,
Iucunda carpat præmia.

¶ Per translationem pro infami accipitur, & qui adversus, & aversus impudicus sit, creditur enim lepori utrunque sexum inesse, ut *hyæna*. Terent. in *Eunuch.* Lepus tute es, & pulpamentum quaris: quod habes (inquit *Donatus*) quaris in altero. ¶ Lepus etiam piscis est ex lacertorum genere, inter marina venena numeratus, præsertim in Indico Oceano, ubi vel solo tractu pestilens, vomitum dissolutionemque stomachi protinus creat: in nostro mari colore tantum lepori similis: in Indis & magnitudine, & pilo duriore. Hæc Plin. *lib. 9. c. 49.* ¶ Lepus dormiens *λεπρος καθιδων*. Quadrat in eum qui quod non facit, id facere sese adsimulat: aut quod facit, id se facere dissimulat. Nam leporem patentibus oculis dormire, cum alij permulti tradunt, tum Plin. *lib. 11. c. 37. al. 36.* id quod etiam hominibus nonnullis ait accidere, quos Græci *καθιδωνες*, appellant. Neque perperam dicitur & in timidos. Adagiū à multis refertur. Leporem non edit. Antiquitū superstitiosē creditum est leporinæ pulpæ conciliari formam. ¶ Lepus pro carnibus *λεπρος* *ωρε* *των κερων*: subaudi periclitatur. In eos dicitur qui ob aliquam sui utilitatem in discrimen vocantur. Nam leporem non infestamur quod noceat, sed quod pulpamentum habeat. ¶ Bove venari leporem, *τι βοι τον λεπον κυνηγητον*, dicuntur qui rem absurdam, stultam ac præposteram aggrediuntur. Plutarchus. ¶ Leporis vitam vivere *λεπρος βιωζει ζω*, dicuntur qui sæpè anxij trepidique vivunt, quod id animal omnium prædæ expositum, ne somnium quidem capiat, nisi oculis apertis. Demost. in *Æschin.* Teopompus apud *Gell. c. 15. lib. 16.* ait in Bisaltia lepores bina jecora habere. ¶ Lepus est aliquando inter verba contumeliæ. *Donat.* ad illud *Eunuch. sc. 3. a. 1.* Lepus tute es, &c. ¶ Aliquando etiam inter sidera, qui ut inquit *Hyginus, lib. 2.* dicitur Orionis canem fugere venantis.

Lepusculus, i, diminutivum. *Ξελεπιδιον*. GAL. *Lepusculus, petit lievre*. ITAL. *Lepretino*. GERM. *Ein haszlin*. HISP. *Liebrastion*. ANGL. *A little hare.* ¶ Cicero. *6. Verr.* Si minus ejusmodi quidpiam venari potuerant, illa quidem certe pro lepuseculis capiebantur, patellæ, patere, thuribula, &c. Idem *1. de nat. deor.* Si Scriphi natus esses, nec unquam egressus ex insula, in qua lepuseculos vulpeculasque sæpè vidisses, &c.

Leporarium, ij, Non tantum pro loco, ubi lepores aluntur, sed etiam pro omnibus septis villæ affixis accipitur, in quibus inclusæ pecudes pascuntur. *Ξελεπρωσοφειον*. GAL. *Garenne, parc, ou clos à nourrir lievres ou autres bestes sauvages*. ITAL. *Chiusura, s. traolio da nourrir salvaticine*. GERM. *Ein thiergarten / ein eingeschlossen ort in dem man nit nur hasen / sonder auch andere thier zeucht*. HISP. *Bivar, lugar de liebres o otras bestias*. ANGL. *A park, a cuninger, a warraine or, any place to keep bestes for pleasure*. Gell. *lib. 2. c. 20.* Vivaria veteres quandoque Leporaria dixerent, in quibus omnia clauderentur anima-